

BOOK HOLIDAYS

broj
7

*tragovi krvi ostaju
i kad se speru....*

bezimene humke

★ CENA 4 DINARA ★
SA POREZIMA NA PROMET

Frenk Larami

**BEZIMENE
HUMKE**

NASLOV ORIGINALA:

FRANK LARAMY—

„DIE SPUR AUS DEN BERGEN“

„DER COLTMAN AUS YSLETA“

Copyright 1972 by

MARTIN KELTER VERLAG —

UNIVERSUM PRESS

Sva prava pridržana

izdaje i štampa MIP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
Svetozar TOMIC. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972. by Martin Kelter
Verlag.

Oslobođeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za ob-
razovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 443—156 od 27. jula 1972. godina.
1. decembar 1972.

Kuća u planini bila je tako trošna i siva kao i kameni obronci visokih planina. Imala je ravan krov, osigurán kamenjem, koje je trebalo da je štiti od oluje. Stajala je usamljena u planinama Bighorn, gore na granici države Montana.

Toga dana, kada ova priča počinje, sa istoka je zavijao vetar nagoveštavajući snežnu oluju u dolini. Mala drvena kuća postepeno je postala obavijena gustom snežnom koprenom. Oluja je zavijala sve jače, razbijajući se o kamene masive. Beli snežni pokrivač zime spuštao se na planine.

Ta drvena kuća u planinama imala je neobičnu istoriju. Njene ogavravljene zidove gledali su i život i smrt. Pre mnogo godina ona je bila osmatračnica severnjačke vojske. Izviđači koji su jahali između dva utvrđenja — Mek Kinija i Smita obično su ovde noćili. Ta vremena su međutim odavno prošla.

Traperi su dolazili u planinu tražili su zaklon pod krovom ove kolibe, jer su noći bile hladne.

Posle njih su došli razbojníci, otpadnici od zakona, šljam, odbegli robijaši, pa je kuća u planinama postala razbojničko gnezdo.

Tako je bilo sve do dana dok tu nije okončao život maršal iz grada Marfija. Njegov grob se sada nalazio iza drvene kuće na obronku. Pored njegovog nalazili su se još i grobovi bezimernih razbojnika. Posle maršalove smrti nastala su mirna vremena za kolibu u planinama Bighorn. Ponekad bi neki jahač u prolazu ovde proveo noć. No to se retko događalo.

Izgleda da su sada opet ljudi potražili skrovište u ovoj trošnoj kolibi: Kroz dimnjak je izbijao gust oblak gustog dima, nošen olujom.

Da, u kućici se trenutno nalazio maršal Patrik Kater, državni jahač iz Montane. Ležao je bleđ, sklopjenih očiju kraj ognjišta. Desna ruka bila mu je uvijena u zavoj natopljen krvlju. Nije imao oružja. Futrola mu je bila prazna.

Kater je mogao imati oko četrdeset godina. Lice mu je bilo široko, koža preplanula, a kosa crna. Bio je to veoma sposoban i odlučan čovek, tako da veliki broj razbojnika njegovo ime nikada neće zaboraviti.

Ovaj put, međutim, dopustio je da ga jedan zločinac nadmudri. Taj razbojnik se zvao Brus Novak, na-

rednik dezertier. Nosio je na savesti četiri ljudska života. Kater ga je gonio nedeljama i ugrabio priliku da ga uhvati i preko planina provede u Čejenu.

Na prelazu, u trenutku kada je snežna oluja osvojila, zločincu je uspelo da Kateru oduzme oružje. Došlo do kratke borbe, maršal je ranjen, a Novak uspeo da se oslobodi veza.

To se dogodilo pre nešto više od deset časova. Patrik Kater je znao za kolibu u planini. Uostalom, svi koji su jednom prošli ovim putem, znali su je, pa tako i ubica Brus Novak.

*
* *

Nije nosio šešir, pa mu je raščupana plamenocrvena kosa pokrivala nisko čelo. Pohabana vojnička uniforma bila je pokrivena debelim slojem snega.

Brus Novak je prozebao sjahao je s konja i vodio je životinju za uzdu. Bledo lice bilo mu je namrgođeno i zlo. S vremena na vreme bi preko usana prevalio po koju žestoku psovku na svom maternjem jeziku. Ovaj zločinac je pre mnogo godina došao iz Poljske u Sjedinjene Države. Tamo, u starom zavičaju, na groblju gradića Volomin uzdizale su se dve humke, koje su na jeziv način podsećale na Brusa Novaka.

Razbojnik je bio na ivici snaga. Istini za volju, uspelo mu je da se spase, ali kratka borba sa maršalom Katerom nije bila bez posledica. Žilavom čuvaru zakona uspelo je da, iako ranjen, žestoko pogodi Novaka u stomak.

Zgrčen, drhteći od zime, Poljak je išao teturajući se kroz duboki sneg. Znao je da se ovde negde nalazi koliba, ali je mećava bila tako jaka da nije mogao razaznati prst pred okom.

— Prokletsvo, neću moći još dugo da izdržim! — mrmljao je sebi u bradu. — Moram da nađem kolibu inače sam izgubljen.

Snežna oluja nije znala za milost. Njeno zavijanje nadmašilo je urlanje stotine vukova. Oluja je nemilosrdno šibala iscrpljenog čoveka po licu.

Vrata uvučenog u ramena išao je dalje i odjednom ustanovio da je izgubio konja. Uzde su mu verovatno kliznule iz pomrzlih ruku.

Brus Novak zastade.

— Dolazi ovamo, prokleta rago! — vikao je nemogavši da nadjača oluju. Potrčao je unazad, ali više nije mogao da nađe ni sopstvene tragove.

— Nema nikakve svrhe — zaključio je i nastavio da psuje.

Ni psovke mu nisu ničemu koristile. Nalazio se u sred planina, stotine milja udaljen od svakog ljudskog naselja i nije imao čak ni konja.

Šta to za njega znači bilo mu je sasvim jasno.

Bio je izgubljen, u koliko ne bude našao bar kolibu. Samo ispod njenog krova može da preživi nastupajuću noć. Razlike u temperaturi na ovim visinama bile su velike, a noću se temperatura spuštala ispod tačke mržnjenja.

Išao je dalje teturajući se, padao i ponovo ustajao. Propadao je u sneg no kolena i s mukom izvlačio noge iz bele ledene mase.

— Nije trebalo da silazim s ko-

nja — prebacivao je samom sebi. Međutim, upravo ga je hladnoća naterala da siđe s konja, a verovao je da će se toliko zagrijati, ako bude išao pešice. Možda ga je iz sedla oterao bol u stomaku. Pri svakom koraku taj bol kao da je bivao jači. Osećao je slan ukus krvi na jeziku. Mora biti da mu je stomak bio ozbiljnije povređen žestokim udarcem čizme.

Uprkos bolu, Novak se pobeđonosno osmehnu.

— Zbog toga ono policijsko pse-to sada ima metak u rebrima

To ga je malo utešilo.

Brus Novak je bio u zabludi. Njegov metak je zbog snežne oluje promašio cilj. Nije pogodio maršala u grudi, nego u desnu ruku.

Ovo je priča o čoveku koji je kroz sneg Bighorn planina išao četvoronoške kao zver. Iz Poljske je morao da beži, jer je ubio dvojicu ljudi. Bili su to siromašni seljaci. Vraćajući se iz grada Novak ih je napao na putu. Morale su da umru, jer su u džepovima imale nekoliko novčića dobijenih za prodane guske u gradu. Ubio je obojicu, a onda pobegao.

U novom svetu je stupio u vojsku. Bilo je to vreme secesionističkog rata. Armiji su bili potrebni vojnici, pa se nije mnogo pitalo odakle vojnici potiče. Čim bi obukao uniformu odveden je na kratku obuku, a odmah zatim na front.

I u ratu je bio zver u ljudskom obličju. Čak su ga se i drugovi bojali.

Tek kada je mir ponovo zavladao zemljom pokazao se u pravoj boji. U ratu se ubistvo i heroistvo nisu mnogo razlikovali. Umiralo se i ubijalo, jer je zakon rata tako nare-

đivao. No, kada su i na poslednjem razbojištu tragovi krvi izbrisani mnogi su se vratili svom starom razbojničkom zanatu, a stotine njih posle rata postali otpadnici od zakona. Među takve su ubrajao i Poljak. U pripitom stanju je u zadimljenoj krčmi pucao na dvojicu gostiju. Jedan je odmah podlegao.

Tek posle nekoliko nedelja maršal Patrik Kater je uspeo da ga uhvati. Izgledalo je da će ovaj put kroz planine za ubicu Brusa Novaka biti put na stratište.

Međutim, nije tako ispalo! Uspeo je da umakne maršalu a i nemilosrdnoj snežnoj oluji. Našao je kolibu i grčevito zario prste u nje-ne drvene zidove.

— Hvala bogu — mucao je. Pominjanje božjeg imena zvučalo je sa njegovih usana krajnje neprikladno.

Oluja se nije popuštala.

Razbojnik se grčevito držao za zid kolibe kao davljenik za slamku. Sada, kad mu je već spasenje bilo na dohvrat ruke svest mu se mutila. Poslednjim naporom snage išao je duž zida sve do vrata...

*
**

Maršal je zaspao od iscrpljenosti. Tako nije video da neko povlači rezu, niti primetio lice koje se oprezno pojavilo na vratima.

Rajbojnik je izvukao ukradeni kolt iz pojasa, otkočio ga i uperio na Katera. Tek tada je primetio zavijenu desnicu čuvara zakona.

Sledećih nekoliko minuta bili su odlučujući za maršala iz Montane. Brus Novak je uperio cev na čelo čuvara zakona, a kažiprst mu je

već ležao na obaraču. Ipak nije povukao. Ne iz sažaljenja. Želeo je osvetu, hteo je da likuje.

— Hej, policijsko pseto, probudi se! Opet smo zajedno.

Katar se probudi i priđiže. S mukom se držao na nogama.

Razbojnik se satanski smejaio.

— Ako me ubijete, u svakom gradu Sjedinjenih Država čekaće vas vešala!

— Nikakva vešala me neće čekati, jer niko neće znati šta se ovde u kolibi odigralo.

Istoričarima i istraživačima je kasnije bilo nejasno kako je takav čovek u armiji Sjedinjenih Država mogao da postane narednik. Možda bi ime razbojnika Brusa Novaka bilo posle nekoliko godina zaboravljeno, da slučaj nije hteo da se njegov put ukrsti sa Dok Holidejem...

*
**

Stari kauboj ga je upozorio u rano jutro kada je krenuo sa ranča.

— Ja bih na vašem mestu ostao još jedan dan, mister. Tamo gore na prelazu preko Bighorna se nešto kuva. Znam, znam, to, jer ovde već živim godinama. Sprema se snežna oluja!

— Preživeću je — uzvratio je Džordžijanac i okrenu konja da krene.

— Još samo trenutak, mister! Ako po svaku cenu hoćete da idete, da vas obavestim: gore na prelazu postoji jedna koliba. Nalazi se u maloj udoljici istočno od velikog klanca.

U trenutku kada su dva čoveka, čuvar zakona i razbojnik, stajali

jedan prema drugome u kolibi, jačač se nalazio veoma blizu prolaza.

Šta je gonilo usamljenog čoveka da jaši u ovo doba godine preko planina ka severu? Holidej ni sam to nije znao. Nikada nije mirovao. Jahao je iz grada u grad, bežeći od sopstvene sudbine, od smrti koja se već začaunila u obliku neizlečive bolesti u njegovim grudima.

Dok Holidej je hteo u Montanu, a odatle dalje za Oregon. U toj državi još nije bio, pa se nadao da ga tamo ne poznaju. Za svog kratkog života na zapadu zaradio je za kockarskim stolom stotine hiljada dolara. No kada je u planinama Kolorada zauvek sklopio oči od tog novca gotovo ništa nije ostalo. Potrošio je novac, poklonio ga, prokockao ga i popio.

Grad Glenvud Springs mu je na jednoj uzvišici podigao nadgrobni spomenik sa natpisom sačuvanim do današnjih dana:

„Džon Henri Holidej, doktor zubne hirurgije, rođen u Valdosti — Džordžija. Završio studije u Baltimoru. Jedan od najvećih kockara svog vremena i ujedno najbrži i najprecizniji strelac na zapadu.”

Na drugoj strani mermernog spomenika bilo je uklesano: „Dok Holidej, umro je u postelji”. Iznad toga je u granitni blok utisnuta njegova fotografija.

*
**

U kolibi je temperatura bila veoma niska, gotovo se spustila do tačke smrzavanja. Nasuprot tome napetost je bila tako jaka da je izgledalo da bi najmanja iskra mogla da izazove eksploziju.

Maršal je još uvek stajao kraj grubo isklesanog stola, ne usuđujući se da učini bilo kakav pokret jer bi to moglo da ga staje života.

Brus Novak je seo na kamenu ogradu kraj ognjišta. Lice mu je bilo zgrčeno od bola.

Bol koji se sada preneo i na pluća još je više pojačavao mržnju prema čuvaru zakona.

— Stajacete tako, maršale, sve dok mi ne padne na pamet da povučem obarač. To će možda biti kroz dva sata ili za dve sekunde. Mora da je vraški neprijatno čekati na sigurnu smrt.

— Vama konopac ne gine, Novak — uzvratio je čuvar zakona odlučno. — Jednom, bilo gde, visićete na goljoj grani.

Utom trenutku začulo se rzanje konja, koje je čak uspelo da nadjača oluju.

Bio je to maršalov konj. Razbojnik skočio na noge.

— Šta je to? — uzviknuo je i pogledao prema vratima.

Taj trenutak je Kater iskoristio bacio se na razbojnika i zajedno s njim pao na zemlju. Obojica su se kotrljali do ognjišta. Kratak i žestok okršaj okončao se nepovoljno po maršala.

Razbojnik je stajao ispred ognjišta raskoračen sa koltom u ruci.

— Tako, maršale, a sada se spremi da umreš!

Čulo se opasno metalno škljocanje. Preteći zvuk kao da je minutima odzvanjao u zadimljenoj prostoriji.

*
**

Dok Holidej je takođe čuo rzanje konja. Možda nikada ne bi ni našao

kolibu zatrpanu snegom, da konj nije zarzao.

Holidej kliznu iz sedla i povede svog konj iza kolibe da životinju koliko toliko zaštititi od oluje. Tu je ugledao šupu otvorio vrata i uveo Miga. Kada su mu se oči malo navikle na mrak u šupi spazio je maršalovog konja.

— Gle, još jedan ludak koji jaše kroz snežnu oluju — promrsio je rugajući se na taj način samom sebi.

Ulazeći u šupu nije zatvorio vrata, pa ih je oluja zalupila. Taj tresak čula su i dvojica u kolibi. Razbojnik odmah skoči prema vratima.

— Da se niste makli, ni izustili reč! — upozorio je Katera.

Grč na maršalovom licu je popustio. U njemu se pojavila iskra nade.

Kakva slučajnost!

Baš u ovom, odlučujućem trenutku neki stranac je pronašao put do kolibe.

Kater sede na tronožac kraj stola. Novak se postavio iza vrata tako da ga pridošlica ne može videti kad otvori. Revolver mu je bio otkočen.

Dok Holidej stupi u kolibu i odmah zatvori vrata za sobom.

Video je maršala kako seda za stolom, a razbojnika još nije primetio. Otresao je sneg sa odeli.

— Helo!

Maršal mu uputi značajan pogled da ga upozori. Međutim pridošlica to nije primetio. Bio je zaslepljen snežnom olujom.

Novak više nije držao kolt uperen u Holidejova leđa. Okrenuo je cev prema Kateru, jer je uhvatio njegov pogled upućen strancu.

Maršal spusti glavu. Nije želeo nepoznatog čoveka da dalje izlaže opasnosti.

— Helo, mister — rekao je uz držano.

Džordžijanac priđe stolu i skide kaput.

— Koja je vas nevolja dovela u ova brda? — upitao je Katera, a onda primetio srebrnu zvezdu na njegovim grudima.

— U planinama sam, jer...

Brus Novak ga preteći prostreli pogledom. Kater prekide u pola rečenice.

Odjednom Dok Holidej oseti napetost u kolibi.

— Vi ste povređeni? — upitao je videći Katerovu ruku.

— Ranjen sam.

Tek tada je Džordžijanac opazio da je futrola čuvara zakona prazna. Shvatio je situaciju i znao da nisu sami.

Poljak je povukao obarač. Metak se zario ispred Holidejevih čizama.

— Mogao sam ovaj metak zariti u glavu, stranče. Možda ću to i učiniti, ali prvo skinite opasač!

Džordžijanac je otkao kopču i još uvek držao opasač u ruci. Upitao je maršala preko ramena.

— Ko je on?

— Ubica — uzvratil Kater muklo.

— Ko ste vi i šta tražite u planinama? — ispitivao je razbojnik.

— Želite da znate ko sam ja, sada pošto sam saznao ko ste vi.

— Ne govorite više, mister! — prekide Holideja ranjeni maršal. — Nemojte sebe izlagati opasnosti.

Brus Novak se nasmejao.

— Tačno, on sa našom stvari nema ništa. Međutim, možda ima koji dolar, a to bi mi dobro došlo. I vi treba da ispraznite svoje džepove, maršale. Mrtvacu novac nije potreban.

U Holidejevom novčaniku bilo je

sedam stotina dolara, a u maršalovim džepovima svega deset. Razbojnik se prezrivo cerio.

— Bedno pseto. Za taj novac se lomataš kroz planine. Ja ne bih prstom makao.

— To mogu da pretpostavim — primeti Holidej ironično.

— Prilično ste razmetljivi za čoveka koji nikada neće videti preri-ju. Uostalom, voleo bih da znam ko- ga ću to izbaciti iz čizama. Mislim da sam vas već pitao ko ste.

— Vi ste mi predstavljeni, razbojniče, pa tako možete saznati i moje ime. Zovem se Holidej.

Maršal podiže glavu i žmirnu.

— Ime nisam čuo.

— Holidej — ponovi Džordžijanac. Zločinac je sada prikovao pogled na dva srebrna revolvera sa drškama ukrašenim slonovačom. Slušao je o njima. Samo jedan čovek nosi takvo oružje, a taj čovek se zove Dok Holidej.

— Vi ste dakle Dok Holidej! — zaključio je Novak. — Moj današnji lov je odličan. Uvek sam priželjkivao da upoznam zubnog lekara koji puca kao vi.

— Nadajmo se da nećete zažaliti — uzvratil Džordžijanac hladno.

Odjednom cela koliba poče da podrhtava pod naletom oluje. Vatra se trenutno ugasila. Unutrašnjost kolibe bila je mračna. Dok Holidej skoči u stranu.

— Da se niste makli, Dok, ovde sam! — vikao je Novak, pokušavajući da nadjača oluju.

Napolju su konji uznemireno rzali.

Brus Novak je išao unazad prema vratima, no pre što je stigao do njih, ceo prednji zid drvene kolibe se sručio. Jedan od balvana koji je

uleteo udario je kockara po glavi. Klonuo je u stranu i svom žestinom udario glavom o pod.

*
* *

Bila je duboka noć kada se osvestio. Oluja je još uvek zavijala. Džordžijanac se uspravi s mukom. Trebalo mu je izvesno vreme da shvati gde se nalazi. Zglobovi su mu bili ukočeni od hladnoće. Opipavao je ispred sebe po mraku i našao maršala. Kater je ležao kraj stola bez svesti. Krv na čelu počela je da mu se mrzne. Holidej ga je tresao sve dok se nije osvestio.

— Šta se dogodilo? — mucao je maršal.

— Sedim u snegu. Ustanite! Idemo da tražimo konje.

Međutim oba konja su nestala.

Zločinac Brus Novek ih je poveo, a ljude u polusrušenoj kolibi prepuštio sudbini. Ostavio u beznadežnoj situaciji bez konja. Kako da se izvuku iz ovih planina?

Šupa iza kolibe je stajala. Jedino je nju oluja poštedela.

— Uđite unutra — rekao je Holidej i uvukao čuvara zakona pod krov.

— Šta ćemo sada? — upitao je Kater očajan.

— Moraćemo da trčimo! — zaključio je Džordžijanac. — Trebalo je da poslušam starog kauboja.

— O kom kauboju govorite? — upitao je maršal odsutno.

— Nema značaja. Čim svane krenućemo!

— Bolje je da umremo odmah, Dok, da bismo sebi prištedeli tolike muke.

— Ne govorite besmislice — preseče ga Holidej. — On mi je odveo konja uzeo novac i oba revolvera. Takvom tipu ne ostavljam šansu. Tačno da iz ovih planina izađem u obliku ledenog bloka, ja ću ga naći. Budite u to uvereni.

Čuvar zakona umorno odmahnu glavom.

— Ja Bighorn planine poznajem bolje od vas. Tvrdim vam da za nas put nazad ne postoji. Hoćete li možda da mi kažete da ćemo moći da prevalimo pešice šezdeset milja kroz duboki sneg?

— Prevalićemo mi te milje, maršale, budite sigurni!

— Da sam tog lupeža bar ustrelio — jadikovao je maršal — umesto da ga izvodim pred sud. Sada još nosim krivicu što ste vi upali u ovakvu nevolju.

— Nemojte zbog toga lupati glavu — umirivao ga je Džordžijanac. — Nego, kako je uspeo da vam umakne?

— Kada je snežna oluja počela, nisam više mogao tako dobro da motrim na njega. Sam đavo zna kako je uspeo da se oslobodi veza. Odjednom se bacio na mene, oteo mi revolver iz opasača i pucao.

— To se svakom moglo dogoditi I mene je savladao.

— To nije nikakva umetnost. Iz zasede može dečak da ustrelji od raslog, borbenog čoveka.

Svanuo je novi dan. Noć kao da je sobom odnela i snežnu oluju. Nastala je ničim nepomućena tišina.

Doka Holideja je hladnoća prinudila da ustane. Kater je trljao ruke.

— Hajdemo, maršale, treba pretražiti kolibu. Možda ćemo nešto naći.

Nisu našli ništa. Ni hranu, ni oružje, ni bilo šta.

— Zar vam nisam rekao, Holidej, da smo izgubljeni? Verujete li mi sada?

— Neću da okončam kao zver — uzvratio je Holidej tiho, kao da govori samom sebi. — Hoću da padnem kao čovek, a ne da crknem kao pas.

Patrik Kater ustade sa tronošca.

— Možda mi možete objasniti šta to menja na stvari?

— Ja ću hodati koliko me noge budu nosile — uzvрати Holidej muklo. — Hajdemo, maršale!

Prve milje su prelazili uz ogromne napore, propadajući u sneg do samih bedara. Na izlazu iz udoljice zastali su kraj grupe drveća potpuno iscrpljeni.

— Kakva prokleta ludost! — ječao je maršal. — Sasvim je svejedno gde ćemo pasti. Ovde ili dvadeset milja dalje.

— Možda ste u pravu, no nastavićemo.

Dan je prošao. Noć se spustila, a dva čoveka su išla i dalje. Mučila ih je glad. Negde oko ponoći našli su zaklon ispod jednog kamenog ispusta. Kater se odmah sručio na tle.

— Ne mogu ni koraka dalje.

Dok Holidej je seo kraj njega.

— Ako još sutra istrajemo, prebrodili smo najgore.

— Mislite? — pitao je Kater. — Ja ne verujem. Naša je jedina šansa da na nekog nađemo. No ko je toliko lud da po ovom snegu jaše kroz planine?

•
• •

Poljak Brus Novak je dva dana kasnije stigao do „plave trave”, visoravni nedaleko od Vud Krika. Bila je to prostrana velika visoravan, pašnjak koji je pripadao bogatom rančeru Til Krovu. Njegov otac je prvi došao u ovaj kraj sa malo para, ali mnogo radnog elana i samopregora. Til Krov je imao nadzornika vrednijeg nego hiljadu goveda na njegovim pašnjacima, čoveka koji je svoj posao poznavao bolje od bilo koga. Nadzornik se zvao Li Marvin imao je preko pedeset godina, prosedu kosu i snažne ruke. Nadzornik Marvin je upravo okončao svoj radni dan, jedan od najtežih. Tog dana žigosali su jednogodišnja goveda.

— Vi možete da jašite natrag — rekao je kaubojima. — Poručite gazdi da ću ja doći nešto kasnije, Skoknuću do Vilija.

Vili je bio vlasnik susednog ranča s kojim je Krov bio u prijateljstvu pa je nadzornik povremeno navraćao tamo. Ovog puta jahao je u susret smrti. Ta smrt dolazila je iz planina, vodeći za uzdu indijanskog ždrepcu. Da tog ždrepcu nije bilo, verovatno bi nadzornik Li Marvin dočekao duboko starost. Na žalost, nadzornik je prepoznao konja, a čoveka koji ga je vodio nije. Marvin zaustavi svog ridana i odmeri nepoznatog jahača.

— Prokletstvo, ja sam ga upozorio — mrmljao je sebi u bradu, misleći pri tom na Doka Holideja, koga je doista opomenuo da ne kreće u planinu.

Osim toga, prepoznao je kod stranca još dve stvari: dva revolvera s drškama ukrašenim slonovačom.

— Nije preživeo mečavu — re-

kao je nadzornik dovoljno jasno da ga Novak može čuti.

Razbojnik ga je posmatrao žmirajući. Počeo je da podozreva. Konačno u životu je znao samo za opasnost, jer se gotovo sve vreme nalazio u bekstvu.

— Ko to nije preživeo mečavu, — upitao je oprezno.

— Čovek kojem ovaj konj pripada — uzvрати prosedi Marvin.

— Vi ste ga, dakle, poznavali? — raspitivao se razbojnik.

— Kako da ne. Zvao se Holidej. Bio je dva dana na našem ranču, jer mu je konj hramao. Sa zavišću sam posmatrao njegova dva lepa revolvera. Nego, kako ste uspeli da ga nađete?

Umesto da odgovori, razbojnik pogleda pažljivo oko sebe, a onda poteže oružje.

— Za moj ukus previše si radoznao, kauboju!

Bezgranično iznenađen Marvin je gledao u uperenu cev.

— Čemu to?

— Tvoja je greška što suviše govoriš.

— Prokletstvo, šta sam ja to pričao? Mogu valjda da se raspitam o čoveku koji je pre nekoliko dana krenuo planinom. Konačno, proveo je dva dana na našem ranču.

Poljak se cinično nasmeja.

— To možeš svakako. No bilo bi zdravije za tebe da si ćutao.

— Vi ste tog čoveka srel i opljačkali?

— Nisam ga ubio. Za to će se drugi pobrinuti. Snegom se još niko nije uspeo da hrani.

— Zbog čega ste uperili cev revolvera u moje grudi, čoveče? Mene se sve to uopšte ne tiče.

— Pre deset minuta bih te pus-

tio da nastaviš put, ali sada shvati drugačije stoje.

Stari kauboj je odmah stupio u akciju. Radilo se o životu ili smrti, bilo mu je jasno. Spustio je ruku na dršku revolvera, čak je uspeo i da izvuče oružje, ali je zločinac bio brži. Pogodio je Marvinu u grudi.

— Bedno, kukavno pseto! — uspeo je da promrmlja kauboj i povuče obarač.

Na žalost metak je promašio cilj. Pogodio je životinju koju je Novak jahao pravo u oko, tako da se odmah skljkala.

Zločinac je izleteo iz sedla, a Holidejev ždrebac je iskoristio priliku, oteo se i odgalopirao.

Novak ustade sa zemlje psujući. Kolt mu je još uvek bio u ruci. Nije smeo da obraća pažnju na odbeglog konja. Bilo mu je važniji ranjeni kauboj.

— Zbog ovog zločina ćete odgovarati — jedva je proslivio Marvin.

Zločinac ga hladno odmeri.

— Dovoljno dugo si jahao prerijom, stari. Osim toga, pokušao si da me ustreliš!

Razbojnik je uzeo kaubojevog konja vinuo se u sedlo i odjahao, a Li Marvin ostao sam sa samrti.

Kada se noć spustila na visoravan, ležali su jedan uz drugog mrtvi: nadzornik i razbojnikov konj.

*
* *

— Prokletstvo, gde li je Marvin? — vikao je rančer tako da je dvorište odjekivalo.

Bilo je rano jutro. Kaubojski su upravo osedlavali konje da krenu na pašnjake.

Jedan od kaubojski se uputi prema

rančerskoj kući. Bio je poluindijanac i drugovi su ga zvali Red, ali u tome nije bilo nimalo nipodaštavanja i prezrenja. Melez je čak bio odmah posle nadzornika prvi čovek među kaubojima. Već drugi niz godina radio je na ovom imanju i uživao puno poverenje bogatog rančera.

— Možda je prenoćio kod Bilija, gazda.

— To bi bilo prvi put — uzvratil rančer. Poznavao je svog nadzornika pa je tako bio siguran da Marvin nije prenoćio van ranča.

— Tu nešto nije u redu — rekao je rančer. — Osedlaj mi konja, Red. Odjahaću do Vilija.

Deset minuta kasnije Til Krov je napustio dvorište svog imanja, a sat kasnije našao svog nadzornika.

Rančer je bio čvrst čovek. Odrastao je u ovom surovom planinskom kraju, pa nije znao za sentimentalnost. Međutim, videći mrtvog Marvinu duboko se potresao, kleknuo je pored leša vernog čoveka i zatvorio oči. Ono što je izgovorio nije bila molitva nego zakletva:

— Jahaću ako treba iza svih planina i dolina samo da tog razbojnika dovedem na vešala, to ti obećavam, Li!

Položio je mrtvacu preko sedla i krenuo nazad kući.

*
* *

— U pravu ste, moramo da predašnemo — složio se Holidej.

Stigli su do početka prerije, „Plave trave”.

Obojica su bili na smrt iscrpljeni. Bilo je uopšte pravo čudo da su ovoliki put prevalili. Učinili su to zahva-

ljujući nesalomljivoj Holidejevoj energiji.

No sad je i on morao da odustane. Jednostavno, nije mogao dalje. U grudima je osećao prodoran bol, koji ga je sprečavao da ravnomerno diše.

Ležali su jedan uz drugoga u udoljici, donekle zaštićeni od vetra.

Dovde su nekako izdržali, dovukli se.

Maršal je sklopio oči. Nije osećao hladnoću, jer je imao groznicu od rane.

— Baš je grozno ovako okončati, Dok — govorio je grozničavo. — Nadajmo se da niko ništa neće saznati, Najbolji strelac na celom zapadu, čuveni Dok Holidej i jedan maršal dozvolili su da ih jedan zločinac savlada. Žalostan spomenik koji smo sebi podigli.

— Možda — uzvratil Holidej. — Nego, mi ne možemo biti daleko od ranča na kojem sam proveo dva dana. Moramo još jednom pokušati, Kater.

— Ja ostajem ovde sve dok me orlušine ne požderu.

Dok Holidej je upravo hteo nešto da odgovori, ali mu šum iz daljine privuče svu pažnju.

Bio je to topot kopite jednog konja.

— Jesam li ja to na ivici ludila ili doista čujem konja? — promrsio je, odižući se od tla. I maršal je takođe čuo topot iz daljine.

Holidej je trenutno zaboravio na iscrpljenost i bolove. Pohitao je prema ivici udoljice i zazviždao iz sve snage.

— Evo, dolazi nam jedan prijatelj, maršale — rekao je Kateru preko ramena.

Taj prijatelj je bio Mig, Holidejev indijanski ždrebac. Životinja je jahala nazad po razbojnikovom tragu, da bi našla svog gospodara.

Mig je čuo zvižduk i trčao prema kockaru. Ovaj je nežno milovao životinju po nozdrvama.

— To si divno izveo, dečko.

Patrik Kater je ustao sa zemlje bezgranično iznenađen. Nije poznavao Džordžijančevog konja.

— Otkud se ovaj konj stvori ovde?

— To je moj konj. Mora da je umakao razbojniku.

Holidej otvori bisage. Sve još bilo unutra: suvo meso tvrdi hleb, pa čak i mala boca brendija. Najvažnije što je Džordžijanac našao u bisagama bio je mali deringer, revolver ne veći od šake.

— Sada neće ništa biti od orlušina maršale. Cenim da će nam za pola sata sve izgledati drugačije.

Dok Holidej je očistio maršalovu ranu alkoholom i stavi zavoj. Rana je delovala zabrinjavajuće.

— Moramo što pre stići do grada, maršale. Vama je hitno potreban lekar.

— Ja sam mislio da ste vi lekar.

— Bio sam to davno.

Maršal je ustao i stao iza Holideja koji je upravo pričvršćavao sedlo.

— Da vi niste došli ja bih ostao u brdima pod snegom, Dok.

— Hajdemo, treba da krenemo, maršale. Morate što pre u postelju.

*
* *

Na ranč su stigli uveče. Kauboji su se okupili ispred svoje kuće i upalili logorsku vatru. Jedan od njih prebirao je po žicama gitare i pe-

vao tugovanku. Kada su se dva jahaća približila vatri, gitara je umukla. Melez Red je odmah skočio na noge, jer je prepoznao Holideja.

— Otkud vi?

Džordžijanac priđe vatri i pruži melezu ruku.

— Dolazim iz planina — uzvratio je kockar, a maršal dodao:

— Za petama smo jednom razbojniku.

— Gde je rančer? — raspitivao se Holidej.

— On sledi tragove ubice — odgovorio je Poluindijanac.

Holidej i Katre se pogledaše iznenađeno, ispunjeni zlom slutnjom.

— Ko je to ubijen? — raspitivao se maršal.

Red se okrete prema Holideju.

— Vi ste ga poznavali, mister. Bio je to naš nadzornik Li Marvin.

— Ko ga je ubio.

Red sleže ramenima.

— Ne znamo. Gazda ga je našao ubijenog na pašnjacima. Kraj mrtvog nadzornika ležao je mrtav nepoznat konj. Ubica mora da je pobegao na Marvinovom konju, a naš gazda tu životinju odlično zna. Možda će zahvaljujući tome uspeti da nađe zločinca.

Maršal je zaškrgutao zubima.

— Ne mogu sebi dovoljno da prebacim što tog psa nisam ilkvidirao u Montani, umesto da ga vodim pred sudiju.

— Zar vi poznajete ubicu? — iznenadio se Red.

— Samo je on mogao biti — govorio je Kater Holideju. — Nije mi međutim, jasno zbog čega je ustrelio nadzornika.

Li Marvin nije mogao da odgovori na ovo pitanje. Na vernog kauboja podsećao ih je još samo grubo is-

tesani krst kraj humke nedaleko od ranča na kojem je bilo ispisano: „Pao je od ruke jednog zločinca“.

Dok Holidej je zamišljeno gledao u plamen vatre. Seo je na panj i rekao tiho:

— Mislim da ste u pravu, maršale.

Svi kauboji su napregnuto posmatrali.

— On je vodio mog konja, Kater — rekao je Holidej posle dužeg razmišljanja. — Sreo je Marvinu, pa pošto nadzornik poznaje mog konja, sigurno se raspitivao o mojoj sudbini. Izgleda da je tu radoznalost platio glavom.

— Taj pas je znači izgubljen. Stiće ga zaslužena kazna — rekao je gotovo šapatom melez.

— Šta ste to kazali? — iznenadio se maršal.

Poluindijanac pokaza na Holideja.

— Ako on bude sledio trag ubice, ovaj će se vrlo brzo naći pod zemljom.

— To niste smeli reći.

— Zašto nisam smeo da kažem? Svako dete na zapadu zna da se sa Holidejem niko ne može da nosi.

Holidej je krenuo prema pojilu za konje, a melez za njim.

— Nisam ništa rđavo mislio, Dok — branio se Red. Li Marvin je bio moj najbolji prijatelj. Ne, više od toga, bio mi je kao otac. Možda vi znate šta znači biti Poluindijanac. Marvin me je našao u Larami planinama poluizgladnelog. Hteli su da me obese zbog toga što mi je neki lupež natovario na vrat krađu konja. Marvin mi je spasao život i doveo ovamo. Postupao je sa mnom kao sa sebi ravnim i evo sad je mrtav, a vi znate njegovog ubicu.

Holidej okrete glavu.

— Čoveče, šta se sve to mene tiče?

— Ja ću jahati s vama, Dok. Gazda nije hteo da me povede sobom. Marvinova smrt mi je donela posao nadzornika. Prema tome, trebalo bi da ostanem na ranču, ali ja to neću. Ja ću da jašem s vama, jer vi imate šansu da nađete zločinca — poznajete ga.

— Otkud vi znate da ja baš nje ga sledim?

— Zbog čega biste se inače vratili s planina?

Prišao im je maršal.

— Nismo imali više konja. Možda biste hteli da se pobrinete za Miga. Tek ujutru možemo da nastavimo put.

Red ništa nije odgovorio. Poveo je životinju prema koralu i rasedlao je.

Maršal ostade da stoji uz Holideja.

— Ako hoće da krene, dozvolite mu to, Dok.

Džordžijanac samo rezignirano sleže ramenima.

*
* *

Konj je stajao ispred zgrade koju je krasila tabla. „Prvoklasni pansion“. Taj konj je nekada pripadao nadzorniku Li Marvinu.

To je bilo u gradu Daglasu na reci Nort Pleit.

Ili, preciznije, na poslednjoj železničkoj stanici na liniji Nebraska.

Rančer je dovde mogao da prati tragove razbojnika. Prevalio je ogroman put. Lice mu je bilo pokriveno debelim slojem prašine.

Stigao je u grad kada je sunce počelo da zalazi. Umorno je kliznuo iz sedla ispred saluna i ugledao je konja svog ubijenog nadzornika.

— Nebesa, pa to je Marvinov riđan! — Prišao je konju i potapšao ga je po sapima, a onda se uputio preko u šerifsku kancelariju.

Čuvar zakona u Daglasu bio je umoran, bezvoljan čovek. Sedeo je u stolici za ljuljanje kraj prozora i odsutno posmatrao ulicu. U gradu je bilo malo posla od kako je železnica postavljena. Kada bi se ipak neki posao našao obično se vešto izvlačio.

Kada je rančer otvorio vrata kancelarije, šerif ga je iznenađeno pogledao.

— Zatvorite vrata, čoveče, promaja je! — doviknuo je strancu. — Šta još hoćete? Posao za danas je završen.

— Ništa od toga! — preseče ga rančer.

— Ne može biti ništa značajno, mister. Sve može da sačeka novi dan.

— Ono što ja imam da vam kažem, ne može da sačeka nov dan, šerife!

— Jeste li možda pokradeni? Kod nas u gradu lopova nema.

— Ali zato ima ubica — prekide ga rančer ledeno.

— Šta to govorite?

— Nemojte ma zadržavati besmislenim pitanjima, nego pođite.

— Kuda to treba da pođem?

— Preko u salun.

— Recite mi ko ste vi? Ja vas u Daglasu još nisam video. Konačno, svako može da dođe kod mene i da kaže: šerife, tamo preko u salunu sedi ubica.

— Sada mi je dosta — rekao je rančer i udario pesnicom o pisaći sto. — Ako još dugo budemo oklevali, razbijnik će umaći. Da prekratim stvar, zovem se Krov. Sto-

čar sam. Moj nadzornik je ubijen. Ja sam razbojnika sledio sve do ovog grada. Konj koji stoji pred onim salunom pripada mom nadzorniku.

— De, de, ne tako žustro. Poći ću konačno, ali imam prava da se prvo raspitam.

Stigli su pred pomična vrata saluna. Šerif je gurnuo krilo i ušao u lokal, a rančer za njim.

*
* *

Prvoklasni salun je bila krčma najgore vrste. Prljav lokal bio je ispunjen duvanskim dimom i neopisivom larmom.

Pripiti gosti nisu primetili kada je šerif ušao izuzev jednog, Brusa Novaka ubice.

Šerif je pokušao da se sporazume sa krčmarom i nadjača buku. Onda se obratio gostima.

— Ljudi, napolju pred krčmom stoji konj jednog ubice. On mora da je među vama i ja mu naređujem da preda oružje.

Sada je čuvar zakona upozorio ubicu. Rančer je kipteo od gneva. Na ovog šerifa ne može da računa niti na njegovu pomoć.

Šta sad da činim? Ubica može neprimećen da umakne i ukrade drugog konja, a onda je svako dalje traganje besmisleno.

Brus Novek se cerio, iako je znao da je njegov trag otkriven. Međutim, nije mu padalo na pamet da napusti lokal. Hteo je da motri na ovog čoveka pokrivenog prašinom. Smislio je nešto pakleno. U svojoj zločinačkoj glavi skovao je đavolski plan. Ne sme da napusti Daglas, dok ovog opasnog čoveka na učutka. To nije morao da čini, jer je mo-

gao da umakne pod velom noći i da ga niko ne prepozna. Konačno postojala su samo dva čoveka, koja su znala za njegova zlodela: Maršal Kater i Dok Holidej.

Rančer Til Krov se naslonio blizu vrata i motrio na izlaz.

Šerif mu se gotovo nasmeja u brk.

— To će za vas biti duga noć.

— I za vas takođe.

— Nemojte me zasmekjavati. Da nećete možda da me prisilite da ovde ostanem.

— Ne mogu vas prinuditi, ali očekujem da na to dobrovoljno pristanete.

— Ako odbijem vaš zahtev?

— Onda ću o ovom slučaju obavestiti guvernera.

— U redu, ostaću — promrsio je gnevno šerif. — Ali da vam bude jasno; uhapsiću tog čoveka samo ako možete da dokažete da je ubica.

Rančer se grohotom nasmeja.

Ceo ovaj razgovor Brus Novak je s pažnjom pratio. Čak se približio šerifu da bolje čuje.

Iz straha da ne bude optužen kao konjokradica, Brus Novak odlučio da ukrade drugog konja, a oslobodi se ovog.

U salunu je u međuvremenu opet postalo bučno. Najzad, ljudi su došli u salun da se zabave. Većina od njih nije ni poverovala u strancevu priču.

Bila je to duga noć za rančera a i šerifa.

Poslednji gost je napustio salun posle ponoći.

Za prečku ispred lokala nije bio više vezan nijedan konj izuzev riđana ubijenog nadzornika.

Uostalom, to se i moglo očekivati.

Novek je još pre ponoći napustio lokal i potražio prenoćište u drugom hotelu.

Čuvar zakona je trljao prozeble ruke.

— Sad bar imate svog konja nazad. Ja bih na vašem mestu time bio zadovoljan.

— To po vašem mišljenju — uzvрати mu rančer oštro. — Vi uopšte imate vrlo čudna shvatanja, no još ćemo o tome razgovarati.

Rančer je prešao pločnik i odveo ukradenog konja. Poveo ga prema konjušnici, gde je i svojeg smestio.

*
* *

Pri oskudnoj svetlosti štalskog fenjera rančer je rasedlao umornog konja. Bio je ogorčen i gnevan. Prevaleo je toliki put uzalud samo zbog toga što je šerif u ovom gradu obična budala. Pošto je smestio životinju, uzeo je pokrivač i spustio se na gomilu sena. Bilo je prekasno da po gradu traži sobu.

Iako je bio na smrt umoran, nikako nije mogao da zaspi. Zaključio je da se razbojnik morao još uvek nalaziti u gradu, ukoliko nije ukrao i drugog konja. Ako je i ukrao, to nije učinio ispred krčme.

Odjednom rančeru sinu nova misao. Šta ako je sadašnji vlasnik kupio ovog konja? Možda je imao novaca i kupio ga umesto da se izlaže opasnosti i bude uhvaćen kao konjokradica.

Rančer Krov se od ove pomisli potpuno rasanio i skočio na noge. Stao je kraj ukradenog konja, to jest kraj konja svog ubijenog nadzornika i

krišom ispod oka bacio pogled na bisage.

— Prokletstvo, kako mi to ranije nije palo na pamet; — mrmljao je skinuo bisage sa eksera i prineo ih fenjeru. Prvo što je izvukao iz njih bio je opasač sa futrolama i dva niklovana revolvera čije su drške bile ukrašene slonovačom.

— Pa to nije moguće! Holidejevi revolveri!

Džordžijanca je video prvi put u životu kada je ovaj došao na ranč vodeći povređenog konja. Zar je moguće da je taj čovek ustrelio Marvinu? Nije nikako mogao zamisliti Holideja kao hladnokrvnog ubicu, bez obzira na priče koje su kružile zapadom.

Možda je neko drugi imao isto oružje. Da bi se uverio rančer okrete opasač. Sa unutrašnje strane bilo je ispisano čitko „Džon Holidej“. Dakle nije bilo sumnje da revolveri pripadaju čuvenom kockaru.

Jasno, rančer Krov nikako nije uspevao da poveže činjenice. Zbog čega bi jedan čovek koji je uživao njegovu gostoprimstvo na kraju ubio njegovog starog nadzornika? Pitanje za pitanjem. Ako je Holidej zaista ustrelio starog Marvinu i uzeo njegovog konja gde je onda Holidejev vrani ždrebac? Besmislica, nikada kockar takvog konja ne bi zamenio nadzornikovim riđanom.

Brisao je dlanom čelo.

— Do đavola kakve to veze ima sa Marvinom? Zbog čega je dobri starac mogao da umre! Sigurno ne zbog nekoliko bednih dolara koje je imao u džepu.

Jedno mu je ipak bilo jasno: Dok Holidej je na neki bilo koji način bio povezan sa svim ovim. Mora da ga potraži. U krčmi večeras nije bio,

a ako je u gradu, onda će sigurno rano ujutru pokušati da kupi drugog konja. Znači moraće da dođe u ovu, jedinu konjušnicu u Daglasu u kojoj se rančer upravo nalazio. Najzad je posle dugog razmišljanja ugasio fenjer, ali mu san nije došao na oči.

*
* *

Til Krov nije bio jedini čovek u Daglasu koji te noći nije mogao da zaspi. Prek puta konjušnice, nešto koso, nalazio se mali jednostavan hotel. U jednoj od soba ovoga hotela jedan gost se nemirno prevrtao u postelji — ubica Brus Novak.

Satima je stajao na prozoru i motrio na salun. Video je kako rančer posle pola noći odvodi konja svog nadzornika i odlazi s njim u konjušnicu.

Plan koje je skovao pre nekoliko sati, sada će bez muke moći da sprovede u delo. Rančer sigurno spava dubokim snom. No, čak i da je budan može bez muke da nađe izgovor i uđe u štalu. Rančer ga uostalom nije poznavao. Samo ne sme da puca, mora da ga likvidira bešumno.

Što je više o tome razmišljao zločinac se sve više kolebao. Naravno, nikakvi obziri ga nisu zadržavali da ne učini još jedan zločin. Strahovao je od nepredviđenih situacija, pa je posle dugog razbijanja glave odlučio da sledećeg jutra neupadljivo kupi konja i napusti Daglas. U početku je imao želju da samog sebe ošamari što se uopšte toliko zadržavao u Daglasu. Da je ranije odiahao, rančer sigurno ne bi imao prilike da vidi nadzornikovog konja.

Sada je međutim počeo da menja mišljenje. Rančer Krov je poznavao konja, ali ne očveka koji ga je jahao. To je bilo ogromno preimućstvo.

*
*
*

Svanulo je jutro vedro i vetrovito.

Grad se polako budio. Iz pravca juga čuo se prodorni zvižduk lokomotive. Voz je u ovaj gradić dolazio samo jednom nedeljno.

Razbojnik Brus Novak nije čuo zviždanje lokomotive jer je spavao duboko i čvrsto. Možda bi, da je čuo lokomotivu, došao na pomisao da napusti grad vozom. Toga se ranije uopšte nije setio. Da je ugrabio voz možda bi mogao da umakne svojoj sudbini.

— Možda, ali ne baš mnogo verovatno. Na njegovom tragu je bio čovek kojeg se nije mogao lako osloboditi.

Dok Holidej!

Međutim tog jutra se Džordžijanac nalazio još mnogo milja udaljen od Daglasa. Jahao je sa svojim pratiocem prema reci Nort Pleit.

Na pomisao na koju razbojnik nije došao, došao je Holidej. Daglas je predstavljao najbližu železničku vezu za jug. Prema tome, razbojnik mora da je krenuo na jug. Nije gajio veliku nadu da će razbojnika naći još u Daglasu.

Međutim, imao je nameru da ga odande sledi vozom. Poljak plamenocrvene kose bio je dovoljno upadljiv pa će verovatno moći da pošalje vest železničkim telegrafom i da na nekoj stanici onda uhapsi ubicu.

Izgubili su dosta vremena na ranču. Dok Holidej je bio uporan i zah-

tevao da maršal ostane dva dana na ranču i odmori se. Kater je na to pristao uslovivši da Holidej ne otputuje bez njega. Bila je to prilična žučna rasprava i kockar je popustio, iako je u sebi priželjkivao da sam sledi razbojnika.

Inače Džordžijanac je bio usamljenik. U svakom pratiocu video je samo prepreku. Maršala Katera mu je ipak na neki način bilo žao. Razumeo ga je što želi da po svaku cenu on uhvati zločinca.

Kauboj Red se pobrinuo za rezervne konje. Zahvaljujući tome, brzo su odmicali međutim, nisu bili dovoljno brzi da spreče nesreću koja se tog jutra dogodila u Daglasu.

Maršal Patrik Kater je sedeo namrgođen u sedlu, sakrivajući da se oseća loše. Nije ni slutio da Holidej vrlo dobro zna kako se oseća. Isto tako, nije znao da se Džordžijanac noću ne bi tako dugo odmarao da nije bilo ranjenog maršala.

Čuvar zakona je predložio da odmah krenu prema jugu pravo u Kolorado.

— Možete vi da idete u Kolorado. Ja jašim u Daglas.

— Otkud znate da je odjahao baš u taj grad?

— Već sam vam objasnio, maršale. U Daglasu se nalazi najbliža železnička stanica.

Najveći broj razbojnika obilaze gradove koliko im je to moguće. Znam iz iskustva.

— I ja takođe obilazim gradove, maršale.

Potera za razbojnikom nastavljena je ćutke. Poluindijanac Red vodio je malu grupu jahača. Odrastao je u planinama i prerijama Vajominga.

Dok Holidej se nije pokajao što je poveo Reda. S nepogrešivom sigurnošću melez je vodio ljude, poznavao je sve prelaze, sve gazove i posedovao izvanrednu osobinu koju je Holidej cenio: govorio je samo onda, ako ga neko nešto pita.

*
* *

Vlasnik konjušnice se zvao Bakler. Imao je bistre, lukave oči i zapuštenu prosedu bradu. U gradu je bio veoma omiljen kao veliki šaljivdžija.

Tog jutra je imao pune ruke posla. Trebalo je konje hraniti i po-
jiti, a i istimariti. Bakler uprkos odmaklim godinama nije hteo da uzme pomoćnika. Imao je običaj da kaže:

— Ako je čovek prestar za posao, onda neka se sam pešice uputi na groblje.

Upravo je po pio rančerevog konja. Videći da je vlasnik životinje prespavao na senu, uzviknuo je:

— Ali, mister, kako ste mogli da spavate u štali? Zbog čega niste kucali na vrata moje kuće? Kod mene se u svako doba može naći slobodna postelja. Odavno sam već udovac, a Meri, moja kći, se još pre sedam godina udala i otišla.

— Bilo je dobro i ovako — uzvra-
ti rančer. — Ja baš nisam razma-
žen.

— Pričajte vi šta hoćete, mister, postelja je postelja! No bilo pa pro-
šlo, sada ćete doručkovati sa mnom.

Bakler je pozvao Krova na doručak ne samo zbog toga što je bio gostoljubiv, nego i zbog toga da bar jedan sat s nekim malo pročaska.

Krov je prihvatio poziv. Priželj-

kivao je šolju tople kafe, jer je ova-
ko neispavan imao neprijatnu gla-
vobolju.

Zajedno su se uputili u konjuša-
revu kuću koja se nalazila nepo-
sredno iza štale.

Bakler je svog gosta ponudio ne
samo kafom, nego i bogatim doruč-
kom.

Samo što su počeli da obeduju, a
neko pozva vlasnika konjušnice u
dvorište. Starac odmah skoči na no-
ge. To je hteo i rančer, ali ga do-
maćin ljubazno vrati za sto.

— Odmah se vraćam, samo se vi
založite. Ko treba da obavlja pos-
love mora da bude okrepljen i sit.

Potrajalo je gotovo četvrt sata
pre nego što se vratio. Ulazeći, na-
mignuo je svom gostu.

— Vi ste mi doneli sreću mister.
— Pri tom je izvukao svežanj nov-
čanica iz džepa i pokazao ih gostu.

— Imao sam u štali kobilu goto-
vo mojih godina. Stajala je u posled-
njem boksu gde je prilično mračno.
Već pola godine sam čekao priliku
da je nekome utrapim. I evo sada
sam prodao staru ragu po ceni po
kojoj bi dao i svog najboljeg konja
i još pri tom kupcu poljubio ruku.
Tom momku se izgleda vraški žu-
rilo...

Vlasnik konjušnice nije ni zavr-
šio priču, a rančer skoči sa stolice.

— Kako taj čovek izgleda?

Bakler zbunjeno pogleda svog go-
sta.

— Šta vam bi odjednom?

— Za petama sam jednom ubici,
no to ću vam kasnije objasniti. Brzo
mi objasnite kako je taj čovek iz-
gledao.

Bakler je zamišljeno češkao bradu.

— Kako je mogao da izgleda? Nije delovao kao neko ko uliva poverenje. Jednom je ipak palo u oči, jer se retko sreće u našem kraju. Kupac stare kobile nije nosio opasač.

— U kom pravcu se uputio? Da li ste to slučajno videli? — pitao je Krov hitajući prema vratima.

— Naravno da sam video. Izašao sam na ulicu da vidim hoće li se stara raga srušiti pod njim. Odjahao je u pravcu istoka prema reci. Ali, mister...

Rančer je već bio napolju, vinuo se na konja koji se zatekao u dvorištu i kao pomahnitao grabio prema reci.

Kada je stari Bakler stigao do kapije, mogao je samo da vidi oblak prašine. Slegao je zamišljeno ramenima i vratio se u kuću da završi doručak.

— Vratice se on već. Konačno, dva njegova konja su u mojoj štali.

Da, rančer Krov će se vratiti, ali ne na način na koji je vlasnik konjušnice očekivao.

Reka Nort Plejt vijugala je u podnožju Larami planina. Tekla je prema zapadu, prolazila kroz Nebrasku da bi se kod Omahe ulila u Misuri.

Čim je ubica Novak zamakao iza prve okuke van grada čuo je topot kopita.

— To je on! — uzviknuo je muklo. Poljak je zario mamuze u slabine stare rage i tek tada primetio da je dobio izuzetno lošeg konja. Nije tako izgledao na prvi pogled. Imao je glatku dlaku i bio dobro uhranjen. No Bakler nije dozvoljavao da nijedan konj kod njega gladuje, bez obzira koliko mu koristi.

— Taj bedni bradati lupež! —

siktao je gnevno. — Ako se ikada vratim u Daglas zavrnuću mu šiju.

Sada je međutim imao druge brige. Topot kopita bio je sve jači. Razbojnik je grozničavo tražio pogledom sklonište. Najzad ga je otkrio. Bio je to kameni ispust nedaleko od drumma. Brzo se tamo pritajio i to u poslednjem trenutku, jer se rančer već približio na tri stotine jardi.

Brus Novak je bio opet spreman da ubije. Smatrao je ovo najpovoljnijom okolnošću da sprovede svoj pakleni plan u delo.

U prijatno, vedro jutro u podnožju Larami planina odjeknuo je pucanj. Krov oseti udarac u leđa. Izleteo je iz sedla izbačen nevidljivom džinovskom pesnicom. Nekoliko puta se prevrnuo i otkotrljao do šipražja, gde je ostao da leži nepomično.

Rančеров konj je pobegao i zamakao iza prve okuke. Novak je odlučio da prvo uhvati konja, a onda na miru opljačka ubijenog. Morao je da jaši gotovo pola milje pre nego što je uspeo da uhvati oženjenu životinju. Ubica skoči iz sedla i priđe rančеровom konju.

— Ti mi se više dopadaš — rekao je, a onda staru kobilu udario nogom u sapi uzviknuvši: — Vuci se, do đavola, bedna rago!

Životinja je u poslednje vreme kod Baklera naučila na lep postupak, uplašeno je podigla glavu i pobegla s puta u šiprag.

Ubica se vinuo na leđa rančеровog konja i vratio na mesto zločina.

Sunce svojim zracima zjapilo reku i planine kao da se ništa nije dogodilo.

*
* *

To sunce je rančer Til Krov još mogao da vidi. Ležao je na leđima i osećao kako mu krv ističe iz tela. Metak mu je prošao kroz grudi. Sad je tek bio siguran da je sledio ubicu Li Marvina.

No, čemu to sad može da koristi? Zločinac je pbegao, a on leži bespomoćan. Čeka smrt. Smrt kakvu nikad nije očekivao. Svoj kraj je zamišljao drugačijim. Da bar razbojnik leži mrtav kraj njega bilo bi mu lakše, jer bi znao da nije uludo izgubio život. Međutim ubica je umakao.

Rančer Krov nije uopšte došao na pomisao da će se razbojnik vratiti da opljačka žrtvu.

Sada, kada je čuo iz daljine topot kopita, pomislio je da je to neki prolaznik i počeo da se nada. Naravno, nije očekivao da će mu stranac spasti život. Ne, mislio je samo na osvetu. Želeo je da ubica bude kažnjen, obešen. Ma ko prolazio mora na neki način da stupi s njim u vezu i da mu sve ispriča.

No, kako da skrene pažnju na sebe? Moraće da pokuša da ispali metak. Rančer je pustio ruku niz telo sve dok nije osetio pod prstima dršku kolta. Svaki pokret izazivao mu je nepodnošljiv bol. Stegao je zube, izvukao oružje iz futrole i otkočio ga. To je najzad obavljeno. Sada je hteo da se okrene. Utom trenutku topot kopita je umukao. Brus Novak je stigao do žbunja i počeo da luta pogledom. Primetio je pokret iza kamena. Izvukao je kolt i odmah počeo da puca.

Metak je udario u kamen. Rančer je bio upozoren. Sada mu je bilo jasno da čovek koji puca na žbunje može samo da bude zločinac.

Odjednom je zaboravio na svoju tešku ranu, nije više osećao ni bolove. Jedino što je osećao, to je da mora da uzvratu vatrom.

Na žalost bio je veoma loš strelac. Oprezno je pridigao glavu iza kamena i pogledao. Ponovo je odjeknuo pucanj, a metak prozviždao iza same rančeroze glave. Krov je mogao da vidi kako vatra seva iz protivnikove cevi i odmah u tom pravcu uperio oružje.

Povukao je obarač i istog trenutka razlegao se krik. Metak je imao dvostruko dejstvo. Povredio je konju zadnju nogu i okrznuo razbojnikovu glavu. Novak se grčevito držao za vrh sedla. Jedva se održao na leđima uplašene ranjene životinje, koja je grabila kao pomahnitala. Ubica je mislio da je rančer samo lakše ranio i da ga ovaj čekao u zasedi.

Da je znao da je smrtno ranjeni čovek ležao uz kamen bez svesti, sigurno bi se vratio.

*
* *

Stara kobilu je nekada imala vrlo zvučno ime Arabela. No, to sada više niko nije znao, pa ni vlasnik konjušnice Bakler. Neki čovek je ostavio kobilu u Daglasu i otišao. Šta je uostalom i mogao da učini sa starom ragom za koju niko ne bi dao ni probušeni cent.

Arabela je uzgajena na sunčanom jugu, nedaleko od kalifornijskog zaliva. Prvo je bila na imanju bogatog

Meksikanca, sve dok je konjokradica nije oduvao iz korala. Taj nesretni momak je ubrzo obešen, jer je opljačkao kantu.

Arabela je ponovo bila povod za jedan razbojnik bude obešen. Konjokradica je uhvaćen na delu, a rančer novi vlasnik Arabele je pre nekoliko godina ostavio u Daglasu.

Životni put ove kobile sa zvučnim imenom još nije bio okončan.

Pošto je Novak udario čizmom u sap, Arabela se povukla u šiprag. Bila je vrlo uznemirena, jer nijedan vlasnik do sada nije tako s njom postupao, pa čak ni prvi konjokradica. Kada se malo primirila pošla je lagano prema putu.

Rančer Krov je ležao bez svesti pored kamena. Kada se za trenutak osvestio, ugledao pred sobom konjsku glavu grivu u sedlo. Poslednjim ostacima snage dopuzao je do životinje naslonio se na njeno telo i ječeći pridizao. Najzad je posle paklenih muka uspeo da se dokopa vrha sedla. Opet je morao da se odmara. Prošlo je možda punih pola sata pre nego što je bio u sedlu i stavio noge u uzengije. Tek tada je kobile krenula oprezno i lagano kao da zna da je čovek na njenim leđima bez svesti. Dok se pela uz nagib prema drumu, rančer bi sigurno pao iz sedla da se nije, iako bez svesti, grčevito držao.

Najzad je stara Arabela stigla na drum i lagano se vraćala putem kojim je gonio surovi razbojnik.

*
* *

Jutro je još uvek bilo vedro i priyatno kao i pre nekoliko sati, kada

je kobile ušla u grad noseći svoj tužni teret. Lica prolaznika su se uozbiljila kada su videli bledego čoveka kako visi u sedlu. Neki od građana, koji su prethodne večeri bili u krčmi, odmah su ga prepoznali. Međutim, bili su toliko užasnuti da su propustili da zaustave konja i skinu čoveka sa sedla.

Zbog toga je Arabela stigla do pred štalska vrata u čijim je boksu dugo stajala.

Stari Bakler je čuo topot kopita. Izašao u dvorište i stao kao okamenjen.

Gospode to je rančer!

Živahni starac se brzo pribrao. Svukao je teško telo ranjenika iz sedla i položio ga na zemlju.

U međuvremenu su ljudi sa ulice ušli u dvorište, stajali su i pričavali.

— Nemojte tu stajati! — brecnu se na njih vlasnik konjušnice. — Idite po lekara i pomozite mi da ga unesem u kuću.

Nekolicina prihvatiše Krova dok je Bakler trčao ispred njih i otvarao vrata. Uneli su ranjenika u Baklerovu spavaću sobu. Bila je to mala prostorija, provetrena i čista. Tako su uostalom izgledale i ostale prostorije. Održavao je uredno i štalu i kuću.

Jedan od prisutnih upozori Baklera.

— Skini prvo belu posteljinu.

— Ne govori koješta, nego spusti ranjenika.

Ljudi su hteli da ostanu u sobi, ali ih je Bakler izbacio.

— Ono što ovde još ima da se obavi, to će učiniti ili lekar ili grobar.

Energični starac je već pripremio sud sa vodom i peškire kada je lekar stigao.

Doktor Frimen je bio debeljuškast čovek, težak asmatičar i srčani bolesnik. Uprkos tome, bio je sposoban lekar i vredan kakvi se retko sreću na zapadu.

— Ugrejte mi vodu — rekao je Bakleru skidajući ranjeniku krvavu košulju.

— Kakvi su mu izgledi? — pitao je vlasnik konjušnice zabrinuto.

Frimen sleže ramenima.

— Da je stigao u moje ruke samo sat ranije, sigurno bi preživeo. Ovako ne znam. Izgubio je dosta krvi, pa je pravo čudo što je uopšte stigao do Daglasa. Sada je sve u boljoj ruci, ja sam svoje učinio.

— Razumem, šta još mogu da učinim za njega?

— Možete da se molite.

— Nisam to mislio, doktore. Mogu li nešto da mu pripremim, možda supu.

— Za to je još rano. Ipak lepo je od vas što brinete o njemu i što hoćete da ga zadržite u svojoj kući. Mislim da bi svaki dalji transport bio za ovog čoveka koban. Ko je on uopšte?

— Rančer. Smestio je kod mene svoja dva konja.

— Ko je mogao to da ga ustreli? — Čim je postavio ovo pitanje doktor Fridmen odmahnu nestrpljivo rukom.

— Biće kao što je uvek bivalo, niko nema pojma!

— Mislim da ovoga puta neko ima pojma. Taj neko sam ja.

Nije uspeo ništa više da kaže, jer

su se vrata otvorila i šerif je uleteo u sobu.

— Prokletstvo! — uzviknuo je — Ako ovaj čovek umre ja ću izgubiti službu. Pola grada je juče čulo i videlo šta se u salunu odigralo.

Bez reči se okrenuo i hteo da izađe iz sobe, ali ga lekar zadrža.

— Zar ne želite da saznate ko ovog čoveka nosi na savesti?

Šerif zastade.

— To niko ne može da zna.

— Možda ipak zna — javi se Bakler. — Ja na primer.

— Šta to govorite. Ko je on?

Vlasnik konjušnice sleže ramenima.

— Nemam pojma kako se zove. Jutros sam ga prvi put video.

Obavestio je šerifa i lekara o svemu što se tog jutra dogodilo. Najvažniji putokaz za hvatanje ovog zločinca, bila je njegova plameno-crvena kosa, ali nju je video rančer koji je sada ležao bez svesti. Stari Bakler je nije video.

— Moramo ga slediti — rekao je šerif. — Na žalost, on ima veliku prednost.

— Utoliko pre nemojte dozvoliti da postane još veća — zaključio Bakler ne baš ljubazno.

Napustio je konjušarevo dvorište pognute glave i nečiste savesti. Po namrgođenim licima građana znao je kakvo raspoloženje vlada. Jedan iz grupe mu je doviknuo:

— Dovodite razbojnika ovamo u Daglas ili se ni vi ne vraćajte.

Četvrt sata kasnije napustio je sa dvojicom pomoćnika grad, ne gajeći veliku nadu u uspeh potere.

•
•

Prošla su dva dana. Šerif se vratio sa dvojicom svojih pomoćnika neobavljena posla. Još uvek je nosio zvezdu, zahvaljujući činjenici što se rančer osećao nešto bolje.

Čuvar zakona nije izlazio iz svoje kancelarije. Od kako se vratio iz potere niko ga nije video na ulici.

Duhovi su se uglavnom smirili. Konačno, ono što se dogodilo i nije bila naročita senzacija za Daglas.

Senzacija je tek predstojala. Pri bližavala se Daglasu sa istoka. Još iste večeri građani Dagleasa će saznati koji zločinac je bio među njima.

Šerif će morati da proguta još jednu gorku pilulu, jer je on snosio krivicu što je ona zver u ljudskom obličju uspela da umakne.

Mrak se već spustio kada su Dok Holidej i njegovi pratiloci ujahali u grad. Zaustavili su konje pred salunom i kliznuli iz sedla.

Maršal Kater se potpuno iscrpljen naslonio na prečku za vezivanje konja.

— Hoćete li doista ovde istupiti tako otvoreno kada sumnjate da je ubica došao u Daglas? Možda je još uvek tu.

— Kamo sreće da ste u pravu! U tom slučaju bi naš posao uskoro bio okončan. No, on više nije tu. Bićemo ipak opreznii, neka jedan od nas ostane da stoji kraj vrata.

Poluindijanac im je prišao.

— Taj posao ću ja preuzeti.

— Dobro je. Hajdemo onda — složio se Holidej. — Žedan sam.

Tražili su slobodno mesto za šankom. Nisu nikome pali u oči, jer su gosti već bili pripiti.

— Dva brendija! — povika Holi-

dej preko šanka. Džordžijanac baci pogled preko ramena.

— I on je sigurno žedan, ali neka malo pričeka, vi motrite na vrata, a ja ću da pročešljam krčmu.

Ubrzo je ustanovio da Brus Novak nije u krčmi, pa se vratio za šank. Dao je Redu znak rukom da uđe.

— Isperite malo prašinu iz usta, a onda se vratite na svoje stražarsko mesto. Nije isključeno da se ubica vrati pa mu moramo preseći odstupnicu.

Kad je Poluindijanac izašao iz lokala, Holidej došapnu Kateru:

— Maršale, nemojte zaboraviti da imamo ukupno još samo četiri dolara.

— Prokletstvo, na to sam zaboravio, a pijemo brendi!

— Nemamo više ni hrane — dodade Holidej.

— Da, Dok, treba brinuti o svima ostalima iz potere.

— Šta ćemo da učinimo?

Patrik Karter razvuče lice.

— To činim nerado ali ću morati. Idem do šerifa da tražim pomoć.

Holidej nije odmah odgovorio. Posmatrao je kockarski sto. Bila je čista glupost sesti sa poslednja četiri dolara za zeleni sto. Međutim, nije voleo ni da uzajmljuje novac.

— Čekajte, maršale, vratiću se za pola sata.

— Kuda ste naumili?

— Videćete.

Džordžijanac je najzad našao jednu slobodnu stolicu za velikim okruglim stolom.

— Da li je slobodno, gospodo? — upitao je i seo ne sačekavši odgovor.

Holidej je uložio dva dolara i dobio deljenje.

— Do sto đavola, izgleda da ste imali sreće prijatelju!

Dok Holidej nije ništa uzvratilo. Već posle prva dva deljenja zaključio je da je seo za dobar sto. Ispod poluispuštenih kapaka posmatrao je svoje partnere. Mora biti da su bili građani iz ovog grada i spadali u red uobraženih prkosnih ljudi koji su se obogatili na znoju doseljenika rančera i kauboj. Džordžijanac nije dobijao svaku partiju. Pustio je suigračima priliku da i oni povuku manje uloge. Uprkos tome, jedan za drugim su napuštali igru. Najzad je to i učinio poslednji, debeljko.

— Taj igra kao sam đavo — došapnuo je prijatelju s desne strane. Prošlo je pola sata. Kater je u dva navrata obilazio kockarski sto i brižno gledao na gomilu dolarskih novčanica koja je sve više rasla ispred Doka Holideja. Maršal je, između ostalog, strahovao da ne dođe do čarke ili možda čak puškaranja.

Igra je međutim, prekinuta na drugi način. Tamo za šankom je već izvesno vreme stajao pripiti kauboj, koji je izgleda tražio priliku da počne kavgu. Dugo je pogledom zamućenim od alkohola tražio prikladnu osobu i najzad mu se u jednom trenutku učinilo da je našao.

Neko vreme je posmatrao meleza naslonjenog na jedan od stubova trema. Red se jasno mogao videti iznad krila pomičnih vrata.

— Od kada ovde navraćaju crvenokošci? — upitao je glasno, pokazujući na Reda.

Dok Holidej je odmah spustio karte na sto, ali je ostao da sedi.

Kauboj se odvojio od šanka i pošao prema tremu.

Sve se zatim odigralo tako munje-

vito, da maršal nije imao vremena da se umeša.

— Skalpiraću te olovom, crvenokošče! — viknuo je kauboj i podigao kolt, verovatno u nameri da meleza udari po glavi. Istog trenutka lokalom odjeknu pucanj. Kauboj je kriknuo. Oružje mu je ispalo iz ruke, a na nadlanici mu se širila crvena mrlja. Za trenutak ljudi za kockarskim stolom nisu ni znali ko je pucao.

Dok Holidej je još uvek držao mali deringer, čija se cev pušila. Ustao je od stola sakupio svoj novac i pošao prema vratima.

U krčmi je vladala grozna tišina. Holidej stade ispred Reda.

— Zašto se niste branili? — upitao je meleza. Osećao je šta ovog obojenog čoveka muči. Često je bio svedok toga kako su belci kinjili i vređali meleze. Klimnuo je Redu ohrabrujuće glavom, a onda se obratio lako ranjenom kauboj.

— Gubi se!

Čovek se trže od oštine Holidejevog glasa. Međutim nije popuštao.

— To će tek da se utvrdi ko odavde treba da se gubi.

Krčmar se grohotom nasmeja.

— Našeg čuvara zakona nećeš lako izvući iz njegove kancelarije momče.

Kaubojev pogled klizio je od jednog do drugog gosta. Skinuo je maramu sa vrata i zavio povređenu ruku.

— Ovaj čovek mora u zatvor! Pucao je na mene. Vi svi morate...

— Ništa mi ne moramo — prekide ga krčmar grubo. — To je stvar samo za čoveka sa zvezdom, momče.

U tom trenutku Kater izvuče iz džepa svoju zvezdu i prikopča je na grudi, a onda pođe prema vratima.

Većina gostiju je videla srebrnu zvezdu i kao u horu uzviknula:

— Državni jahač.

Maršal stade ispred kauboja.

— Hteli ste jednog čoveka da udarite revolverom.

— Ali on je samo melez.

Holidej mu odlučno priđe.

— Reci to još jednom, momče, pa možeš podići svoj kolt sa zemlje.

Pripiti kauboj se obradovao, ne sluteći koga ima pred sobom.

— Vi želite dvoboj?

Maršala podiđe hladna jeza.

— Dok Holidej, nemojte se upuštati u obračun sa ovim bednim momkom.

Rekao je to tako glasno da su svi mogli da čuju.

Kauboj je prebledeo.

— Hajde, gubite se već jednom čoveče — vikao je Kater i gurao kauboja prema vratima.

Holidej se vratio za šank i zamišljeno posmatrao maršala.

— Mislim da je ovako bolje — rekao je Kater kao da se izvinjava.

Čuveni kockar se nasmeja.

— Zar ste ozbiljno verovali da bi se ja upuštao u dvoboj sa ranjenikom?

U to im je prišao melez.

— Mislim da bi trebalo da smestimo negde konje.

— Da, Red, učinite to, a onda se vratite.

Mnogi ostali gosti su počeli da napuštaju salun. Prvo su izlazili oni koji su sa Holidejem igrali poker.

— Do viđenja, Dok Holidej! Ako još ikada budem seo sa strancem za kockarski sto, prvo ću pitati kako se zove.

— Da ovaj momak nije varao na kartama? — šapatom je upitao jedan od igrača.

— Ama ne! — uzvratio je debeljo ljutito. — Ja sam ranije prekinuo igru, pa sam mogao da ga posmatram. Ni za trenutak mu nisam skidao pogled sa njegovih ruku. Ne, ne nije varao. No on je najveći blefer koga sam ikada sreo. U to se mogu zakleti u svako doba.

*
**

Melez je vezao konja za prečku. Oborio je glavu i zamišljeno gledao u zemlju. Mučilo ga je ono što se malopre dogodilo u krčmi. U sećanju mu se vratio lik tamnopute majke iz plemena Čejena, koja je živela u blizini izvorišta reke Ripabliken. Sve do svoje smrti gotovo svakog dana pričala mu je o svom detinjstvu. O velikim danima crvenokožaca. Njen narod nije živio teško. Bilo je svega što je potrebno. Belci su ih odmah svojim vatrenim oružjem počeli da istrebljuju, otimaju krzna, divljač, hleb, sve i na kraju su postavili željeznicu kroz predeo Čejena. Tada su počele muke i nesreće za mladu Indijanku. Jedan pružni radnik belac je silovao. To je sve što je Red saznao o svom ocu.

Ispred konjušnice goreo je fenjer. Bakler je još uvek bio u štali, tako da je čuo škripu šarki na kapiji, a odmah zatim topot kopita. Otvorio je vrata štale širom i doviknuo:

— Uđite unutra!

Balker je pri svetlosti štalskog fenjera odmeravao umorne životinje koje je melez doveo.

— Trebalo je ranije da ih dovedete.

— Imali smo posla.

— Sigurno ste prevalili dug put?

— ispitivao je vlasnik konjušnice uvek spreman da zapodene razgovor.

— Dobro je — uzvratio je Indijanac.

— Vi izgleda baš niste raspoloženi za razgovor — promrsi starac i povede prvog konja u boks. Melez je pošao za njim i odjednom zastao kao ukopan. Pokazao je rukom na dva konja koji su se nalazili tačno ispod svetiljke.

— Čiji su ovi konji.

— Na koje mislite?

— Ovi ovde — pokaza melez na konje koji su poticali sa ranča na kojem je on radio. Jedan je pripadao rančeru, a drugi samom nadzorniku.

— Bolje o tome ne pitajte, mister.

— Ti konji pripadaju mom gazdi. Pogledajte žigove na njima i uporedite ih sa žigom konja kojeg ja jašim.

Bakler razrogači oči kada je uporedio žigove.

— Prokletstvo! — zbunjeno je trljao čelo. Šta se to dešava gore kod vas na ranču? Prvo dolazi jedan razbojnik sa vašim konjem, onda dolazi sam rančer, sutra dan jedan njegov kauboj, a ujutru će možda doći i ostala momčad.

— Gde je on? — nestrpljivo je pitao Red.

— U kući.

Melez odahnu s olakšanjem.

— Baš dobro, moram odmah s njim da govorim.

— Moramo prvo da smestimo konje — odugovlačio je Bakler. Dok je smeštao konje u boksove, razmišljao je šta da čini. Možda je ovaj čovek samo jedan od konjokradica i razbojnika i došao je ovamo samo da dokrajči rančera.

— Hajde, požurite, podsticao je melez nestrpljivo starog konjušara.

— De, de evo žurim. Ko ste vi uopšte?

— Ja sam nadzornik sa T—C ranča.

— To svako može da kaže.

Sada je Red počeo da podozreva. Prošlo mu je kroz glavu da ovde verovatno nešto nije u redu. Otkud ovde baš da se steknu ukradeni konj kojega je jahao ubica, a odmah do njega konj njegovog gazde. Ili je njegov gazda uspeo da uhvati ubicu ili...

— Recite mi, konačno, gde je rančer?

— Samo mirno mister, vi izgleda da ste malo više potegli iz čaše. Idite kod šerifa.

— Šta? Moj gazda u zatvoru? To je nemoguće!

— Ja to nisam ni tvrdio. No možda će šerif vas uhapsiti, ak ona nje ga budete vikali kao što vičete na mene. A sad napolje iz moje štale!

Melez nije čekao da mu vlasnik konjušnice dvaput kaže. Trčao je bez glave prema salunu.

Holidej i maršal su ga iznenađeno pogledali, kada su videli kako ulazi u lokal bez daha.

— On je ovde!

Kockar nabra obrve.

— Ko to?

— Rančer!

Gosti koji su se zatekli još u lokalu bili su uzbuđeni. Šta se to zbiva u njihovom gradu? Prvo je navodno bio tu ubica, zatim su videli polumrtvog čoveka kako visi na konju i najzad je došao Dok Holidej u društvu državnog maršala...

— Gde ste ga videli? — pitao je kockar Reda.

— U tome i jeste stvar, nisam ga video. Video sam njegovog konja, Dok, nalazi se u konjušnici. A konj kojega je ubica ukrao odmah je do rančarovog.

Došla su sva trojica do vrata štale, Holidej ih oprezno otvori.

— Ovo su životinje sa našeg ranča, evo pogledajte žigove.

Maršal oprezno pogleda po štali.

— Gde je, do đavola, vlasnik konjušnice?

— Ovde nešto nije u redu — primeti Holidej.

Odjednom svetlost pade u dvorište i osvetli maršala, Reda i Holideja. Kockar bez straha pođe prema kući i poče da udara pesnicom u vrata.

— Mi tražimo vlasnika ko... Ni je stigao da završi reč jer je ugledao cev puške proturenu kroz otvor na vratima.

— Vraški neukusna šala! — primetio je Holidej.

Iza vrata se čuo promukao Baklerov glas:

— Nije nikakva šala, nego ozbiljno. Šta se šunjate po mom dvorištu? Malopre sam rekao onom Komancu da ide kod šerifa. Vama u ruke ne dam tog čoveka.

Džordžijanaca obuze zla slutnja. Ako je rančer doista u ovoj kući, zašto ga čuvaju i brane tako kao da je zlatan rudnik.

— Nama šerif nije potreban, čoveče — vikao je kockar. — Među nama se čak nalazi maršal.

— Ako je to neka klopka, sve ću vas napuniti olovom.

— Nije nikakva klopka. Pridite bliže maršale!

Holidej osvetli Katerovu zvezdu palidrvcem. Starac odloži pušku i

propusti svu trojicu. Kada su ušli u ranjenikovu sobu i Red ugledao njegovo blede lice uzviknuo je glasno.

— On je mrtav. Ja ću tog prokletog ubicu...

— Umirite se, čoveče, nije mrtav — prekide ga Holidej.

— Neko mu je pucao u leđa — objasnio je Bakler. — To se dogodilo na pola milje ispred grada.

Džordžijanac predloži da izađu iz bolesnikove sobe.

— Njemu je potreban odmor.

Bakler ih pozva:

— Pođite u moju kuhinju ispričaću vam što znam.

Poveo je kasne posetioce u malu, urednu kuhinju i izneo na sto flašu i čaše.

— Sedite, gospodo. I on je tu sedeo. Upravo smo doručkovali, a to se dogodilo samo pola sata kasnije.

Bakler je ove ljude mogao da uputi kod šerifa, ali to namerno nije učinio. Ispričao im je šta se dogodilo u salunu.

— To ne govorite ozbiljno mister! — iznenadio se maršal.

— Ja sam star čovek, gospodo, i bio sam uvek samo pošten i iskren. Nemam razloga da lažem. Drago mi je što vas nisam poslao šerifu. Neka ga stigne zaslužena kazna. Neću ni da govorim o ranjenom čoveku u sobi. Čini mi se da vi hoćete da sledite ubicu. Da nije bilo šerifa, taj lupež bi još danas visio na drvetu. Sad morate u poteru za zločincem. Za sve to je kriv šerif.

Nije završio priču a već se čulo kucanje na vratima.

Bio je to neslavni čuvar zakona.

— Ko je od vas Dok Holidej? — upitao je grubo bez pozdrava.

Saznao je da se Džordžijanac nalazi u gradu i hteo je sada da svoje ranije greške popravi proterivanjem čuvenog kockara.

Džordžijanac uzvratu pitanjem.

— Šta hoćete od mene?

Znao je, u stvari, šta šerif hoće od njega. Pročitao mu je to na licu. Opet jedan čuvar zakona koji u svom gradu hoće da stekne slavu i popularnost time što je proterao Doka Holideja.

— Holidej, vi ćete još danas napustiti ovaj grad! Jeste li razumeli?

— Za vas sam mister Holidej.

— Ne budite drski, inače ću vas morati preko noći strpati u zatvor.

Stari Bakler se jedva uzdržavao da ne prsne u smeh. Šerif ga prostreli pogledom.

— Vi imate lepo društvo, Bakler.

— Za vas sam mister Bakler.

Šerif ga prostreli pogledom.

— Nas dvojica ćemo kasnije razgovarati.

U tom trenutku se maršal okrenuo prema vratima.

— Prvo bi nas dvojica trebalo da izmenjamo nekoliko reči.

Šerif nije odmah primetio zvezdu na strančevim grudima.

— Šta vi hoćete, ko ste vi?

Tek onda je otkrio zvezdu i sledio se.

Bakler je uživao u ovom prizoru.

Kater se bretnuo na mesnog šerifa.

— Ma koliko to želim, nemam prava da vam oduzmem zvezdu. Ipako hoću da vam predložim da je dobrovoljno spustite ovde na ovaj sto. Siguran sam da će se naći u gradu drugi čovek kojem će bolje pristajati.

Šerif je nekoliko trenutaka gledao

državnog maršala gotovo ludačkim pogledom. Onda je otrgao zvezdu sa grudi i bacio maršalu pred noge.

— Evo vam taj prokleti komad pleha — gotovo je kriknuo i istrčao napolje. Melez Red je odmah za njim ustao sa stolice. Dok Holidej ga je jedva zadržao.

— Ostanite, Red. Vi imate drugi zadatak. Treba da ostanete uz vašeg gazdu, on je ovde sâm.

Melez obori glavu.

— U pravu ste.

— I vi možete da ostanete, Dok — rekao je maršal žustro. Moja je stvar da ubicu uhvatim.

— A moja stvar da se dokopam svog novca i svog revolvera.

Bakler namignu.

— Revolveri, kako izgledaju?

— Imaju niklovene cevi i drške ukrašene slonovačom.

Vlasnik konjušnice se gotovo neprimetno izvukao iz kuće. Za to vreme Holidej upozori maršala.

— Morali bismo da potražimo prenoćište, maršale. Prilično je kasno.

Kater se složio. Ustali su u istom trenutku kada su se vrata na kuhinji otvorila i Bakler ušao unutra držeći u rukama revolvere.

— Moji revolveri! — uzviknu Holidej.

Stari vlasnik konjušnice se smeškao.

— Mogao sam da kažem da sam ih oduzeo onom lupežu. No to mi niko ne bi poverovao. Nije imao više prilike da ih izvuče iz bisaga ukradenog konja.

— Zahvaljujem vam.

— Zahvalite slučaju, to bi bilo sve.

Holidej pričvrsti opasač, a zatim izvuče koltove iz futrola, i pregleda

magacine. Nijedan metak nije bio ispaljen.

— Što se mene tiče, možemo da krenemo — rekao je maršalu.

Dokopao se svojih revolvera! Pri-
stajali su mu isto tako dobro, kao
i čizme sa niskim sarama, kalifor-
nija šešir, crno odelo, bela košulja,
somotska mašina a i špil karata koji
je nosio u levom unutrašnjem džepu.

*
* *

Brus Novak nije daleko stigao.
Prvi rančerov metak ostavio mu je
krvav trag na glavi, a drugi mu se
zario u levu mišicu. Uprkos tome
uspeo je nekako da se održi u sedlu
sve do Ajron planina. Nije znao ko-
liko mu je trebalo vremena da stige-
ne u ovaj mali grad.

*
* *

Mrak se već spustio kada su Dok
Holidej i Karter stigli u glavnu uli-
cu gradića Ajron. Prevalili su dug
put i umorni kliznuli iz sedla ispred
saluna. Ovaj lokal je po tišini ličio
na groblje u poređenju sa salunom
u Daglasu. Samo za jednim stolom
sedeli su gosti, a za šankom je sta-
jao starac sede kose. Pogledao je
goste nezainteresovano i pozdravio
ih.

— Možemo li ovde da dobijemo
dve sobe? — upitao je Kater.

— Da, možete dobiti i ručak i
večeru.

— Ja bih želeo uz sve to još i
brendi — dodade Holidej.

Pošto je krčmar natiočio brendi,

smestili su se za jedan od praznih
stolova i ćutke pušili. Tišina je vla-
dala i za vreme večere.

Maršalu Kateru je to već išlo na
nerve. Osećao je to još u planinama.
Dok Holidej je bio najćutljiviji čov-
jek kojeg je u životu upoznao.

— Jeste li nervozni, maršale?

— Zašto bih bio nervozan?

— Zbog toga što znate da je ovo
prva železnička stanica posle Dagla-
sa.

— Moramo da saznamo gde se
ukrcao u voz!

— Ako ni ovde nije ušao u voz,
mogao je da krene dalje na konju
samo u dva pravca: na istok ili za-
pad.

— U pravu ste — složio se mar-
šal.

Preko za šankom razgovarali su
sedokosi gost i krčmar.

Do Holidejevih ušiju dopirali su
samo odlomci razgovora. Krčmar je
upravo pitao:

— Jeste li ga poznavali?

Sedi gost s naočarima sleže ra-
menima.

— Neki kauboj ga je juče doveo.
Sedeo je onesvešćen na konju dobro
su ga udesili. Metak mu je zakačio
glavu i to prilično duboko, osim to-
ga ranjena mu je i leva mišica, bio
je potpuno iscrpljen.

— Vraška stvar! Šta je dalje bilo?

— Tako nešto nikad ranije nisam
doživeo. Tek uveče se osvestio i prvo
pitanje koje je postavio bilo je ko-
liko je njegova rana stara. Nisam
znao tačno da mu kažem. Uzvratilo
sam mu: tri ili možda čak četiri da-
na.

Holidej je pažljivije počeo da pra-
ti razgovor za šankom. Krčmar je
dalje ispitivao.

— I, šta se onda dogodilo?

— Kad je to čuo, iako polumrtav, skožio je sa postelje navukao pantalone i čizme i izleteo napolje. Hteo sam da ga zadržim, ali on se istrgao. Zastao je tek na stepeništu i upitao da li tog dana ima voz. Odgovorio sam mu da ima i da stiže za četvrt sata. Otrčao je kao pomahnitao.

— Odakle je mogao da zna da baš danas ide jedini voz na jug? Bio je bez svesti ceo jedan dan i celu noć.

Sedokosi sleže ramenima.

— U tome i jeste zagonetka.

Holidej i maršal su ustali od stola i prišli šanku.

— Je li voz već otišao? — raspitivao se Kater.

— Da, pre jednog sata — uzvratio je stari gost.

— Gde mu je konj? — raspitivao se Holidej.

— Možda na stanici. Od moje kuće je odjahao.

— Hajdemo maršale. Bakler je tačno opisao konja.

Potrčali su prema vratima.

— Šta je ovo jel' su svi odjednom poludeli? — čudio se krčmar.

Dok Holidej se zaustavi na vratima i vrati još jednom prema šanku. Stao je ispred sedog čoveka.

— Ako sam dobro shvatio, vi ste lekar i previli ste mu rane.

— Jesam.

— Recite mi još samo to kakvu boju kose je imao.

— Plamenocrvenu.

Dok Holidej se obrati maršalu.

— Dodite, Kater, nije potrebno da pogledamo konja. To je bio on. — Maršal se vratio do šanka.

— Dakle, imamo zakašnjenje od jednog sata.

— Bolje jedan sat nego četiri dana — uzvрати Holidej, pa se obrati krčmaru: — Dajte nam dva dupla brendija.

Patrik Karter je bio očajan.

— Ima li na železničkoj stanici telegraf? — pitao je krčmara.

— Nema, to se ovde ne isplati. Možda jednom kasnije kad se naselje razvije. Najbliži telegraf je gore u Daglasu ili dole u Čejeni.

Kater ispi brendi.

— Šta ćemo sada?

Džordžijanac se nasmeja.

— Sad je naš.

Maršal je pogledao svog sabesednika s krajnjim nerazumevanjem. Međutim, nije uspeo da mu postavi još neko pitanje jer se Holidej upravo obratio starom lekaru:

— Dokle može da stigne s ranom koju ima?

— Ako mene pitate, železničari će morati da ga iznesu iz voza. No, što se nekih ljudi tiče, čovek se može i prevariti.

Stari lekar pogleda na zvezdu na maršalovim grudima.

— Vi ste mu za petama?

— Da, ja sam mu za petama, hoću da kažem mi.

Lekar je posmatrao kroz debele naočari ovu dvojicu tako različitih ljudi. Ovaj sa zvezdom bio je grub i koščat, odeven kao kauboj, dok je drugi delovao otmeno i elegantno.

— Šta vi mislite o tome, Dok? — pitao je maršal. — Hoćemo li odmah da nastavimo put.

— Nikako, mister Kater, konjima je potreban bar jedan sat odmora. Žestoko smo ih do sada gonili. Nećemo brže napredovati ako nam konji budu išli korakom.

— U redu, onda ćemo ovde ostati nekoliko sati, mister Holidej. — Ka-

ter upitno pogleda krčmara. — Gde možemo da smestimo naše konje?

— Iza kuće se nalazi mali koral, možete ih tamo smestiti.

Maršal i kockar izadoše iz lokala.

Jedan od gostiju, koji je do tada sedeo za stolom i igrao poker, priđe šanku.

— Jeste li čuli ime? — upitao je šapatom kao da ga Džordžijanac može čuti.

— Naravno, maršal je pomenio ime Holidej. Zbog čega to pitate? — interesovao se krčmar.

— Maršal ga je pre toga oslovio sa Dok. Zar vam to ništa ne govori? Dok Holidej?!

Govorilo je i to mnogo.

— Sklanjajte za ime boga te karte — uzviknuo je krčmar — inače će ovde još biti mrtvih.

Vlasnik lokala je do tada, naravno, slušao mnoge priče o čuvenom kockaru, ali mu nikada nije palo na pamet da bi Holidej mogao da jaši u društvu državnog maršala. To ga je veoma čudilo. Međutim, da je znao da maršala i kockara međusobno vezuje samo želja da uhvateubicu Brusa Novaka, i da će se njihovi putevi zauvek razići, kada ga budu uhvatili, sigurno bi promenio mišljenje.

Kada su Kater i Holidej ponovo ušli u lokal, osetili su odmah da se nešto promenilo.

Džordžijancu je odmah bilo jasno šta je po sredi. Svi su piljili u njega; poznavao je te poglede.

Svi kockari su sada stajali za šankom. Međutim, jedan od njih nije imao mira. Syrbeli su ga presti. Žarko je želeo da utvrdi da li je tačno sve ono što se o Holideju priča. U

prvom redu ono o kockarskoj veštini.

Kater se spusti na klupu pored zida, a Dok Holidej sede za sto.

— Krčmaru, donesite mi molim vas još jedan brendi.

Izvukao je karte iz džepa. Promešao ih neverovatnom brzinom i počeo da reda ispred sebe. Bila je to neka vrsta njegove privatne igre, kojom je hiljadu puta do sada u časovima usamljenosti igrao sa samim sobom.

Kockar Mobli ga je netremice posmatrao. Holideju to nije promaklo. Znao je taj tip kockara, fanatika uverenih da će jednom morati da dođe njihov zvezdani trenutak.

Mobli se glupo osmehnu krčmaru pa priđe Holidejevom stolu.

— Hoćete li da odigramo koje deljenje, Dok?

— Ako imate para, zašto ne? — uzvрати Džordžijanac ne dižući pogled.

— Imam nešto

— Laku noć mister — rekao je Holidej hladno, a gosti za šankom prsnuše u smeh.

Mobli je planuo. Bio je to naprasić čovek koji se lako mašao oružja. Ovog puta se srećom na vreme setio s kim sedi.

— Vi sigurno mnogo polazete na svoju slavu?

Tek tada Holidej podiže glavu. Oči su mu opasno sevale.

— Na vašem mestu ne bih toliko pričao. Sedite.

Mobli u ovom trenutku pozele da ustane od stola. Mučio ga je taj neprijatan ledeni pogled od koga je ga podilazila jeza. Međutim, nije mogao da ustane. Bila je to neka vrsta ponosa i prkosa.

Igra je bila dosadna, bar što se

Holideja tiče, jer se igralo u sitne uloge.

Već pola sata kasnije Mobli nije imao u džepu ni centa. Sedeo je opuštenih ramena i gnevno odmeravao Holideja.

— To mi se još nikad nije dogodilo! — siktao je gnevno.

— Da, svašta se događa — uzvratiti Holidej privuče novac i stavi ga u prepunjen novčanik.

— Samo trenutak, Dok. Tražim revanš.

— Pa rekli ste malopre da nemate više novaca.

— Pozajmiću od krčmara.

Vlasnik saluna pršte u smeh.

— Nemojte pokušavati Mobli, od mene nećete dobiti ni cent. Ne dam vam ni viski na kredit.

Mobli skoči kao oparen. Stolica pod njim se prevrnula i s streskom pala na pod.

— Znači tako! — besneo je kockar. — Godinama vam ovde dovlađim svoj teško zarađeni novac.

— Da čovek pukne od smeha — uzvratio je krčmar, a i ostali gosti su se glasno smejali. — Što se tiče vašeg teško zarađenog novca mogu i da ga se odrekнем.

Vlasnik lokala je posebno naglasio reč „teško”.

Mobli zaškrguta zubima.

— To ćete iskijati.

— Voleo bih da vidim kako.

— Videćete već.

— Ako sad još počnete i da pretite izbaci ću vas napolje.

To je imalo dejstva. Mobli je znao da ne sme sebi da dozvoli da mu zabrane pristup u jedan jedini lokal u gradu.

— De, de, u redu misam tako mislio.

Sada se obratio ljudima sa kojima je pre kratkog vremena igrao poker:

— Od vas ću verovatno moći da dobijem nekoliko dolara?

Svi se kao po komandi okretoše Mobliju leđima. Bio je to jasan i nedvosmislen odgovor.

— Do sto đavola, sa vama više neću nikad sesti za kockarski sto!

— Pa i nemojte — glasio je odgovor. — Možemo se odreći tog zadovoljstva.

Mobli gnevno pljunu na pod i vrati se do Holideja.

— Nemojte obraćati pažnju na to, mister.

— A i zašto bih! — uzvratiti Holidej, ponovo zanet svojom privatnom igrom.

— Kod nas se razgovara na nešto oštiri način. Nego ja imam lep časovnik. Šta biste dali za njega, mister?

Džordžijanac nije ni podigao pogled sa karata.

— Zadržite svoj sat. Tako ćete bar znati kada bude otkucalo.

Nemajući kud, Mobli vrati sat u džep i ustade.

— Možda ćemo se još koji put sresti.

— Do viđenja — glasio je kratak odgovor. Ostali gosti su platili i smejući se izašli iz krčme.

Mobli je prišao šanku i sakupio poslednje novčiće iz džepa. Bilo je dovoljno za jedan viski.

U to i Holidej priđe šanku.

— Koliko vam mi dugujemo? Hoću da platim i privilegijom na jedan sat pre nego što krenemo.

Krčmar je rekao sumu, a onda nastavio:

— Ostaviću sporedna vrata otvorena, pa možete po svoje konje. Ako

vam još šta ureba, spavam u separeu.

Pri tom pokaza na mala vrata iza šanka.

Holidej je spustio novac na šank. Krčmar ga privukao, a Mobli netremice pohlepno gledao.

— U redu, mi ćemo se već snaći — složio se Džordžijanac i prišao klupi. Svukao je kaput i legao.

Tek tada je i Mobli napustio salun. Kipteo je od gneva, ali ipak s mukom uspeo da proslavi „Laku noć“.

Krčmar ugasi lampe i uputi se u svoju sobu.

Posle izvesnog vremena, na sporednim vratima se čuo šum. Holidej je spavao kao pas čuvar. Taj šum mu nije promakao. Osluškiivao je napregnuto. Ubrzo mu se učinilo da je daska lako zaškripala.

Džordžijanac ustade sa klupe i puzeći stigao do stolice na kojoj mu je visio kaput. Pričajio se iza odeće.

Slutio je ko se to šunja, i na šta je pričajni čovek bacio oko. Nije mu promaklo kako Mobli pohlepno gleda u novac u njegovom novčaniku. Međutim, Holidej nije verovao da ovaj lupež ima toliko hrabrosti.

Bila je to hrabrost očajnika. Mobli je bio na kraju. Nije imao ništa niti je imao prijatelja koji bi mu pomogao. U suštini je bio kukavica, ali ga je pomisao na debeli Holidejev novčanik gonila napred.

Napolju u dvorištu je izuo čizme, a onda oprezno otvorio vrata. Zapamtio je dobro gde se nalazi Holidejev kaput i na kojoj je strani džep sa novčanikom.

U krčmi je bilo mračno, jer je noć bila bez mesečine. Kroz mutna prozorska okna svetlost nije dopirala.

Do stolice je moglo biti samo dve jarde.

Dok Holidej je izvukao revolver. Čoveka koji se četvoroonoške šunja prema njemu nije mogao da vidi, ali je osećao njegovo užurbano disanje. U drugoj ruci držao je palidrvce.

Lopov je bio tako blizu da je mogao da opipa kaput.

Odjednom nešto zasvetle. Odmah zatim Mobli oseti na slepoočnici hladnu cev revolvera. Ukočio se od straha kao paralizovan.

— Da niste hteli možda da još igramo poker? — upitao je Holidej hladno.

Lopov je drhtao celim telom. Od straha čak nije osetio da mu je Džordžijanac izvukao oružje iz futrole. Čekao je metak koji će ga dokrajčiti. Kockarev glas kao da je dolazio iz velike daljine:

— Hej, krčmaru probudite se, hoćemo da igramo poker. Naš prijatelj je izgleda nabavio novac.

Nepun minut kasnije pojavio se krčmar u dugoj noćnoj košulji sa lampom u ruci.

I maršal Kater se probudio.

— Šta se dogodilo?

— Posao za vas, maršale.

Krčmar je prišao sa lampom i tek tada video čoveka kako kleči na podu.

— Šta ovaj traži tu?

— Imate pravo da triput pogađate — uzvрати mu Holidej.

— Nebesa, tu baš nema mnogo da se pogađa.

Čuveni kockar skloni revolver sa Moblijeve slepoočnice.

— Ustani, čoveče! — naredio mu je.

Lopov ustade. Još uvek je drhtao. Lice mu je promenilo boju.

— Sigurno ste hteli da proverite da li dobro spavamo?

— Bilo je vreme da se stane na put tom lupežu. Odvešćemo ga šerifu pa neka ga zatvori.

Džordžijanac se obrati Kateru.

— Šta vi o tome mislite? Konačno, vi ste taj koji nosi zvezdu. No ako hoćete da čujete moje mišljenje, ja ne bih ni jednog čestitog čoveka budio iz sna samo zbog toga da ovog bednog lupeža stavi iza rešetaka. Neka mu krčmar sutra javi. Primam opkladu da će naš prijatelj biti preko sedam gora i planina.

Ovaj predlog se čuvaru zakona nije dopao.

— Pokušaće u nekom drugom gradu da krađe. Lopov ostaje lopov.

— Činite šta hoćete — složio se Holidej i legao. Stavio je ruke pod glavu i sklopio oči.

— Za jedan sat jašimo dalje, maršale.

Patriku Kateru baš nije bilo milo što je odluka njemu prepuštena.

— Čujte, Dok, ovaj momak je hteo vas da pokrade.

Holidej uzvрати:

— Da, ali vi ste maršal.

Mobli se u međuvremenu malo oporavio od prvog straha. Bio je uveren da mu se sada radi o glavi.

— Ja ga nisam pokrao. Šta hoćete od mene?

— Ali hteli ste da ga pokradete — breonu se maršal.

— To ne možete da dokažete! — branio se lopov.

Krčmar je sada kipteo od gneva.

— Vi ste provalili u moj lokal, Mobli!

— Provalio? Zabluda, mister. Spoljna vrata su bila otvorena. Prema tome nije u pitanju provala.

Razgovor je nastavljen u tom smislu. Mali lopov je umeo veoma nešto da se brani, tako da Kater nije znao kako da ga najzad uhapsi. Pogledao je Holideja, tražeći od njega savet.

— Šta vi mislite, Dok?

— Holidej je gledao netremice u tavanicu.

— Ništa.

Gundajući, maršal se sad obrati krčmaru:

— U redu, onda ćemo drugačije postupiti. Ako ovaj tip još sutra ujutru bude u gradu neka ga šerif zatvori. Vi obavestite šerifa.

Mobli odahnu s olakšanjem. No samo što je prebrodio prvi strah, a već je počeo da se ljuti na Holideja, kome je pripisivao svu krivicu za neuspeh poduhvata.

— Holidej ima još uvek moj kolt. On nema prava da... Kockar uze revolver sa stola i dobaci ga Kateru, a Mobli odmah ispruži ruku da ga uzme. Maršal uzviknu:

— Sklanjaj te tvoje pogane šape, momče!

Čuvar zakona je otvorio magacin i ispraznio ga. Tek kada je poslednji metak bio na njegovom dlanu, bacio je oružje Mobliju pred noge.

Lopov se usiljeno osmehnulo i vratio kolt u opasač. Sasvim lagano se uputio prema sporednim vratima krčme. Tu je još jednom zastao i prostrelio Holideja pogledom.

— Do viđenja, Dok! Ovog puta ste vi bili brži. No budite sigurni: drugi put ću to biti ja. — Posle ove drske pretnje dodirnuo je obod šešira i rekao krčmaru: — Do viđenja, krčmaru, i mi ćemo se opet videti što za vas neće predstavljati zadovoljstvo.

Vlasnik saluna dokopa flašu sa šanka i baci je za lupežom.

Mobli se saže a flaša udari u zid kraj vrata i razbi se u stotinu komada. Lopov žestoko opsova i po-beže. Zalupi vrata za sobom.

Holidej se uspravi uzdišući.

— Mislim da treba da krenemo. San mi se sasvim razbio.

Kater nije ništa odgovorio, samo je pokupio bisage i krenuo napolje.

Holidej je već bio na vratima, ali se predomislio. Vratio se do šanka natočio brandi i dobacio krčmaru srebrnjak.

— Do viđenja, mister!

Upravo su obojica osedlavali konje, kada im je do ušiju dopro sa ulice topot kopita. Jahač je grabio prema jugu.

Kater i Holidej nisu ništa rekli, iako su znali ko je u pitanju.

Lopov Mobli!

Holidej i maršal su napustili grad odmah iza ponoći.

•
•

Gotovo u isto vreme, odmah posle pola noći, noćni voz je ušao u stanicu Čejene. Varnice su prštale iz zahuktale lokomotive a kočnica zaglušujuće škripala.

— Čejene! Krajnja stanica!

Jednog od putnika u ovom vozu, ovaj poziv je pogodio kao udarac biča.

Brusa Novaka!

Sedeo je opušten u jednom uglu poslednjeg vagona. Ustao je posrćući. Osećao se nesiguran na nogama, a u glavi mu je dobovalo kao u kovačnici.

Novak je bio uveren da voz ide kroz Kolorado. Nije znao da mora da

menja voz u Čejeni, saobraćajnom čvoru za pravce sever—jug i istok—zapad.

Poznavao je metode kojima se predstavnici zakona služe da bi uhvatili razbojнике u bekstvu. Na svakoj železničkoj stanici stajao je šerif i posmatrao putnike koji izlaze.

Razbojnik Novak nije mislio na Doka Holideja i maršala. Brinuo ga je daleko više rančer koji će znati tačno da ga opiše. Ništa mu međutim nije vredelo, morao je da napusti voz. Kada je kročio na peron oprezno je pogledao na sve strane. U mraku nije mogao da ustanovi da li neko od prisutnih ima na grudima zvezdu ili ne.

Uspeo je da čuje kako železničar obaveštava putnike.

— Sledeći voz za jug polazi tek sutra ujutru. Jedna lokomotiva se pokvarila!

Sad još i to! Da je bar mogao odmah da presedne. Na železničkoj stanici nije smeo da se zadržava. Znači, ne preostaje mu ništa drugo nego da ode u grad. Osim toga, bili su mu neophodni lekar i postelja.

Oprezno se prebacio na drugu stranu gde nije bilo nikoga. Išao je duž pomoćne tračnice, zaklanjajući se iza otkaćenih vagona i tako stigao do staničnih šupa.

Železnička stanica nalazila se na pet stotina jardi od grada.

Razbojnik je krenuo u tom pravcu. Da ima nešto za jelo, ili bar gutljaj viskija!

Grad Čejenu poznavao je od ranije pa se nadao da neće brzo pasti u oči. Glavni grad Vajominga je imao puno krčmi i veliki broj hotela. Ulice su bile žive do duboko u noć. Kada je pomislio na salun, poš-

la mu je voda na usta. Video da je glavna ulica živa, puna prolaznika pa ga je strah napustio. Iz lokala je dopirao žagor čak su i neke prodavnice bile otvorene.

Ipak je zazirao. Sa belim zavojem na glavi sigurno će brzo pasti u oči. Što se ranjene ruke tiče, to nije bilo tako strašno, jer je navukao kožni kaput, a i ruku može da drži u džepu.

Međutim, potreban mu je šešir koji će navući preko zavoja.

Ocenio je da je daleko bolje da ga vidi jedan prodavac nego bar dvadeset gostiju u salunu. Zbog toga se prvo uputio u prodavnicu i stao uz tezgu.

Trgovački pomoćnik mu odmah pride.

— Dobro veče, mister. O, da niste to pali s konja?

— Tačno, sada mi nijedan šešir ne odgovara, mislim nijedan od mojih.

— Samo trenutak, mister, sve ćemo urediti.

Mladić ode u pomoćnu prostoriju i iz nje donese nekoliko šešira. Jedan od njih je Novak mogao da natakne na glavu preko zavoja.

— Ovaj ću uzeti — rekao je zločinac. — A sada mi dajte opasač i municiju. Platio je dolarima koje je uzeo od Holideja.

Brus Novak se sada osećao mnogo bolje. Šešir je navukao do samih obrva, tako da se zavoj nije video.

Ušao je u prvi salun na koji je naišao, i seo za sto u uglu. U tom uglu bilo je prilično mračno. Ni gostiju nije bilo mnogo. Za šankom su stajala nekolicina, a za tri kockarska stola se igrao poker.

Krčmar mu pride.

— Čime mogu da vas ponudim?

— Ima li još nečeg za jelo?

— Mogu da vam naručim jedan stek u kuhinji.

Kada je zločinac čuo reč stek, gotovo mu je pozlilo koliko ga je glad mučila.

— Naručite dva.

— Zar vam nije zlo možda? — pitao je krčmar. — Hoćete prvo čašicu viskija?

— Donesite mi flašu.

— U redu, mister.

I ovaj račun platio je Holidejev novcem. Pojeo je oba steka kao izgladneli vuk i gotovo dokrajčio flašu viskija. Sada je još jedino mislio na postelju.

— Hej, krčmaru, mogu li da dobijem sobu?

— Sigurno, doneću vam odmah ključ.

Deset minuta kasnije razbojnik se odeven srušio u postelju.

*
* *

Novak je ostao dva dana u sobi. Naručivao je da mu gore donose jelo i piće. Što se zavoja tiče, sam ga je menjao, jer nije želeo da rizikuje da potraži lekara. Osim toga, na ogleдалu je video da je rana počela da zarasta i glavobolja je postepeno popuštala.

Imao je nameru da ostane još nekoliko dana, tu, pa tek onda krene dalje.

Mrak je počeo da se spušta. Odlučio je da te večeri jede dole u lokalu, kako krčmaru ne bi postalo suviše upadljivo što ne napušta sobu.

Skinuo je šešir sa kuke i krenuo dole. Krčma je bila puna gostiju.

Tuđinac je zastao na poslednjem stepeniku i pogledom tražio prazan sto. Odjednom se trgnuo kao ošinut.

— Hej, Novak! — doviknu mu jedan čovek sa šanka.

Razbojnik se munjevito maši za kolt i izvuče ga. No čim je prepoznao čoveka koji mu prilazio, vratio je oružje u opasač.

Neki gosti su počeli da obraćaju pažnju na njega, a i krčmar takođe. On je već počeo da razmišlja o tome zbog čega novi gost ne silazi iz sofe. Sada ga je ovaj čovek nazvao „Novak” i ako se ričokosi predstavio kao Miler. Odlučio je da malo motri na njega. Inače nije mnogo obraćao pažnju na svoje goste. I pravio se da ništa ne primećuje kako ne bi upao u neku nepriliku.

Da je vlasnik saluna sada otišao u maršalsku kancelariju i ispričao šta se dogodilo, ubica bi se našao za nekoliko minuta iza rešetaka. Na maršalovom stolu nalazila se poternica za ubicom Brusom Novakom. Međutim, krčmar to nije učinio.

Čovek koji ga je pozvao povede ga prema stolu u uglu.

— Ja sam porkleta budala, Brus — rekao je sedajući. — Trebalo je na to da mislim. No kad čovek vidi starog prijatelja, za kojeg je mislio da je odavno mrtav onda...

Novak odmahnu rukom.

— U redu, trebalo je ipak na to da misliš.

— Da ispijemo jednu u to ime?

— Ol rajt.

Podigli su čaše i nazdravili.

— Šta si u međuvremenu radio, Lasi? — raspitivao se Novak.

— Znaš već, uvek isto. No ovog puta sam smislio jednu doista neobičnu šalu. Pričaću ti o njoj posle večere.

Čovek, koji se zvao Lasi, i koji je smislio neobičnu šalu mogao je imati oko trideset pet godina. Sudeći po tamnom tenu, moglo bi se pretpostaviti da je Meksikanac. Bilo je dovoljno pogledati njegovo lice i odmah zaključiti kojoj vrsti ljudi pripada.

Posle večere su nastavili razgovor. Novak je bio radoznao.

— Gde su tvoji ljudi?

— Stoje za šankom i sede za stolovima. Ne poznajemo se međusobno, razumeš zar ne?

Novak je shvatio. Divlja banda prijatelja Lasija bila mu je kao poručena.

— Dakle govori, šta smerate? Meksikanac se kiselo nasmeja.

izbor najboljih stripova ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTEKA PANORAMA

**SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA**

**TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU**

— Brus, ja te više ne prepozna-
jem. Znaš veoma dobro kako ja vo-
dim poslove.

— Nebesa, gotovo sam zaboravio!
U redu, učestvujem.

— Onda me pažljivo slušaj. Ti
znaš da guverner na kraju glavne
ulice ima lepu kamenu kuću?

— Znam.

— Kuća ima podrum, a u podru-
mu leži zlato države Vajoming.

— Ti si postao ludo pohlepan, La-
si. Nikada nećeš prodrati unutra.
Okolo kuće danju i noću stoje straža-
ri. Kako misliš da uđeš? Po danu još
i koje kako. Možda možeš da izmis-
liš razgovor za guvernerom. Noću,
međutim, kada je zgrada opkolje-
na stražom...

Lasi ga prekide ozbiljna lica.

— Ja i ne smeram noću unutra
dečko. Noću su samo dvojica od na-
ših ljudi tamo, koji će nam se pri-
družiti.

— Prokletstvo nije loša ideja. No,
gde će se ti ljudi pritajiti.

— Još uvek kujemo planove kako
da to izvedemo. Zato treba vreme-
na, mnogo vremena. Ovde smo već
nekoliko nedelja, a zalihe novca su
mi pri kraju. To je, u stvari, jedina
nezgoda, jer ovde u Čejeni ne želim
da preduzimam bilo šta drugo. Za-
misli, već smo dobili ključ od pod-
ruma.

— Od koga to?

— Jedan od pisara nam je prodao
ključ.

Lasi i Novak su još ceo sat sedeli
kujuci plan. Progonjeni ubica Brus
Novak sada je zadovoljno trljao ru-
ke, misleći na deo plena koji će nje-
mu pripasti.

Dobro raspoloženje bi ga sigurno
napustilo, da je mogao da nasluti
ko je u ovom trenutku ujahao u
glavnu ulicu Čejene.

*
* *

Dok Holidej i maršal su upravo
stigli u grad. Zaustavili su iscrpljene
konje pred prvim salunom. Bio je to
isti onaj lokal u kojem su sedela dva
razbojnika. Naravno, i Holidej i
maršal su prvo svratili na železnič-
ku stanicu da se raspitaju o Nova-
ku. No bez uspeha. Holidej je čak
pretražio sve stanične šupe i maga-
cine.

— Ako je ovde sišao iz voza —
zaključio je kockar — mogao je is-
to tako da siđe na drugoj strani i da
se pored šupa neprimećen dokopa
grada.

Holidej je bio gotovo uveren da je
Novak u Čejeni. Možda i nije imao
nameru da ovde ostane, nego da od-
mah nastavi put. Međutim, kako je
logično zaključio Holidej, kada se
razbojnik bude dokopao hotelske so-
be i postelje pželeće da ostane dok
mu rane ne zacele.

Stupili su u salun i stali uz šank.

— Dva brendija — poručio je
Džordžijanac.

Pošto su ispili po čašu, maršal
upita:

— Hoćemo li da pročešljamo sve
krčme u ovom gradu?

— Prvo ćemo jesti. Osim toga, ne
verujem da sedi u krčmi. Tamo se
pritajio i leči rane. Sigurno će se
truditi da ponovo neprimećen vozom
narusti grad. No to mu neće uspeti.

Maršal se pobrinuo da mu na sta-
nici postave zamku i uhvate ga.

Dvojica razbojnika su toliko bila udubljena u razgovor, da uopšte nisu pogledali prema šanku. Veliko je pitanje, da li bi Novak mogao da ih prepozna pošto su mu obojica bila okrenuta leđima. Osim toga, uopšte nije računao s tim da ga baš njih dvojica slede.

— Još danas ću navratiti kod gradskog maršala i obavestiti ga o svemu — rekao je Kater.

Holidej pogleda svog saputnika i zamisli se.

— Nemojte mu pričati da sam sa vama — rekao je osmehujući se.

— Zbog čega?

— Hteo bih da se odmorim nekoliko nedelja. Nego, idem da smestim konje.

Obojica su napustili salun.

Ubicu i dvojicu njegovih gonilaca delilo je svega desetak koraka. Međutim, nisu se videli.

— Uredite vi vašu stvar sa gradskim maršalom, a ja ću da se pobrinem o konjima. Naći ćemo se ovde u salunu.

— U redu.

Razdvojili su se. Džordžijanac je odveo konje u konjušnicu, a onda nastavio glavnom ulicom. Noge su ga bolele, jer je poslednjih nedelja bio izložen izuzetnom naporu. Nadao se da će u ovom gradu uspeti da uhvati ubicu. Čak je odlučio da se u Čejeni odvoji od Katera bez obzira da li će naći Novaka ili ne. Kockar u suštini nije imao ništa protiv ovog čuvara zakona. Međutim, napustio je Boston i otišao na zapad da bi bio sam. Ušao je u salun u neposrednoj blizini konjušnice i stao za šank. Hteo je tu na miru da popije brendi, predpostavljajući da će se Kater sigurno dugo zadržati.

*
* *

Gradski maršal nije bio u svojoj kancelariji kada je Kater došao. Samo jedan mlađi pomoćnik sedeo za писаćim stolom. Odmah je ustao sa stolice videvši da pridešlica ima na grudima zvezdu državnog maršala.

— Dobro veče, mister.

— Dobro veče. Da li je gradski maršal ovde?

— Ne, mister, izašao je.

— Hoće li se danas još vratiti?

— Ja verujem, maršale, da hoće. U ovo doba obično izlazi u obilazak grada. Jeste li vi nekome za petama?

— Vratću se ponovo za jedan sat, kada vaš gazda bude ovde — rekao je Kater izbegavajući odgovor na pitanje.

Napustio je kancelariju.

Sledećeg jutra će morati do guvernera, da ga obavesti o svom neuspehu. Biće to mučan trenutak. Nesvesno, Kater skide zvezdu s grudi i oborene glave nastavi put. Tako je stigao do saluna u kojem je trebalo da se nađe sa Holidejem. Pogledao je okolo, ali Holideja nije bilo. Prišao je šanku i naručio viski. Do tada je pio brendi, jer ga je Holidej naručivao, ne pitajući.

Naslonio se leđima na šank i prineo čašu usnama. Onda je odjednom ukočenim pogledom spustio čašu na bar. Preko puta, za stolom u uglu sedeo je čovek sa velikim crnim šeširom na glavi. Kroz gusti oblak duvanskog dima maršal mu je video profil, ali nejasno. Tek kad se čovek sa crnim šeširom okrenuo prema krčmaru video mu je lice i uzviknuo nekontrolisano.

— To je on!

Nekoliko gostiju koji su stajali pored njega za šankom se iznenađeno okretoše.

Novak ga za čudo nije primetio. Bio je veoma udubljen u razgovor sa Lasijem.

U salunu nije bilo mnogo gostiju. Tek nekoliko stolova bilo je zauzeto, a za šankom su stajala petorica. Uglavnom, sve članovi Lasijeve bande.

Maršal Kater olabavi kolt i lagano pođe kroz lokal. Zastao je na dva koraka iza Novaka i potegao oružje. Držao je cev tako uperenu, da je iubicu i njegovog prijatelja imao na nišanu.

— Prija li vam viski koji Dok Holidej plaća, Novak?

Zločinac je sedeo kao okamenjen. Poznavao je dobro ovaj glas. On je pripadao čoveku kojeg je smatrao već odavno mrtvim.

— Kater! — promucuo je.

U lokalu je zavladała tišina.

Lasija ovo uopšte nije uzбудilo.

— Sklanjajte konačno tu pucaljkú mister, inače ću postati neprijatan. Šta hoćete od mog prijatelja?

Kater se gorko osmehnu.

— On je, dakle, vaš prijatelj? On-da i vi najverovatnije pripadate onamo gde će Novak ubrzo stići.

Lasi je pokušavao da izvuče oružje.

— Ruke gore! — naredi Kater.

— Ko ste vi uopšte?

— Moje ime Kater, maršal Kater.

Novak je bio uveren da će maršal odmah pucati, ako makne sa stolice. Odjednom je primetio da Kater ne nosi zvezdu.

— On uopšte nije maršal. Vidi, Lasi, on nema zvezdu!

— Ne govorite besmislice i usta-

nite, Novak vi takođe, Lasi. Podignite ruke.

— Čovek bez zvezde za mene nije maršal — promrsi Meksikanac. — Gubite se odavde!

Kateru prolete kroz glavu da je možda pogrešio što je skinuo zvezdu. Ipak, što je više o tome mislio, sve više bivao uveren da bi se sve podjednako odvijalo i da ima deset zvezdi na grudima.

Lasi dade znak svojim ljudima. Istog trenutka 12 revolverskih cevi bilo je upereno na maršalova leđa.

Meksikanac se zadovoljno cerio.

— Možda bi bilo dobro da se okrenete, mister. Što se nas dvojice tiče, mi ćemo skinuti opasače i podići ruke.

Tako su i učinili. Novak i Lasi baciliše opasače na pod i podigoše ruke na glavu.

Kater se povuče nekoliko koraka nazad da bi mogao da motri na ceo lokal.

— Dovoljno je da kažem samo jednu reč i bićete prorešetani kao sito! — zagrmje Lasi. — Bacite dakle oružje.

Kater je prebledео od gneva. Dakle usred grada će mu razbojnik ponovo umaći. Međutim, nije mu preostajalo ništa drugo nego da baci kolt.

Brus Novak se grohotom nasmeja.

— Bila je to lepa šala, maršale — rekao je i hteo da se sagne i podigne opasač.

U tom trenutku se sa ulaza zaori metalni glas.

— Šala tek počinje, Novak. Dole oružje!

— Dok Holidej! — jeknu ubica.

— Ja sam kazao da bacite oružje, momci! — naredi Holidej još jed-

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
**AVANTURE
 LEGENDARNOG
 ŠERIFA
 VAJAT ERPA**
 ★

nom. Stajao je raskoračen na vratima držeći svoje ubitačne revolvare u rukama.

Nekoliko koltova padoše s treskom na pod. Četvorica lupeža nisu odmah shvatila šta se zbiva.

— Da pomognem? — upita Holidej i istog trenutka povuče četiri puta uzastopce obarač. Četvorica Lasijevih ljudi kriknuše, a oružje im izlete iz ruku.

Posle ovoga su svi bacili oružje i podigli ruke.

— Svi da stanete uz zid! — naredi Holidej.

Namrgođenih lica razbojnici izvršiše naređenja. Krčmar je doneo konopce, a čuvar zakona vezao ruke.

Dok Holidej stade ispred Novaka. Odmeravao ga je svojim ledenim pogledom.

— Gde je novac?

U to Kater priđe Džordžijancu.

— Pustite da ja to obavim, Dok.

Pretrasao je ubici džepove i pružio novac Holideju.

— Hvala — reče kockar.

— Ja sam taj koji treba da zahvaljujem — uzvрати maršal žustro.

Nekoliko dana kasnije ubicu Brusa Novaka stigla je zaslužena kazna. Severoistočno od grada, na jednom proplanku, obešen je u praskozorje.

•
•

Tog jutra, kada je Novak pogubljen maršal Patrik Kater je ušao u salun u kojem je Džordžijanac noćivao.

— Da li je Dok Holidej već ustao? — upitao je krčmara. Vlasnik lokala potvrdi.

— Da, odavno je ustao. Sluga mu je otvorio još pre svanuća. Odjahao je.

Kater je stajao kao ukopan pred šankom. Dakle, odjahao je bez reči još u zoru.

Čuvara zakona obuze neki čudan osećaj. U sećanje su mu se vratili svi trenuci i svi doživljaji koje su zajedno proživeli. To nikada neće zaboraviti.

Maršal izađe na trem. Lagano je skrenuo pogled prema zapadu, a onda, posle nekoliko trenutaka, prema istoku.

Kuda li je odjahao?

Odavde putevi vode na sve strane. Jednim od tih beskrajnih prašnjavih puteva jaši sada usamljen čovek koji je saveznom maršalu Patriku Kateru spasao život.

*
* *

Pucnji su se prolamali kroz noć. Odmah zatim prodoran krik, poziv u pomoć, a zatim ponovo pucnji. Sve je to bilo praćeno zveketom razbijenih prozorskih okana i prštanjem drveta. Vatra iz oružja na trenutak razbijala je duboku pomrčinu, obasjavajući rančersku kuću. Nekoliko puta uzastopce čuli su se otegnuti krici, nalik na krike životinje koja umire.

Izenada je iz kuće bljesnula vatra iz oružja i dvorištem odjeknu pucanj iz teške sačmarice. Sitna zrna usijanog olova zviždala su kroz vazduh.

Zarzao je konj, a zatim se čule psovke. Taj prasak sačmarice kao da je još više razgnevio napadače. Sa svih strana su nemilosrdno sevali meci u pravcu kuće. Oštar, prodoran

glas izvikivao je naređenja. Vatra nije prestajala.

Kada je pucnjava za trenutak prestala, čulo se udaranje kundakom o teška masivna vrata. Međutim, drvo nije popustilo.

— Dodaj kanticu s petrolejem! — ponovo se oglasi oštar zapovednički glas.

— Ne, ne to za ime sveta — javio se sada jedan muški glas kroz razbijeno okno prozora. Imam decu.

Umesto odgovora, nečiji kolt se dva puta oglasi.

Samo nekoliko sekundi kasnije, plamičci vatre lizali su uz osušene drvene zidove rančerske kuće, grabeći prema krovu.

Odmah, čim je kuća planula, dvorište se izpraznilo. U njemu više nije bilo ni jednog napadača. Čuo se samo topot kopita konja koji se udaljuju.

Zapaljena vrata kuće se naglo otvoriše i trinaestogodišnji dečak se pojavi na njima očiju razrogačenih od užasa. Zastao je tu na trenutak, a onda izbezumljeno izleteo iz kuće. Dečak se, posle nekoliko koraka vratio nazad u kuću, grabeći bosim nogama preko užarenog poda. Izlazeći ponovo u dvorište za sobom je vukao telo jedne žene. Ostavio ga je da leži u dvorištu, a onda ponovo utrčao u kuću. Kada je po drugu put izašao nosio je devojčicu u naručju. Njeno lice je bilo iskrivljeno od bola. Trinaestogodišnji dečak je spustio devojčicu uz telo žene, a onda po treći put uleteo u zapaljenu rančersku kuću. Samo što je ušao, odjeknu tresak. Zapaljeni krov se sručio, a varnice su sevale činilo se, do samog neba. Dečakov položaj bio

je bezizlazan. Zapaljeni balvani preprečili su se ispred ulaza, a okviri prozora predstavljali vatreni obruč.

Sa poslednjim ostatkom snage, nesrećni dečak je vukao za sobom teško telo jednog čoveka. Dečakova noćna košulja bila je u plamenu, koša osmuđena. Uprkos tome, stisnutih zuba hrabro je išao kroz plamen. Kada je izvukao telo van neposrednih domašaja vatre, uleteo je u šafofj s vodom.

Zadatak i odgovornost koju je te noći surova sudbina navalila na slaba dečakova pleća, kao da je u njemu stvorila neku neshvatljivu snagu. Ne obraćajući pažnju na izranjivljene noge, vukao je sud sa vodom prema osobama koje je izvukao iz kuće. Sasuo je veliku količinu vode preko zapaljenog odela čoveka, i umio mu izgaravljeno lice. Posle toga je seo na zemlju i skinuo košulju, iscepao je u komade i time uvio svoje ranjene noge. U međuvremenu, kuća je izgorela, ostalo je samo usijano zgarište. To zgarište predstavljalo je životno delo siromašnog malog rančera Ovena Vokera. Dan pre toga mali rančer je prodao gotovo celokupno krdo „Longhorn” goveda koje je posedovao, jer je želeo da ih zameni za drugu rasu. Novac koji je dobio od prodate stoke, spremio je ispod kreveta u mali sanduk. Da je to mali Ben znao, verovatno bi se još jednom vratio u vatru da spase očev novac, jer je dobro znao kako ga je krvavo zaradio.

Dečak Ben je ponovo ustao i teturao se prema šupi. Svaki put kada bi se oslonio nogama na tle osetio je neizdržljiv bol. Nije odustajao iako su mu se slane suze slivale niz nagaravljeno lice.

U šupi je bilo pokrivača za konje, sedla, i ostale konjske opreme. Ben uze nekoliko pokrivača koji su bili čisti i ležali složeni na sanduku i odneo ih do svojih roditelja, s namerom da ih pokrije. Tek tada se setio da bi trebalo prvo da im previje rane. Prvo se nagnuo nad svoju malu sestricu Lisi. Na njenom telu nije našao nijednu ranu. Mora biti da se samo onesvestila od straha. Dečak uze pokrivač, a onda priđe ocu.

Oven Voker je bio ranjen u rame jednim metkom dok ga je drugi okrznuo po slepoočnici. Ostacima svoje košulje dečak je previo ocu rane onako kako je znao i umeo. Mati je bila najteže ranjena. Metak joj je smrskao desnu mišicu. Ben je sakupio svu svoju snagu da bi je previo. Dok je to činio nezadrživo je i neutešno plakao. Najzad je okončao i ovaj tužni posao. I njega je metak okrznuo po ramenu, ali na to nije obraćao pažnju, jer su ga opečeni tabani strašno boleli, da ranu na ramenu nije ni osećao.

Seo je kraj oca, skupio kolena i zario lice u šake. Suze su prestale da mu teku. Benovo dečakovo lice se za ovo kratko vreme silno izmenilo. Oko usta kao da su se usekle neke tvrde bore, a vesele plave oči izgubile su sjaj.

Izenada je čuo kraj sebe glas.

— Ben!

Dečak se okrete, kao da mu je pao kamen sa srca kada je poznao glas svoga oca.

— Šta je sa Lisi i sa majkom?

— Lisi se ništa nije dogodilo, a mama ima na ruci veliku ranu. Sve sam vas previo.

Rančer s mukom pridiže glavu i

pogleda na još užareno zgarište svoje kuće. Ponovo je zatvorio oči i klonuo na zemlju. Za njega se svet srušio, svet koji nije mogao da shvati. Nikada nikome nije učinio nešto na žao. U celoj pokrajini nije imao ni jednog neprijatelja. Zašto su baš njemu spalili imanje? Njemu, najsiromašnijem od svih malih rančera.

Već nekoliko meseci kao da je kuga harala ovim krajem. Goveda su nestajala, imanja spaljivana, a trgovci su preko noći morali da sklanjaju i zaključavaju svoju robu u podrum. Dve radnje su već bile opljačkane. Čak se dogodilo da građane na glavnoj ulici presreću i pljačkaju. Ispred grada, na mestu zvanom zeleni brežuljak još uvek su ležali ostaci opljačkane poštanske kočije. Jedne večeri neko je napao kočiju i pri tome su dva putnika izgubila živote.

Niko nije znao ko je doneo ovu kugu, ovaj užas u do tada mirnu pokrajinu. Dolazili su noću lica pokrivenih crnim maramama. Tako avertinjski kao što su se usred noći pojavljivali, ponovo bi nestali. Sve je ovo siromašni rančer Oven Voker čuo, ali nije ni slutio da će i on postati žrtva razbojničke bande.

— Šta će sada biti? — pitao je Ben.

Voker okrete glavu i pogleda sina.

— Možeš li još da jašiš?

Dečak potvrdi.

— Da, oče.

— Onda jaši u grad i dovedi lekara, a zatim otidi do šerifa i obavesti ga o onome što se dogodilo.

Dečak ustade, uze jedan od pokrivača, prebaci ga preko uskih ramena i uputi se prema koralu. Kada

je izjahao iz dvorišta, nebo na istoku počelo je da menja boju. Rađao se novi dan.

•
• •

Život u pokrajini postao je pravi pakao. Ljudi gotovo noću nisu ni spavali, trzali bi se na svaki šum, a topot kopita izazivao pravu paniku.

Šerif Rasel je danonoćno bio u sedlu, pa ipak nije mu uspelo da otкриje trag razbojnika. Već godinama je nosio zvezdu zakona i do tada mu je uvek uspevalo da sačuva mir i red u svom gradu.

Ovog puta je zatajio.

Tog jutra sedeo je za pisaćim stolom, klonuo i slomljen, lica posivelog od umora. U desnom uglu usana visio mu je opušak ugašene cigare. Na stolu pred njim ležala je otvorena knjiga izveštaja. Bio je upisan i datum. Međutim, toga dana će još što-šta upisati u knjigu. Topot kopita zamro je pred vratima njegove kancelarije i mali Ben Voker uđe hramajući unutra. Šerif skoči sa stolice. Zbunjeni čuvar zakona posmatrao je dečaka garavog lica i nogu uvijenih u krpe.

— Šta se dogodilo? — upitao je, iako mu je odgovor unapred bio poznat. Imao je neodoljivu želju da pritisne uši kako ne bi morao da čuje. Međutim, bila mu je dužnost da sasluša dečaka. Svaka reč očajnog Bena udarala ga je kao težak malj.

— Naša kuća je spaljena, šerife, a otac i mati su ranjeni. Potreban im je lekar:

— Ranjeni? — promrsi Rasel i odahnu.

— Ostani ovde, dečake, i sedi. Ja ću sve urediti.

— Ne, ja ću s vama nazad mister Rasel, hoću...

— To što ćeš ti nadalje činiti, određujem ja, Ben. Lekar će prvo pregledati tebe, jer izgleda da ti je njegova pomoć potrebna isto kao i tvojim roditeljima.

Šerif je napustio kancelariju. Mršavo, izbrazdano lice bilo mu je sada još sivlje. Oborenih ramena prešao je ulicu, vukao je noge tako da su za njim u uličnoj prašini ostajali dugi tragovi.

Zastao je pred kućom lekara Bartona i udanio nekoliko puta zvukom na vrata. Odmah su se čuli koraci. Lekar je otvorio vrata i pustio šerifa unutra.

— Ko je ovoga puta u pitanju?

Rasel se trže.

— Otkud znate?

Na staračkom lekarevom licu pojavilo se nešto, kao umoran osmeh.

— Čitam vam na licu, šerife.

— Ako ovako nastavi, svima će nam se čitati na licu. Ovog puta je Vokerov ranč. Došao je dečak, roditelji su mu ranjeni.

— Da li je i dečak povređen? — pitao je lekar, uzimajući svoju torbu.

— Mislím da jeste.

— Onda ću prvo njega pregledati.

— Ovako više ne može — govorio je lekar usput. — Morate nešto preduzeti. Ti lupeži ne mogu uvek umeći, ne ostavivši nikakav trag.

Šerif se gorko nasmeja.

— Ostavljaju oni tragove, doktore, paklene tragove, videte ih kada budete stigli na Vokerov ranč.

Šta ja mogu da učinim? Danima i noćima krstarim bez sna i odmora. Odjahao sam čak do planina i govorio sam Meskalerosima. Sve uzalud. Niko ih nije video niti zna šta o njima.

Stigli su u kancelariju. Mali Ben Voker je sedeo na stolici uz pisaći sto i zaspao.

Barton stavi naočari i pogleda dečaka sa dubokim saučešćem.

Mali Ben je bio tako iscrpljen da se nije probudio ni kada su ga položili na pisaći sto i skinuli krpe sa krvavih tabana.

Dok je lekar obavljao svoj posao, šerif je otišao po njegova kola. Vlasniku konjušnice je u nekoliko reči ispričao šta se dogodilo.

Samo četvrt sata kasnije za to je saznao čitav grad.

Kada je lekar napustio grad, pratilo ga je gotovo trideset jahača. Ljudi su odlučili da slede tragove razbojnika. Stigli su u dvorište Vokerovog ranča oko devet sati. Nemi i ukočenih lica stajali su pred zgarištem kuće. Lekar se uputio ranjenicima. Žena je još uvek bila bez svesti, mala devojčica se nije kretala, a rančer ležao otvorenih očiju.

— Šta je s mojom ženom? — pitao je lekara.

Barton kleče pored rančerove žene i skide zavoj koji je dečak stavio na ruku svoje majke.

— Nije opasno — rekao je Vokeru preko ramena. — Samo je ruka povređena. Naravno, prećutao je da je rana veoma teška i da će verovatno morati da joj amputira ruku.

Kovač je sa još nekolicinom ljudi obišao oko dvorišta i otkrio tragove. Odmah je to saopštio šerifu.

— Bilo ih je bar desetorica.

— Sledićemo ih — odvrati šerif, onda se obratio lekaru: — Odvezite Vokera i njegovu porodicu i smestite ih u gradu. Ostaviću vam nekoliko ljudi kao pratnju. Ići ćemo za njima, iako verujem da će i ovoga puta biti bez uspeha.

Sledili su tragove, ali kada su izbili na drum poštanske kočije koji vodi od Islete do Akome, ponovo su ih izgubili. Rasel zaustavi konja i dobaci kovaču.

— Prokletstvo, opet isto! Uvek odjaše do prvog druma, a onda samo davo može da im pronade tragove.

Iz pravca planina kotrljala se drumom teška poštanska kočija — četvoropreg. Potera je umornih očiju posmatrala kočiju, šerif je još iz daljeka vozaču dao znak.

— Šta je, šerife?

— Jeste li sreli grupu jahača? — upita Rasel.

— Jahače, da, više njih. Da ne sledite možda nekog?

— Sledimo deset ili dvanaest razbojnika koji su u toku noći napali jedan mali ranč i spalili ga.

Kočijaš se počeo iza uha.

— Dvanaesticu baš nisam video. Ali, ipak kada bolje razmislim, možda ih je i bilo dvanaest!

— Bilo ih je trinaestorica — odjednom se začu glas iz unutrašnjosti kočije. Odmah zatim otvorila su se vrata i na njima se pojavi mrtvački blede lice na kojem su strčale crne čekinjaste obrve.

Taj čovek je bio Lesi Katon, jedan od najozloglašnijih revolveraša na Zapadu, što u ovom trenutku još niko nije znao.

— Vi ste, dakle, izbrojali trinaest jahača? — upita čuvar zakona podozrivo.

— Da, toliko ih je bilo — uzvratiti Katon.

— Možete li da opišete te ljude? Revolveraš prsnu u smeh.

— Razbojnička lica, jedno, kao i drugo!

Ova opaska trebalo je da učini čuvara zakona još podozrivijim i opreznijim, no ništa nije naslutio.

— Ovaj džentlmen će vam sve ovo potvrditi, rekao je Katon i svojim mršavim, dugim kažiprstom pokazao na ugao kočije.

Međutim, pokazani putnik nije ni pomišljao da izide. Na kolenima je držao torbu od crne krokodiljske kože, a na njoj rasprostrt špil karata. Imao je uzamo, tvrdo, lice lepih otmenih crta. Boja očiju podsećala je na boju severnih glečerskih jezera. Odelo mu je bilo tamnosivo, sašiveno po poslednjoj modi.

Putnik je bio doktor Džon Henri Holidej, koji se, neshvatljivom igrom slučaja našao u istoj poštanskoj kočiji sa ozloglašanim revolverašem Lesli Katonom.

Holidej je naravno čuo šta se napolju govori. I on se setio jahača, koje su usput sreli. Čak mu nije promakao ni zadovoljan osmeh na Katonovom licu kada je video te ljude.

Bivši zubni lekar, ili kako su ga još zvali, čovek iz Džordžije, nije znao revolveraša, nikada ga ranije nije video, no uprkos tome znao je koga ima pred sobom. Izglačani kolt nisko obešen na bedru ovog mršavka govorio je sam za sebe.

Dok Holidej je poslednjih godina imao mnogo posla sa razbojnicima, pa im je tako umeo da razazna lica. Ovaj je sigurno bio razbojnik.

Šerif baci pogled u unutrašnjost kola.

— Hello, mister, mi smo u poteri za razbojnicima.

Kockar podiže glavu.

— Pa to vam je poziv.

— Jeste poziv, znam i sam, mister. Od vas sam samo hteo da saznam da li ste i vi videli jahače?

Holidej mirno nastavi da ređa karte po crnoj torbi. I ne podižući pogled uzvratilo je šerifu:

— Nisam video nikakve jahače.

Lesli Katon odgurnu šerifa i priđe kočiji.

— Šta sada ovo znači? Mora da ste videli jahače?

— Po čemu sam morao da ih vidim?

— Ali, čoveče, čuvar zakona vas pita!

— Da niste možda vi taj čuvar zakona?

— Ne, ali napolju stoji čuvar zakona koji je za petama grupi razbojnika — brecnu se Katon ljutito.

— U tom slučaju da sam na vašem mestu nipošto ga ne bih zadržavao — reče Džordžijanac mirno.

— Vi navodno niste videli jahače? — upitao je revolveraš gotovo pretećim glasom.

Tek tada Holidej podiže pogled.

— Zar nije dovoljno što ste vi gotovo uvrnuli vrat, gledajući ih, kao da ste ih upravo očekivali.

— Šta sada to znači? Ne tvrdite valjda ozbiljno da sam ja očekivao razbojnike?

— A odakle znate da su razbojnici u pitanju?

Na Katonovom licu izbiše crveni pečati. Razgovor između njega i Holideja sigurno bi uzeo drugi obrt, da iza revolveraševih leđa nije stajao šerif. Ovako, Katon je uspeo da se savlada.

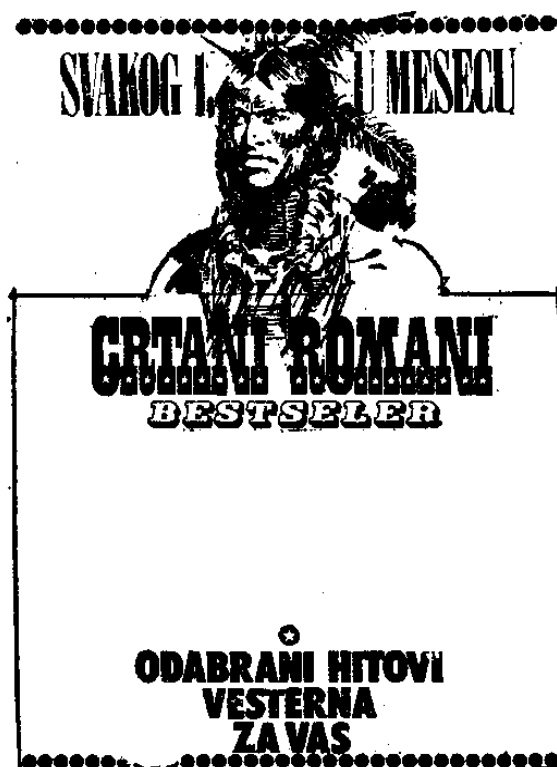
— To da su razbojnici u pitanju, upravo sam saznao. Uostalom, šta se vas sve to tiče?

— To upravo i jeste ono. Mene cela stvar uopšte ne zanima — uzvрати Holidej oštro.

Pošto je šerif saznao da je Katon video razbojnike ispred Akone pre tri sata, zaključio je da je svaka dalja potera uzaludna. Nastavio je ipak poteru, jer je uz sebe imao tolike ljude. Neka se sami uvere koliko je svaki napor u tom smislu uzaludan.

Najzad je svako krenuo na svoju stranu. Potera na jednu, a poštanska kočija na drugu.

Vozač je gonio konje žestokim galopom, jer je kočija kasnila. Prešli su preko nesigurnog mosta reku Rio Pueko i obreli se u dolini reke Rio Grande del Norte.

Prošli su pored spaljenog ranča Ovena Vokera. Iz zgarišta su još izbijali majušni plamišci i stubovi dima.

Lesli Katon ponovo započe razgovor sa saputnikom.

— To je onaj ranč kojeg su razbojnici spalili — rekao je pokazujući kažiprstom na zgarište.

Revolveraš se time odao. Kada je čuo odgovor drugog putnika poželeo je da sam sebi odgrize jezik.

— Baš zanimljivo. A odakle vi mister znate da je ovaj ranč napadnut i spaljen?

— Kako odakle? — mucao je. — Šerif mi je ispričao.

— Nisam o tome čuo ni reči.

— Pa vi ste bili u kolima.

— Jesam, ali sam čuo sve o čemu se razgovaralo.

Katon postade nesiguran. Kò li je ovaj čovek? Počeo je već da mi ide na nerve. Da nije možda neki savezni policajac, ili sudija.

Nebesa! Do sada je sve išlo kao po loju, a pravi posao je tek trebalo obaviti.

Revolveraš izvuče iz džepa dugu cigaru, odgrize joj vrh a onda krenu palidrvce.

— Ko ste vi? — upitao je iznebuha.

— Putnik u poštanskoj kočiji, mister — glasio je odgovor.

— Vi očigledno hoćete da me pravite budalom — promrsi Katon gnevno.

Čovek iz Džordžije se zavalio u sedište i reče, ne podižući pogled prema svom sabesedniku:

— Daću vam koristan savet.

— Da čujem.

— Ostavite mene na miru. Osim toga, ukoliko biste ubuduće hteli sa

nekim da razgovarate po svaku cenu, budite oprezniji.

— Šta time hoćete da kažete?

— Setite se ranča pored kojeg smo nedavno prošli.

— Ali ja sam vam objasnio.

— Meni nemate šta da objašnjavate, mister. Objašnjenje čuvajte za neki drugi slučaj.

Lesli Katon više ništa nije rekao. U svom razbojničkom mozgu, kovao je novi plan: ovaj čovek ne bi smeo da napusti poštansku kočiju u Isleti. Ako bi ipak ostao u gradu, moraće da umre.

Bio je to njegov način da sređuje ono što mu se nađe na putu. Ljudski život razbojniku Lesli Katonu nije značio ništa.

Stigli su u Isletu oko podneva. Poštanska kočija se zaustavila pred stanicom tačno nasuprot saluna „Srebrni potok“.

Dok Holidej je prvi izašao iz kočije, a Katon odmah za njim, pitajući:

— Ostajete li u gradu, mister?

Džordžijanac se lagano okrete.

— Ne znam šta bi vas se to ticalo?

Rekavši to prešao je ulicu i ušao u salon.

Lesli Katon je gledao za Holidejem i procedio gnevno kroz zube:

— Uskoro ćeš saznati što me se to tiče!

Dva nova gosta nisu pala u oči toga dana nikome u salunu. U njemu se okupilo sve stanovništvo Islete, to jest svi muškarci. Tema je bila napad na Vokerov ranč.

Al Bovard, vlasnik saluna i istovremeno gradonačelnik, vodio je reč. Nije obraćao pažnju na dvojicu nepoznatih gostiju koji su upravo ušli. Stajao je iza šanka i udarao

pesnicom tako da su čaše poigravale.

— Rasel je previše star! — uzviknuo je. — Potreban nam je novi šerif, čovek koji ume da rukuje koltom, od koga strahuju. Kuda sve ovo vodi? Danas je bio Voker i njegova porodica, a ko će sutra biti na redu?

U to se umešao vlasnik konjušnice Madok. On baš nije bio naročito omiljen u gradu, zbog toga što je predstavljao neku vrstu smutljivca.

— Kako bi bilo da vi to budete, Bovard. Inače uvek tvrdite da odlično rukujete revolverom.

— Poštedite nas vaših šala, Medok. Nismo se sakupili da se rugamo jedno drugom. Voleo bih da vidim vaše lice, kada bi vama ispraznili štalu i sve vam spalili. Nama je potreban čovek kakav je Vajat Erp, čuvar zakona od koga razbojnici strahuju.

Pri pomenu ovog imena Leslie Katon kiselo razvuče lice što Holideju nije promaklo.

— Moramo da nađemo takvog čoveka, inače smo izubljeni.

— Kako bi bilo da uzmete mene? — javi se revolveraš, koji se inače u kočiji predstavljao kao trgovac žitaricom.

Ljudi u salunu se naglo okretoše prema strancu.

— Ko ste vi? — pitao je vlasnik saluna.

— Čovek koji traži posao.

Sa jednog stola se javio doktor Barton. Ustao je i prišao šanku.

— Zar ne bi bilo bolje da sačekamo dok se Rasel vrati?

— Šta šerif ima s time? — negodovao je vlasnik saluna. — Naša je

stvar koga ćemo postaviti za maršala. Konačno, mi ga i plaćamo.

Stari lekar odmeri od glave do pete revolveraša Katona. Zaključak do koga je došao, očigledno nije bio povoljan.

— Mora li prvi da bude i najbolji! — opomenuo je svoje sugrađane. — Mi toga čoveka uopšte ne poznajemo, Bovard, ne znamo čak ni da li zna da puca.

Ova lekareva primedba kao da je bila komanda za Leslie Katona. Munjevito je potegao kolt iz opasača i ispalio šest metaka jedan za drugim. Zrna su se zarila u gredu iznad pomičnih vrata i to na ravnomernom odstojanju.

— Da li je ovo dovoljno, gospodo? — upitao je sa osmehom na licu.

Građani Islete bili su zadivljeni ovakvim streljačkim sposobnostima. Jedino je Dok Holidej ostao ravnodušan.

Stari lekar je stajao još uvek za šankom nekoliko koraka udaljen od Džordžijanca. Mrmljao je sebi u bradu.

— Eto dokle smo došli. Revolveraš treba da zavede red u pokrajini.

Dok Holidej je čuo ove reči i u sebi dao starom čoveku za pravo. Nije hteo da se meša, jer ga se najzad sve to nije ticalo.

— Koliko tražite ako prihvatite našu ponudu? — pitao je krčmar Katona.

Razbojnik je odgovorio pitanjem.

— Sami bi trebalo da znate koliko vama vredi to što ću vas osloboditi razbojnika. Razmislite do sutra. Garantujem svakom ko bude platio da razbojnici neće dotaći njegovu imovinu.

Revolveraš je osetio Holidejev pogled na sebi i okrenuo glavu u tom pravcu. Setio se razgovora koji su vodili u kočiji. S tim čovekom mora još danas raščistiti na bilo koji način. Prišao je šanku i stao odmah uz Džordžijanca.

— Vi izgleda imate nešto protiv mene? — počeo je revolveraš oprezno.

Slavni kockar nije odmah odgovorio. Prvo je ispio svoj brendi, a onda uzvratilo:

— Svakako!

Katon nije računao sa takvim otvorenim odgovorom. Ovaj stranac mu se činio sve neprijatnijim. Ko li on može biti?

— Vi, dakle, imate nešto protiv mene? Da li biste hteli da mi objasnite šta?

— Ne dopada mi se vaše lice.

— Sada je prevršilo — brecnu se revolveraš.

— I ja delim vaše mišljenje.

Lesli Katon dokopa Holideja za mišicu. Učinio je upravo ono što ni pošto nije smeo sa čovekom kakav je Dok. Samo što ga dotakao, već je gledao u uperenu cev jednog od dva Holidejeva revolvera.

— Sklanjaj te šape, čoveče!

Slavni kockar je to rekao tihim, ali veoma odlučnim pretećim glasom.

U salunu je zavládala grobna tišina. Svi su netremice gledali dvojicu ljudi za šankom. Mnogi od njih su tek sada videli oružje u Holidejevim rukama.

Katon ustuče jedan korak i pršte u smeh.

— Prokletstvo, i vi se izgleda razumete u ovaj posao.

Kockar vrati oružje u futrolu, govoreći:

— Bilo bi možda dobro da u buduće to ne zaboravite.

Razbojnik je pokušao da priguši gnev.

— Vi izgleda da ne razumete šalu, mister?

— Vaše šale ne, mister.

Katon je neodoljivo želeo da potegne revolver i ustreli ovog čoveka. Sve je do sada išlo kao po loju i baš je ovaj tip morao da mu prepreči put.

Dok Holidej se odvojio od šanka i krenuo prema stepenicama. Krčmar upita revolveraša:

— Poznajete li ga?

Pri tom pokaza glavom prema stepenicama.

— Ne, toga stranca sam prvi put video u poštanskoj kočiji — uzvрати Katon. Istog trenutka sinula mu je jedna paklena ideja. Nastavio je: — Vraški mutan tip. Izgleda da ovaj kraj odlično poznaje. Prvo se pretvarao da tobož nije video jahače, kojima je šerif bio za petama, a onda mi je skrenuo pažnju na spaljeni ranč.

Razbojnik je to govorio dovoljno glasno, tako da su to ljudi sa okolnih stolova čuli. Nekolicina skočiše sa stolica i priđoše šanku.

— Da li je Rasel s njim govorio? — raspitivao se krčmar.

Lesli Katon je bio u svom elementu. Mislio je da je kucnulo njegovih pet minuta.

— To je upravo ono što me čini podozrivim. Vaš šerif je pokušao da razgovara s njim, no ovaj čovek nije hteo da mu odgovara.

— Mislite li, dakle, da bi mogao

da ima neke veze sa napadom? — pitao je krčmar.

Katon značajno sleže ramenima.

— Ja ništa ne mogu da tvrdim, niti šta da dokažem. U tim stvarima treba biti obazriv. Sami ste videli koliko je taj čovek opasan. Hteo sam samo s njm da razgovaram, a on je potegao revolver.

Revolveraš je i dalje huškao: — Možda mu ne odgovara što ste vi u gradu angažovali čoveka koji treba da sredi razbojнике. Meni je kazao da mu se moje lice ne dopada. Međutim, mislite li vi da je to što mu se na meni ne dopada, baš samo moje lice?

— Možda je u pravu? — reče je-

dan od gostiju. Ne smemo štati iz vida.

— Kako se on uo-

Na to niko nije u
ri, pa ni Katon.

Da umiri građane i da sebi važnost, revolveraš reče umirujućim glasom:

— Ne brinite, ja ću motriti na njega.

Prvu rundu dobio je razbojnik.

*
* *

Grad je spavao u tamnom naručju noći bez mesečine. Samo je kroz prozore kuća dopirala svetlost petrolejki.

Iz pravca Rio Grande del Norte duvao je mlak vetar, tako da su se ljudi malo oporavili od dnevne žege. Međutim, gotovo nikome san nije dolazio na oči.

U kući starog lekara ležala su dva pacijenta boreći se sa smrću. Oven Voker je već satima bio bez svesti, a žena mu je imala groznicu. Doktor Barton se nije odmicao od njihovih postelja. U to vreme šerif Rasel je bio mnogo milja udaljen od grada. Sa poterom je stigao sve do Akome, ali u taj grad u Sijera Madre, trinaest razbojnika nikada nije stiglo.

*
* *

Dok Holidej je uveče sišao u restoran da večera. Odmah je primećio da se nešto dogodilo. Krčmar a i gosti koji su se u tom trenutku tu zatekli, pogledali su ga krišom ispod oka.

**EVA ROMAN
JE VAŠA
NOVA LJUBAV
NE ZABORAVITE!
SVAKOG PRVOG NOVA
SVESKA**

Čim je Džordžijanac seo za sto, vlasnik saluna mu je doneo knjigu gostiju u koju je po zakonu trebalo da se upiše.

U istom trenutku kada se to događalo, Leslie Katon je silazio niz stepenice. Nije seo za sto, nego je odmah prišao šanku.

— Viski! — doviknuo je krčmaru. — I to dupli molim. — Onda je prišao Holideju. — No, jeste li se umirili, mister? — upitao je oprezno.

— Ne znam s čim u vezi — uzvratilo je Holidej, ne dižući pogled.

— Mislim u vezi sa onim malim nesporazumom do kojeg je došlo danas u podne. Ja sam mišljenja da to treba zaboraviti i da popijemo zajedno po čašicu.

Džordžijanac ispitivački odmeri razbojnika. Šta li taj lupez smeri? Osećao je dobro da se nešto izmenilo, ali šta?

Odmah mu je palo u oči da ga ljudi posmatraju podozrivo, naročito krčmar. Moralo se nešto dogoditi što se baš njega, Holideja tiče. Slavni kockar je bio oprezan čovek i primetio da situacija po njega nije povoljna. Da bi možda saznao u čemu je stvar, uzvratilo je nemarno.

— Možda ste u pravu. Da popijemo, dakle?

— Dva viskija! — pozva Katon. Ispili su po čašicu, a onda je Džordžijanac predložio:

— Hoćemo li da odigramo partiju pokera?

— Ol rajt, i ako već dugo nisam držao karte u rukama.

To je slagao ne trepnuvši, jer je bio kockar i varalica na kartama kao većina ljudi njegovog kova. Ni-

kada nije propuštao priliku da svojim markiranim kartama zaradi neki dolar.

Dok Holidej, je, opet sa svoje strane mislio da je ovo najbolji i najbliži put da dozna šta se u ovom salunu u njegovom odsustvu dogodilo.

Seli su za sto pokriven zelenom čojom.

— Hoćete li da igramo mojim kartama, pitao je revolveraš i već držao svoje markirane karte u rukama.

Džordžijanac potvrdno klimnu glavom.

Igra je počela, i već posle kratkog vremena na bledom licu Lesli Katona pojavile su se sitne graške znoja. Nije više posedovao ni probušeni cent. Svi njegovi dolari ležali su pred strancem. Katon se još nije sasvim pribrao. Krčmar koji je takođe pratio igru nagnut preko šanka, uzviknuo je:

— Prokletstvo, taj poteže kečeve isto tako brzo kao i koltove!

Nesvesno pogled mu kliznu prema knjizi gostiju, otvorio je i pročitao ispisano oštrim, kosim slovima: Džon Holidej.

— Imate li uvek takvu sreću, mister — pitao je revolveraš, naročito naglašavajući reč „sreću”.

— Sve zavisi — odgovori Holidej mirno i pokupi novac. — Hoćete li da nastavimo?

— Sa vama ne! Možda ćemo jednom drugom prilikom odigrati partiju, ne mora da bude poker. Verovatno će te ostati u gradu.

— Javiću vam se u svakom slučaju — rasejano mu odgovori kockar ne skidajući pogled sa krčmara,

koji je piljio otvorenih usta u knjigu gostiju.

Posle nekoliko trenutaka Al Bovard, krčmar, obiđe šank i stade kraj stola za kojim su sedeli Džordžijanac i razbojnik.

— Možda bi bilo bolje da odmah • svemu govorimo — rekao je.

— Ja ne znam o čemu bi trebalo govoriti — primeti kockar uz jedva primetan osmeh, ali sam u svakom slučaju za to da se stvari raščiste.

Razbojnik je osećao kako mu znoj lije niz leđa. Sve je smelo da se dogodi osim toga. Krišom je bacio pogled na zidni časovnik iza šanka. Devet je prošlo.

— Ja nemam sada o čemu da govorim — rekao je odlučno i dao krišom znak krčmaru.

Doku Holideju to nije promaklo.

— Prepustite toga momka meni — ponovio je revolveraš umirujući krčmara, čim se Holidej udaljio od stola.

Međutim, Bovard nije baš bio preterano uveren.

— Meni se pre čini da će taj Holidej vas srediti, nego vi njega.

— Dok Holidej! — uzviknu razbojnik. — Prokletstvo, sada mi je sve jasno!

— Mislite da je on Dok Holidej? Otkud vam ta ideja? Poznajete li ga?

Ne znajući šta da odgovori, revolveraš dobi lažan napad kašlja.

— Dajte mi jedan viski — tobož s mukom procedi Katon.

Krčmar donese flašu i ponovi:

— Vi mora da ga poznajete. Dok Holidej! Onda mi je sve jasno.

Da bi i Leslie Katon izbegao svako

dalje pitanje, značajno je pogledao u časovnik.

— Mislim da ću malo prošetati. Danas je bio vraški topao dan.

•
• •

Noć se spustila na Isletu, a tada je sve izgledalo drugačije. Kuće su delovale veće, a sitan pesak, na ulicama, svetlucaao je kao srebrna prašina. Ta noć nosila je svoje tajne. Dve mračne senke sastale su se kraj jednog žbuna. Bili su to tipovi čija lica je zaklanjala crna marama. Prvo su oprezno pogledali na sve strane a onda seli na zemlju.

— Je li sve išlo kako treba? — pitao je jedan šapatom.

— Da, gazda, projahali su pored nas.

— U redu, onda odmah počnite. Imate dovoljno vremena da blagovremeno nestanete.

— Kada ćemo čuti uputstvo od tebe?

— Čim bude potrebno, doći ću u planine.

— Nemoj da to traje suviše dugo, momci postaju suviše nestrpljivi.

— Hajde, nestani!

Time je razgovor bio završen.

Jedan je odmah otišao, a drugi sačekao nekoliko minuta, skinuo masku i krenuo prema kućama. Ušao je u salun.

U krčmi je postalo mirnije, samo su dva stola bila zauzeta, a tri gosta stajala za šankom. Jedan od trojice bio je visok i krupan, bujne kose, trgovac žitaricama Džefri Korda. Stigao je u grad kasno uveče. Krčmar je ispričao trgovcu šta se u gradu i pokrajini u međuvremenu do-

godno. Korda je strpljivo slušao ne prekidajući ni jednom svoga sabesednika.

U to je Lesli Katon ušao u lokal a vlasnik odmah učutao.

Razbojnik podozrivo odmeri novog gosta. Nikada mu se nisu dopadali ljudi koji su imali otvoren pogled.

Revolveraš priđe šanku.

— Dajte mi još jedan viski, mister Bovard. Šetnja mi je prijala posle vrelog dana u proklesnoj kočiji.

Čim se revolveraš povukao u svoju sobu, Bovard je šapnuo trgovcu:

— To je taj čovek kojeg smo najмили protiv razbojnika.

— Kako to mislite?

Zar ga poznajete?

Korda odmahnu glavom.

— Prokletstvo, on naravno ne izgleda kao guverner, mister Korda, no to i ne možete očekivati od borca revolverom. Važno je jedino da banditi zaziru od njega i da će sa njima izaći na kraj.

Trgovac sleže ramenima.

— To je vaš grad i vi sami najbolje znate šta činite. Da mene pitate, ja bih tome čoveku oduzeo revolver, vezao ga za konja i oterao.

Zidni časovnik je otkucao ponoć i Al Bovard je zaključao vrata za poslednjim gostom.

Kockar je ležao odeven na postelji, i osećao neki čudan, unutrašnji nemir. Ustao je i prišao prozoru. Dole na reci bio je ukovitljen brod koji je te večeri doplovio. Tanak oblak dima izlazio je iz dimnjaka. Nešto dalje, nizvodno, ležali su kao džinovske životinje teretni čamci duž obale.

Džordžijanac je odlučio da sledećeg dana potraži kapetana broda i s njim razgovara. Možda bi sa njim mogao da nastavi put niz reku Retko se događalo da brodovi plove tako daleko na sever.

Iznenada Holideja zapahnu duvanski dim. Dolazio je s prozora susedne sobe u kojoj je Lesli Katon odseo.

I on je gledao u noć u pravcu broda, samo što su njegove misli bile sasvim drugačije od Holidejevih. Da je Katon slutio da i Holidej stoji na prozoru, sigurno ne bi pušio.

Prošlo je deset minuta. Onda je kockar primetio nešto neobično: na sva tri teretna čamca zasvetleo je plamičak, ne veći od plamena palidrvca. Jedva da se mogao primetiti.

Na tome nije ostalo. Plamen se širio i počeo da zahvata džakove sa kukuruzom i žitaricama. Sa prozora susedne sobe čuo se uzdržan smeh.

Dok Holidej potrča niz stepenice u salun.

— Mister Bovard!

— Šta je sada? Zar čovek ne može cele noći da ima...

Džordžijanac mu nije dozvolio da završi rečenicu.

— Dajte alarm, izvucite ljude, čamci na reci su u plamenu!

Nebo nad kućama već je počelo da se crveni.

Isleta je spavala.

Holidej ispali tri metka a onda otrča prema obali. Čamci su obuhvaćeni plamenom, već bili na sredini reke. No, da li su samo u pitanju čamci? Možda se u njima nalaze ljudi koji su sada prepušteni svojoj zloj sudbini. Plivati? Ko je te, 1871. godine urneo da pliva?

EVA

**ROMAN
VAŠ
ROMAN**

SVAKOG 1.

EVA

Nije se prevario. U posljednjem zapaljenom čamcu ugledao je siluete dvojice ljudi. Stajali su na pramcu i divlje mlatarali rukama. Džordžijanac je očajnički tražio mogućnost kako da im pomogne, ali na obali nije bilo ni jednog čamca.

Odjednom zazvižda metak i skide kockaru šešir s glave.

Znao je koga ima pred sobom. Ubicu i palikuću! Pucao je u pravcu žbuna u kojem se razbojnik pritajio. Čuo se krik.

Ne obraćajući pažnju na to, trčao je prema brodu sagnute glave, jer je na pramcu video čoveka koji je stajao kao okamenjen.

— Hej, mister, umete li da upravljate ovom sandučarom?

Džefri Korda pogleda stranca krajnje odsutno. Holidej ga protrese za ramena.

— Moramo pokušati, da one ljude tamo spasemo.

— Kako mogu? Vatra u kotlarnici se gotovo sasvim ugasila.

— Nabacajte drva i sipajte malo petroleja. Za prvi trenutak povući će nas struja.

Korda gnevno opsova

— Onog psa, koji je ovo učinio, ubiću golim pesnicama. Niko od momaka na čamcima ne zna da pliva.

Cela rečna obala bila je osvetljena kao u podne. Voda se presijavala poput crvenog zlata. Međutim, ovaj uzbudljiv prizor značio je glad za ceo kraj. Na čamcima je izgoreo sav hleb za Isletu. Može da potraje i nekoliko meseci dok novi transport bude stigao s Juga. Ovaj grad je očekivao baš tu pošiljku.

Za Džefa Kordu to je bilo uništenje njegovog životnog dela. Kraj

sna koji je sanjao, prašnjavim drmovima Teksasa, sve što je stvarao u znoju godinama, pretvoreno je na njegove oči u prah i pepeo.

Korda je bio neka vrsta pionira. Svu svoju ušteđevinu uložio je u to, a i svu hrabrost, da ovom podmuklom rekom krene brodom i tako snabdeva grad. Sada je sav njegov tovar bio uništen, pa čak i drveni čamci. Međutim, sada su bili u pitanju njegovi ljudi, bespomoćni na zapaljenim čamcima.

Najzad, posle silnih muka, brod je krenuo i dva ljudska života su bila spasena. Sa prvog broda! Nekoliko minuta kasnije spaseni su i ljudi sa drugog čamca.

Treći čamac, nosila je struja na domak broda.

Onda se dogodilo! Neočekivano, zapaljeni čamac kao da se izdigao i lebdeo nad vodom, onda je odjeknula zaglušujuća detonacija i stotine hiljada varnica osvetli vodu Rio Grande del Norte, koja je progutala ostatke čamca.

Odmah zatim, brod se protresao, a iz njegove utrobe, odjeknu uplašeni glas Crnca.

— Gazda, peščani sprud!

Prošao je dragoceni minut. Nije se više radilo o spasavanju ljudi sa čamca, sada su dovedeni u pitanje životi ljudi s broda.

Iz vode se najednom čuo očajnički poziv u pomoć. Bio je to jedan od momaka sa čamca koji je eksplodirao. Bez razmišljanja Holidej se bacio u vodu da pritekne u pomoć. Nadčovečanskim naporima uspeo je da dopliva zajedno sa davljenikom. Obojica su potpuno iscrpljena izvu-

čeni na palubu. Džordžijanac se s mukom držao na nogama.

Džefri Korda je stajao pred njim i ćutke ga posmatrao, onda se naglo okrenuo, otišao u svoju kabinu i vratio sa flašom viskija.

— Pijte, mister.

— Mislim da se treba pozabaviti ovim davljenikom. Odmah se nagnuo nad onesvešćenog i počeo da mu is-pumpava vodu iz pluća. Posle nekoliko minuta davljenik se osvestio.

— Oduzi ga u moju kabinu — naredi Korda Crncu, a onda još jednom pruži Holideju flašu. — Vi ste mu spasili život, mister. I svi ostali bi se bili udavili, da me niste naterali da pokrenem brod, hvala!

— Da li je još neko bio na tom čamcu? — pitao je Holidej.

— Jeste, bio je Rubi Šuster — uzvрати Korda gorko. — Bio je nem. Stalo mi je da se vratim natrag i nađem psa koji mi je ovo učinio. Jeste li vi taj koji je pucao na obali?

Holidej je ispričao Kordi šta se dogodilo.

— Ako je tako, onda su se lupeži bili okomili i na brod.

— Najverovatnije. Imate li neprijatelja?

— Ne, koliko ja znam.

— Bili su to isti oni razbojnici koji su palili rančeve u okolini Islete. Siguran sam da je to on.

— Na koga to mislite?

— Reći ću vam kada budem saznao ko je.

•
• •

Te noći, u Isleti je vladala prava panika. Žene, ljudi i deca stajali su na obali s nevericom, gledajući u

reku. Među tim ljudima nalazio se i Lesli Katon. Bio je najglasniji od svih.

— Ponavljam po dvadeseti put, video sam ga s prozora svojim očima, kako stoji kraj zapaljenih čamaca. Pucao je u vazduh kao pomahnitao, da bi tobož predstavio da se bori s nekim. Onda je skočio na brod. Posle toga otplovio s njim da bi tobož pomogao davljenicima. Ima li boljeg dokaza za njegovu krivicu? Ljudi, zar još niste shvatili da je to najprevejaniji lupež koji je ikada postojao na Zapadu?

Otrov koji je razbojnik sipao nije ostao bez dejstva.

Bilo je međutim i nekih koji nisu bez daljeg poverovali u sve ovo. Među njima, naravno doktor Barton. Obratio se krčmaru:

— Pobrinite se da on ovom pričom ne sludi ljude. Zar ne shvata-te da ide direktno na to da Holideja linčuju. U Isleti smo do sada uvek postupali po zakonu. Znači, svako je mogao, ako je bio optužen i da se brani. Ne postoje nikakvi dokazi protiv stranca izuzev sumnji.

— Ali ja sam ga video svojim očima na zapaljenom brodu.

Na istoku je već rudila zora.

Ljudi su stajali kao živi zid na obali i nemo posmatrali brod koji se približavao. Na licu razbojnika Katona video se grč. I on je, kao i svi ostali, uostalom, video Doka Holideja i Kordu kako silaze s broda. No, čega ima da se pribojava? Jedino je mogao da strahuje da mu ljudi neće poverovati, i da će Dok Holidej uspeti da ih uveri da nema nikakve veze sa podmetanjem požara. Njemu, Katonu, niko ništa ne može da pripiše.

Bovard se odvoji iz gomile i priđe Kordi.

— Sta se dogodilo?

Na licu starog trgovca i kapetana videla se gorka ironija.

— Prokletstvo, kakvo pitanje! — Onda se obrati Holideju. — U Isletu nas pitaju šta se dogodilo. Šta vi na to kažete, mister?

Džordžijanac je netremice posmatrao blede razbojnikovo lice. Katon je drsko izdržao taj pogled.

— Možda bi neko drugi mogao da odgovori na to pitanje — uzvratio je otsečno. — Čak sam uveren u to da bi jedan od ovih ovde na obali mogao sasvim tačno da nam odgovori na to pitanje a i na još nekoliko drugih.

Ljudi okupljeni na obali nesvesno su pratili Holidejev pogled i sada svi piljili u revolveraša.

— Jesam li vam rekao? — smejao se Katon izveštačeno. — Pesma je već počela. Dok Holidej će nam odmah sada ispričati, da se kao vitez ovde dole borio protiv razbojnika.

Jedan od mladića se na ovu primedbu od srca nasmeja, a Džef Korde gnevno htede da priskoči i napadne revolveraša. Holidej ga je jedva zaustavio.

— Čekajte — rekao je kratko, a onda se okrenuo i pošao prema žbunu na obali. Svi su ga pratili pogledima, a da niko nije znao šta ovo znači. Ni Leslie Katon.

— Možda toga džentlmena nećemo videti — rekao je podrugljivo. — Nemojte dozvoliti da uhvati maglu.

— Uhvatite ga pre nego što nam zapali ceo grad!

Nije trebalo da ga hvataju. Vratio se sam, vukući nečije nepomično telo pored Korde i Bovarda. Zastao je pred Katonom i spustio čoveka na zemlju.

— Ko je ovo?

Ponovo je zavladao tajac na obali. Razbojniku samo što nisu ispale oči iz duplji. Holidej se vratio do Korde.

Ali Bovard prekide prvi ćutanje.

— Ko je taj mrtvac, Dok?

— Jedan od razbojnika, ali nije mrtav. Treba ga previti i strpati iza katanca, pa vam u gradu neće biti potreban revolveraš.

Lesli Katon je shvatio ove reči. Adamova jabučica mu je nervozno poigravala. Onda je najednom došao ha pomisao da ipak ima šansu. Izvukao je kolt i ispalio nemilosrdno sve metke u grudi ranjenika.

Čovek na zemlji se više nije pomerio, a svi ostali su kao paralizovani gledali ispod oka u strelca. Leslie Katon je izazivački podneo te poglede, a zatim prevaleo preko usana najveću bestidnost:

— Tako će proći svaki razbojnik koji pali rančeve, podmeće vatru na brodovima i ubija ljude. Vidite, ovo je način na koji se Leslie Katon obračunava sa razbojnicima.

— To je bilo ubistvo — rekao je doktor Barton tiho ali tako da ga svi razumeju.

Slavni kockar Holidej otkoči revolver. Bio je bleđ, i iz njega je zračilo nešto zastrašujuće, tako da su ljudi iza Katona počeli da izmiču. Džordžijanac je hodao nogu pred nogu, približavajući se lagano revolverašu. Iznenada Holidej oseti na svom ramenu nečiju ruku.

Bio je to stari Korde.

— Ostavite taj šljam. Šteta je da trošite svoje metke na njega.

Holidej vrati oružje u futrolu i bez reči nastavi put. Sada su mu koraci delovali umorno. Tek kada je zamakao iza kuća ljudi na obali živnuše.

Džefri Korda je još uvek pratio pogledom Holideja kako zamiče iza kuća.

— On je petorici ljudi spasao život — rekao je muklo. Onda je krenuo. Leđa su mu bila povijena. Pošao je prema svom brodu. U toj noći izgubio je mnogo više nego što će ikada biti u stanju da zaradi.

*
* *

U Isleti je život nastavio da teče svojim tokom. Ma koliko bili umorni od neprospavane noći, ljudi su

nastavili posao. Nisu razgovarali mnogo međusobno kada bi se sreli na ulici. Strah je gospodario gradom. Šta će se dalje dogoditi? Čija će kuća sledeća nestati u plamenu?

Već u toku istog dana grad se podelio na dva tabora. Jedni su bili za a drugi protiv revolveraša Lesli Katona. Oni koji su bili za njega nisu ga uopšte poznavali. Jedino su bili povedeni njegovim obećanjima. Nije ih zanimalo da li je umešan u neko razbojništvo ili nije, jedino im je bilo stalo da sačuvaju svoje kuće i svoja imanja, makar za to žrtvovali i nekoliko dolara. Za Katona su bili oni, koji su zahvaljujući bogatstvu prestali da budu borbeni. Nisu nosili oružje, a neudobno sedlo zamenili su udobnim karucama.

Tu su bile i žene. Gotovo su sve bile za Katona. Samo su mislile na svoju decu i na sigurnost. Čak su i ljudi koji nisu marili Katona bili spremni da plate. Preko volje su se okupili u salunu, jer je za to popodne bio zakazan sastanak građana. Vlasnik saluna je zažalio što je predložio Katona za gradskog maršala, no bilo je prekasno.

Dok Holidej i Katon su još uvek bili u sobama, svaki u svojoj.

Džordžijanac je navukao rezu na vrata i spavao. Uopšte ga više nije zanimalo šta se u gradu zbiva, hteo je da iskoristi prvu mogućnost da napusti Isletu.

Lesli Katon je bio budan. Možda bi i uhvatio maglu iz grada da ga neki lakoverni građani nisu nagovorili da ostane.

Čulo se kucanje na vratima i objavio se vlasnik konjušnice Madok.

— Šta hoćete od mene? — pitao je revolveraš.

SVAKE SREDE CRTANI ROMANI

— Hteo sam da vam ponudim da sklopimo posao.

— Ne znam kakav bismo još posao u Isleti mogao da zaključim?

— Vi ste nam juče nešto predložili. Evo ja vam nudim pristojnu sumu, ako budete uspeli da držite razbojнике na odstojanju od moje kuće.

Razbojnik odmahnu rukom.

— Vi ste čuli i videli šta se jutros dogodilo na reci. Ja nisam navikao da se sa mnom tako postupa.

— Nemojte dozvoliti da ti glupaci utiču na vas, mister Katon. Mi želimo u ovom gradu mir, ako vi možete da nam to garantujete, onda...

— Šta mislite pod tim „mi“?

Lukavi vlasnik konjušnice objasnio:

— Mnogi će navratiti do vas po istom poslu kada budu čuli da smo se nas dvojica sporazumeli.

— U redu, uspeli ste da me nagovorite. No, postavljam uslov. Odvedite te ljude o kojima govorite u svoju kuću, ja ću doći tamo. Ne bih želeo da privlačim pažnju ovde u salunu.

Madok se češao iza uha. Očigledno mu se uslov nije mnogo dopao.

— Ne radi se uopšte o novcu — počeo je revolveraš da laže. — Hteo bih samo Bovardu i ostalima u gradu da dokažem, da sam bio krajnje nesebičan i prihvatio da pomognem građanima. Ako uspete da okupite dovoljno ljudi, mister Madok, vi nećete morati da platite ni cent.

Ovakvu ponudu gramzljivi vlasnik konjušnice nije mogao da odbije.

— Dođite kod mene u četiri sata, mister Katon, neću vas razočarati!

*
* *

Na vrata Doka Holideja je takođe neko kucao. Džordžijanac se probudio, ustao i otvorio ih. Ugledao je doktora Bartona i trgovca Kordu.

— Smemo li da uđemo, mister Holidej? — upitao je stari lekar.

Bilo je četiri sata popodne.

Kockar pokaza rukom na dve stolice i sto kraj prozora.

— Znate li zbog čega smo ovde? — počeo je doktor Barton.

— Ne — Holidejev odgovor zvučao je odbojno i hladno.

— Onda znači nemate pojma šta se u gradu u međuvremenu dogodilo.

— Niti znam, niti me zanima.

— Možda je to upereno i protiv vas — umeša se Korda.

— Šta mogu ako je tako?

— Ali na taj način nikome ništa nije pomoženo — uporno je nastavio lekar.

— Da možda ne treba da vam pomognem? — pitao je Holidej i prišao prozoru.

— Mogli biste kada biste hteli, mister Holidej. Vi ste jedini koji još uopšte nešto može da učini.

Džordžijanac pogleda prvo lekara, a zatim Kordu.

— Zašto vi ne pomognete ljudima u gradu, mister Korda?

— Ako njega nećete da slušate, Holidej, onda slušajte bar mene. Ja prošle noći nisam znao ko ste vi, ali sam video da ste veliki čovek. U Isleti se čine užasne svinjarije o kojima vi ništa ne znate. Onaj Katon je otvorio neku vrstu kancelarije i prodaje građanima za debele pare

svoju zaštitu. Nas trojica smo valjda jedini u Isleti koji smo toga tipa prozreli. Možda to naslućuju još neki ali im je košulja bliža telu od kapa. Pre će dozvoliti da potroše novac, samo da njihove kuće ne budu spaljene. Mene se sve ovo tiče samo toliko što neodoljivo želim da svojim očima vidim kada razbojnik bude obesili.

— Ja znam da nema nikakvog osnova da od vas tražim pomoć, mister Holidej — ponovo je počeo stari lekar. — Ipak moram da ponovim da ste vi jedini čovek koji nam još može pomoći.

Dok Holidej je žustro odmahivao glavom.

— U zabludi ste, mister Barton, ne mogu vam pomoći. Čekajte da se

vaš šerif vrati, njegov je zadatak da ovde brine o redu.

Džefri Korda ustade i pođe prema vratima, naslonivši se na njih.

— Ne smete mu uzeti za zlo, mister Barton. Šta ga se uostalom sve to tiče? Noćas je stavio svoj život na kocku da bi spasao moje ljude. Osim toga je upozorio sve građane. Zar bi trebalo da se bori protiv gluposti i tvrdoglavosti vaših sugrađana? Ne, da budem iskren, ni ja ne bih to učinio.

Rekavši to Korda se okrete i napusti sobu, a doktor Barton izađe za njim.

*
* *

— Vi niste pri svesti, Bovard — siktao je šerif Rasel i skočio kao oparen iza pisaćeg stola. — Kako ste uopšte mogli da učinite takav predlog? Pa vi toga čoveka uopšte ne poznajete!

Krčmar se naslonio leđima na stakal s puškama i umorno odmahnuo rukom. Odavno je uvideo svoju grešku.

— Poštedite me svojih prekora. To mogu i sam da činim šerife. Mnogo je važnije sada da smislimo šta da činimo.

— Sada ste došli k meni! I šta ja da činim? Da dozvolim da me žene rastrgnu na ulici ako ga uhapsim.

— Vi ste šerif.

— Ja nemam nikakvog osnova ni povoda da tog čoveka uhapsim. Tako, kao što ste mi vi predstavili stvari i ispričali, ja nemam nikakvog dokaza protiv njega.

SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA

NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

KUPIDON

Al Bovard, vlasnik saluna i gradonačelnik u Isleti, pride bliže pisaćem stolu i poverljivo se naže.

— Ima nešto protiv njega.

— Govorite!

— Ubio je jednog čoveka. Hladnokrvno i pred svim svedocima je ustrelio teškog ranjenika.

Ispričao je šerifu šta se sve dogodilo na reci.

— Dakle, jedan od razbojnika.

— Tako bar tvrdi Dok Holidej.

— Ne pominjite mi toga čoveka. Nesreća retko dolazi sama. Koji li ga je vetar naneo baš u ovom trenutku u naš grad?

— U gradu ima ljudi koji su srećni da je tu.

— Ne ja! — uzviknu Rasel. — Ni jedan šerif u Sjedinjenim Državama ne može biti srećan kada mu je Dok Holidej u gradu. Gde se taj kockar pojavio odmah ima mrtvih.

— Možda može da vam pomogne. Čuvar zakona planu.

— Ne mislite to valjda ozbiljno, Bovard?

— Rekao sam to tek tako. Pre nego što ste se vratili sa poterom razgovarali smo malo i mislili.

— Trebalo je da više mislite, a manje razgovarate. Kako ste uopšte mogli da dođete na pomisao, da bih dozvolio da mi takav kockar pomaže? Već godinama u ovom prokletom gradu nosim zvezdu i do sada na njoj nije bila ni jedna mrlja. Uostalom, ako želite možete tu zvezdu dobiti natrag, možda će je Dok Holidej prihvatiti.

Krčmar pogleda kroz vrata i trže se.

— Nemojmo se prepirati šerife, radije pogledajte preko.

Doista, prizor je bio vredan pažnje.

Na suprotnoj strani ulice, ispred Madokove konjušnice, stajao je razbojnik Lesli Katon. Nije bio sam. Uz njega je stajao jedan deo mušterija, ljudi i žena, koji su za krvavo zaradene dolare kupili nepostojeću sigurnost.

Razbojnik baci porednički pogled prema kancelariji. Poznao je gradonačelnika i šerifa. Madok je upravo izlazio iz svoga dvorišta, vodeći za uzde crnog konja.

— Prokletstvo, pogledajte ono tamo. Pa to je najbolji konj, kojeg Madok ima u štali. Do sada ga nikada nije iznajmljivao — prosikta Bovard kroz zube.

Lesli Katon se vinu na leđa rasne životinje. Mahnuo je porednički okupljenim ljudima, a onda odjurio galopom.

Rasel žestoko opsova.

— Eto vam sada, Bovard. Idite preko i skinite toga čoveka s konja. Ja to neću učiniti, budite sigurni.

Al Bovard ne reče više ni reč. Napustio je kancelariju znajući da najveći deo krivice treba da uzme na sebe.

*
* *

Dva dana su prošla. Sporo, ispunjena strahom za građane Islete. Ništa se nije dogodilo.

Napregnutost je pomalo napuštala i ljudima je izgledalo da su dolari za sigurnost dobro uloženi.

Uveče drugog dana Lesli Katon se vratio. Došao je u grad sa Severa. Konj pod njim je bio umoran i po-

kriven debelim slojem prašine. Ispred Madokove konjušnice je sjašio i ušao u kuću. Kada je ugledao razbojnika, vlasnik skoči od stola.

— Hele, vratili ste se! U međuvremenu sam sakupio za vas nešto dolara. Mašio se za džep i pružio svežanj novčanica.

— Od koga je ovo?

— Od Kvadlona i Rodervila. Rančeri su obojica, ne naročito bogati.

— Ali mudri! — isceri se Katon i brižljivo upisa oba imena u beležnicu. Gde im se nalaze imanja?

— Kod Sijera Hila, ne naročito daleko odavde.

Katon je to takođe upisao u svoj notes, a onda seo. Madok je odmah natočio viski.

Vlasnik konjušnice je bio preveja-

na, lukava lisica. Odavno je prozreo Katona, no kada je zarada u pitanju nije imao nikakvih obzira.

Katon sa svoje strane, naravno nije ni slutio da Madok od mušterija uzima izvesnu sumu za posredovanje.

— Šta se priča u gradu? — pitao je razbojnik svoga sagovornika.

Madok se isceri.

— Mislim da su zadovoljni s nama. No, najveća riba nije još upala u mrežu.

— Ko je to?

— Mekdonald Grin, bogati rančer sa reke Puerko. Gotovo nikada se ne pojavljuje u gradu. Živi na svojoj zemlji kao kralj.

Vlasnik konjušnice nije pričao reволverašu ništa što je ovom razboj-

CRTANI ROMANI

BESTSELLER

IZBOR NAJBOLJIH VESTERN STRIPOVA
svakog prvog u
mesecu

★ **kod vašeg prodavca novina** ★

niku bilo nepoznato. Nekoliko puta je obišao šunjajući se oko toga velikog ranča kao gladan vuk. No, do sada mu se to činilo prevelikim zalogajem. Imao je malo ljudi da bi se drznuo da napadne tako veliko imanje.

— Čuo sam o Grinu — uzvratilo je uzdržano, ne želeći da ovom čoveku otvoreno pokazuje karte. — Ima jaku momčad.

— Da, ima je. Mislim trideset jačača. Poznajem jednog od njegovih momaka.

Najzad je Katon shvatio da ga je Madok prozreo i da je spreman da sarađuje otvoreno. To je znatno uticalo da promeni držanje prema ovom građaninu Islete.

— Kako se taj čovek zove? — pitao je Katon potpuno izmenjenim tonom.

Madok nesvesno uvuče glavu u ramena, pretvarajući se da nije primetio promenjen ton. Mislio je na lako zarađene dolare i lepe devojke u salunu „Santa Fe” u Albikverku. Bilo mu je svejedno kako zarađuje novac.

Razbojnik je postao nestrpljiv i osoran.

— Pitao sam za ime, Madok?

— To je nekakvo prokleta čudno ime, teško se izgovara, aha, setio sam se: Dimitrov Brodi, se zove onaj kauboj. Roditelji su mu došli od negde iz Evrope, mislim da se ta zemlja zove Poljska nisam siguran.

Katon je opet izvadio notes i pribeležio kaubojevo ime.

— Šta je s njim?

— Rado pije viski, ima malo novaca.

Razbojnik je shvatio: čovek koji

pije, a ima malo novaca može se lako kupiti.

— Možete li dovesti momka ovamo?

— On je u gradu — uzvratilo vlasnik konjušnice. — Video sam ga kako jaši glavnom ulicom pre pola sata.

Bila je to laž! Madok je Poljaka video još prethodnog dana i razgovarao s njim. Čak mu je pozajmio novac kako bi mogao da ode u salun. Dimitrov Brodi je stajao za šankom u salunu „Srebrni potok” i čekao poziv. Nije znao o čemu se radi, ali mu je Madok pomenuo da će biti nekog posla za njega.

Katon podozrivo odmeri vlasnika konjušnice. Počeo je da podozreva, jer je došao na ideju da bi ga Bovard Rasel i Barton možda hteli da namame u klopku.

— Dobro, u gradu je — rekao je Katon otegnuto — no što nam to može koristiti?

— Vi pitate šta nam Brodi može koristiti? Možda može da prenese obaveštenje rančeru.

— Dovedite ga.

Madok spremno izađe i posle nekoliko minuta vrati se sa kaubojem.

Brodi je bio visok čovek markantnog lica. Bilo je to čudno lice, na kome se izraz spontano menjao, zavisno od osećanja.

Nije uvek bilo tako. Ranije se misli i osećanja nisu tako izdajnički ocrtavali na ovom licu. Bilo je sasvim normalno lice sve do onog dana u Teksasu. Dve godine je bio kod rendžera i nekoliko puta se našao oči u oči sa smrću. Kada se treći put našao u smrtnoj opasnosti, preživio je šok koga nikada nije prebrodilo.

Postao je pijanica i počeo da tone. Nije bio ni rdav ni dobar, ništa. Stajao je između svega i dozvoljavao da ga život nosi kao jesenji vetar sasušeni list.

Brodi je stajao tu, obešenih ramena, ne gledajući ni Katona ni Madoka. Pogled mu je bio prikovan za flašu viskija.

— Dajte mu čašicu, a onda nestanite — naredi razbojnik vlasniku konjušnice.

Madok natoči piće, a onda izađe. Nije bio ni malo uvređen. Naprotiv, odgovaralo mu je što neće prisustvovati tom razgovoru.

*
* *

Krdo se vraćalo sa potoka. Zemlja je podrhtavala pod njihovim kopitama. Pucnji su grmeli, a životinje čvrsto pribijene jedna uz drugu grabile su kroz noć. U početku je to bilo samo malo krdo jedva tri stotine goveda, kod kojih je kauboj Brodi dodeljen za noćnu stražu. Još niko nije znao šta se zapravo dogodilo. Ovo krdo u bekstvu, povlačilo je za sobom i druga goveda.

Kauboji su očajnički pokušavali da nekako zadrže i umire stoku, no bez uspeha. Psovali su i vikali na ljude koji su pucali, a da im pri tom uopšte nije palo na pamet da to nisu momci sa ranča. Uostalom, noć je bila mračna, bez mesečine.

Vreme je već mesecima bilo mirno. Pobesnelih životinja nije bilo, a Indijanci su pune dve godine mirovali u svojim rezervatima. Kako se onda moglo dogoditi da deset hiljada goveda, odjednom kao podivljalo juri preko pašnjaka.

Mekdonald Grin, rančer, je bio u postelji ništa ne sluteći. Spavao je čvrsto posle napornog dana. Probudilo ga je treperenje prozorskih okna. Ležao je otvorenih očiju i napregnuto osluškivao, a potom skočio.

— Goveda!

U dvorištu je vladala tišina, samo se iz daleka čula grmljavina hiljade kopita.

Grin istrča u dvorište, izvadi kolt iz opasača i nekoliko puta njime udari u dugačku cev. Time se služio kuvar kada je pozivao ljude na jelo.

Nekoliko sekundi kasnije na kaubojskoj kući su se otvorila vrata.

— Šta se dogodilo? — čuo se krunni glas nadzornika Džefa Randolfa.

— Goveda! — viknuo je rančer.

Sada je Randolph čuo grmljavinu kopita i pucnje.

— Hajde na konje! — naredio je kaubojima koji su se te noći zatekli na ranču.

Bilo je, međutim, prekasno. Prvi talas goveda bio je već tu. Ograda na koralima pucala je kao najtanje staklo pod njihovim snažnim telima. Ništa ih nije moglo zadržati. Longhorni su, oboreni glava, kao bikovi u zatvorenoj areni, naletali na zidove šupa.

U dvorištu je stajao rančer sa svojim ljudima.

— Pucajte! — vikao je Mekdonald Grin. — Pucajte dok ne bude prekasno!

Gotovo niko od kauboja nije stigao da povuče obarač jer su goveda već bila u dvorištu.

Svi su utrčali u kuću. Bila je to čvrsta kamena građevina koja je zadržala goveda. Nekoliko minuta kasnije sve je prošlo, a odjek topota bivao je sve dalji, dok najзад nije zamukao.

Džinovsko krdo rančera Mekdonalda Grina sunovratilo se u kanjone i klance Sijera Madre.

*
* *

Tek kada je dan osvanuo, na pašnjacima Rio Puerka i sunce bacilo svoje zlatne zrake, osvetlivši sve, shvatio je, bogati rančer da je izgubio mnoge hiljade dolara. Stajao je na verandi svoje kuće i posmatrao opustošeno dvorište.

Mekdonald Grin je jedva prevalio

četrdesetu godinu. Imao je preplanutu uzano lice, ranč je nasledio od svoga oca, ali ne tako veliki kao što je sada. Kraj Grina je stajao njegov nadzornik namrgodena lica.

— Ko se još nije vratio? — upita rančer.

— Svi su došli izuzev Brodija — uzvрати nadzornik. — Noćas je bio na straži kod stene i momci tvrde da su prva pobesnела goveda došla odande.

Grin zamišljeno pređe prstom preko usana.

— Dimitrov Brodi — rekao je tiho. — Znači izbezumljena goveda su došla sa njegovog dela pašnjaka. Da li je Brodi juče bio u Isleti?

— Da, juče i prekjuče. Zbog čega pitate gazda?

— Zašto pitam? Da, zašto vas pitam? Nego, dovedite mi jednog konja i pobrinite se da u dvorištu bude ponovo red. Pošaljite za govedima onoliko ljudi koliko možete.

Dva sata kasnije stigao je do pašnjaka kraj stena. Poljaka nije našao, a morao je da ga nađe. Nije umeo samom sebi da objasni zašto je baš od Dimitrova Brodija želeo objašnjenje za ono što se u toku noći dogodilo. Tek, nosio je u sebi slutnju da je Poljak na neki način u sve to umešan.

Našao ga je u blizini Rio Puerka, na pašnjaku uz samu obalu. Ležao je licem okrenutim na dole, zarivenim u travu koju je vetar njihao. Desna strana Poljakove lobanje bila je čudno izobličena. Mora biti da mu je neko zadao užasan udarac, međutim još uvek je bio živ.

Kako je ovaj kauboj dospeo čak do Rio Puerka?

★ VESTERN HIT ★

SREBRNA ZVEZDA

**OD 2.
NOVEMBRA
SVAKOG ČETVRTKA**

HITOVİ VESTERNA

Ostalo je to neresena zagonetka, jer je Brodi izdahnuo na putu za grad.

Lesli Katon ga je isplatio. Ne dolarima, niti viskijem. Bila je to nagrada kakvu obično dobijaju izdajice.

Dimitrov je pustio razbojнике da priđu njegovom krdu. Ne samo to, zajedno sa njima gonio je i razjarivao goveda. Onda se, naravno, vratio nazad razbojnicima. Nikoga od njih nije poznavao, a Lesli Katon po običaju, nije bio među njima.

Mekdonald Grin nikada nije saznao da je njegov kauboj pustio razbojнике među goveda, niti je uopšte imao pojma o postojanju Katona, a još manje o neobičnim poslovima koje vodi u Isletu. Jedino što je saznao bilo je o požaru na ranču Ovena Vokera i paljevina čamaca na reci: Nikada nije pomišljao da bi se razbojници drznuli da napadnu njegov ranč. Jahači, koji su radili kod njege svi do jednog su vešto rukovali oružjem, tako da se niko do sada nije usudio da mu ukrade ni jedno jedino tele sa pašnjaka. Kada je rančer zaustavio konja pred lekarovom kućom, noseći mrtvog Brodija preko sedla, doktor Barton upita:

— Šta će ovaj još ovde?

— Treba li da ga ostavim da leži na glavnoj ulici? Idem, uostalom, do Rasela, da sve sredim, može biti sahranjen i ovde.

— Da, sahranjen — zamišljeno ponovi stari lekar. — On i, koliko još drugih? Neću uopšte ni da vas pitam šta se dogodilo mogu da pretpostavim. Je li ovo bar jedini?

— Jeste i ostaće jedini, uveravam vas.

Sat kasnije ceo grad je saznao šta se na velikom Mekdonaldovom ranču dogodilo. Zastrašujuća vest raširila se gradom kao šumski požar.

Strah se vratio u Isletu.

Za to vreme vlasnik konjušnice Madok širio je vest po gradu da je Mekdonald Grin bio suviše škrt da potroši neki dolar na gradskog maršala bez zvezde. Ovo mu je kazna. Prljav posao ponovo je počeo da cveta. Po različitim cenama, odmerenim prema mogućnostima, ljudi su kupovali sigurnost kod revolveraša Lesli Katona.

Toga dana Al Bovard nije mogao da saziva savet građana. Svi su došli bez poziva jedan za drugim, tako da je salun „Srebrni potok” bio pun kao oko.

Holidej je stajao za šankom kada su ljudi počeli da se okupljaju. Čekao je Kordu. Do tada nije znao šta se dogodilo. Ljudi su se sklanjali od njega.

Trgovac Korda je ušao u salun među poslednjima. Ni on nije znao šta se dogodilo. Hteo je da pita vlasnika saluna, ali ovaj za razgovor nije imao vremena. Holidej je, manje više, nezainteresovano gledao po salunu, jer je odlučio da čim bude mogao napusti grad. Sledeća poštanska kočija polazila je sutradan popodne.

— Da li još uvek ostajete pri tome da ne krenete rekom?

Korda odmahnu glavom.

— Hoću da vidim lupeža na konopcu.

— Ako se ne varam, dugo ćete pričekati.

U toku razgovora šerif priđe šanku.

— Mene su ovi ljudi izabrali za šerifa, mister Korda i ja sam do sada uspevaao da se zakon poštuje, a sada vi pitajte ove ljude ko je za to da uhapsim Katona, pitajte ceo grad, pa onda stavljajte primedbe na moj rad.

— Šta vi na sve ovo kažete, Dok? — pitao je Korda.

— Nije dovoljno da Katon bude iza rešetaka ili čak pod zemljom. Ne zaboravite, on nije sam!

— Kako to mislite? — pitao je vlasnik saluna.

— Onako kao što sam i rekao, nije sam. Da je juče neko od vas došao na ideju da jaši za njim, znali biste sada gde su ostali razbojnici koji obavljaju posao.

Šerif Rasel se ujede za usnu.

— Vi, konačno, poznajete takve situacije, Dok — rekao je krčmar. Dajte nam savet šta da činimo.

— Taj savet ćete morati sami sebi da date, jer se mene ove stvari ne tiču.

Mekdonald Grin se nije do tada mešao u razgovor. Samo je stao iza šerifa i pratio razgovor.

— U toku noći je moj ranč napadnut — rekao je iznenada — a jedan od mojih ljudi je pre pola sata izdahnuo.

— Zbog čega to govorite meni? — pitao je Džordžijanac — Kraj mene stoji šerif.

— Zbog toga što mi se čini da poznajete osobu koja čini razbojništvo u našoj pokrajini.

— Svako ko je u ovoj prostoriji poznaje ga.

Iznenada se sa vrata začu povik:

— Dolare je bolje žrtvovati nego imati mrtve!

Bio je to vlasnik konjušnice Madok.

Sve oči su sada bile uprte u Judu Islete. Grin se okrenuo.

— Šta vi imate sa tom stvari? — pitao je rančer oštro.

— Ne bog zna šta, prosto ja sam platio.

Do tada bogati rančer nije znao kakav to novi posao cveta u Isleti, no kada je saznao od Rasela, lupio se šakom po čelu.

— Tako dakle, stoje stvari, momak se zove Katon? Ako se ne varam, to ime sam već čuo? Jedan od mojih ljudi ga poznaje kao opasnog revolveraša. No, svejedno, kupiću ja toga momka.

— Koga ćete kupiti? — čulo se sa ulaza. Pitanje je postavio sam revolveraš Lesli Katon.

Mekdonald Grin ga ispitivački odmeri.

— Jeli to on? — upitao je šerifa preko ramena.

— Da — uzvratil Rasel.

— U redu! zaključil Grin muklo i lagano, bez straha pođe prema razbojniku. — Vi ste dakle čovek koji Isletu štiti od razbojnika? Koliko bi stajalo da i moj ranč bude pod vašom zaštitom.

Razbojnik se široko osmehnu.

— O tome možemo još razgovarati, mister Grin.

— Vi poznajete i moje ime? Ne sećam se da smo se sreli.

Katon se nije dao zbuniti. Bio je uveren da čvrsto sedi u sedlu. Pokazao je prstom na vlasnika konjušnice.

— On mi je rekao da ste ovde.

Madoku je najednom postalo pomalo tesno u koži.

— A kako ste vi saznali za taj napad, mister Madok? — ispitivao je rančer.

Situaciju je spasio Lesli Katon.

— Ceo grad to zna, mister Grin.

— I vi takođe u to sam siguran.

— Odjednom je glas rančera Grina postao oštar kao sečivo. — Ima nešto što vi još ne znate Katon, a što ću vam ja sada objasniti. Činite sa ljudima u gradu šta hoćete, to nije moja stvar. Međutim, o onome što se na mojim pašnjacima dešava, odlučujem samo ja. Vi sebe smatrate dovoljno moćnim da moj ranč štitite od razbojnika? Kako to mislite da izvedete? Možda ćete razbojnicima poslati glasnika koji će da prenese: „ne smete napasti Grinov ranč, inače ćete sa mnom imati posla” Čoveče? Kome vi tu pesmu pevate? Vi pripadate bandi!

Nije nastavio dalje, jer je Lesli Katon potegao oružje. Lice mu je ličilo na gipsanu masku.

— Suviše pričate za svoje godine, mister Grin. Ako umete tako dobro da pucate, kao što pričate, možda ćete još dočekati več. Hajde, izađite na ulicu, da tu stvar odmah sredimo!

Rasel se postavi između dvojice ljudi, ne obazirući se na uperenu cev revolvera. Morao je da se umeša.

— Dajte mi vaše oružje, Katon.

Razbojnik se grohotom nasmeja.

— Jeste li čuli ovo? Možda hoće da me uhapsi? Šta vi mislite? — pitao je sada direktno vlasnika konjušnice. — Da mu predam oružje i pođem s njim?

Madok nije znao šta da odgovori, samo je slegnuo ramenima.

Revolveraš je nastavio žustro.

— Mogu da mu dam kolt, mogu čak i da sednem u njegovu čeliju, samo postavlja se pitanje, ko će se onda brinuti o vašim kućama?

Tek tada je vlasnik konjušnice shvatio i odmah počeo da duva u isti rog.

— Ostavite ga na miru, šerife. Mi konačno, nećemo da bacamo svoj novac kroz prozor. Verujem da u gradu ima još dosta ljudi koji dele moje mišljenje.

Na to je iz Rasela provalilo ono što se poslednjih dana u njemu nakupilo.

— Zviždim ja na vaše mišljenje, Madok. Baš vi ste našli da ovde vodite glavnu reč. No o tome ćemo još

razgovarati. Dajte mi vaš kolt, Katon!

Revolveraš uzvрати:

— Ponavljate se, šerife.

Dok Holidej je stajao leđima okrenut šanku. Ruke su mu bile prekrštene na grudima. U sebi se čudio kako to da razbojnik ne pokušava da na njega svali krivicu.

Revolveraš je još uvek držao oružje u ruci, s tim što cev nije bila upearena na rančera Grina, nego na čuvara zakona. Raselovo lice postalo je sivo. Bilo mu je jasno da sada nikakvih ustupaka ni kompromisa nema.

— Onda ću ponoviti po treći put: dajte mi svoj kolt!

— Ne pada mi na pamet! Ako hoćete da me uhapsite, morate za to da imate i dobar razlog.

— Razlog vam je poznat, Katon. Ubili ste čoveka koji nije bio u stanju da se brani.

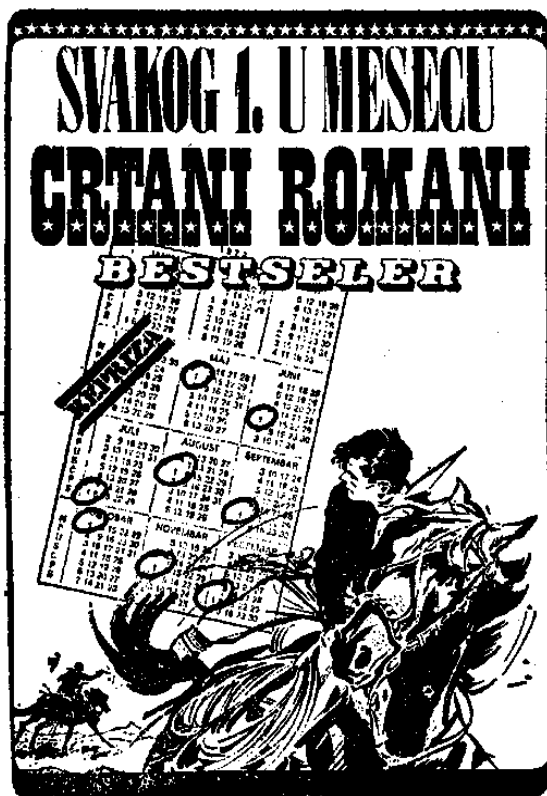
Razbojnik pršte u grohotan smeh.

— Hoćete valjda da kažete razbojnika, palikuću, šerife. Nemojte praviti od sebe budalu!

— Prepustite to meni. Niko nema prava da puca na teško ranjenog čoveka.

— Ovoga puta nismo uz vas šerife — doviknuše neki ljudi. Bili su to oni koji su dali razbojniku novac da bi ih štitio. — Ako vi niste u stanju da održavate red i mir u gradu, onda mi moramo sami da kupimo jakog čoveka. Nemojte se zavaravati time da ćemo mirno posmatrati kako ga hapsite.

— Delite moje mišljenje ljudi — opet se osmelio Madok. — Konačno, šerifa plaćamo našim novcem, pa ne možete činiti šta vam je volja.

Šerif se obrati sada vlasniku saluna.

— Šta vi kažete, kao gradonačelnik?

— Nemojte se po meni upravljati — uzvratio je Bovard. — Morate sami znati šta vam valja činiti.

— Znači ja treba sam da znam šta da činim, a vi me plaćate svojim novcem. Osim toga, čak i nisam u stanju da podržavam red u vašem gradu. U redu, onda se sami brinite o tom redu, neka vam bude! Mašio se za desnu stranu grudi, skinuo zvezdu i nastavio: — Četrdeset dolara ste me plaćali, uletao sam u okršaje sa razbojnicima i dva puta za dlaku pobegao grobaru sa lopate. Za četrdeset dolara mesečno i to već godinama! Evo vam vaše zvezde! Prođajte mu je za vaše šugave dolare. Možda će Katon prihvatiti, ali ako se ne varam, tražiće više od četrdeset dolara. Ja nemam kuće koju mogu spaliti, nemam ni goveda koje mi mogu ukrasti. Vaših četrdeset dolara bilo mi je dovoljno da ne crknem od gladi! Sada, pošto sam oslobođen dužnosti da brinem o redu i miru u vašem gradu, imaću vremena da vidim, kako srljate u propast jedan po jedan!

Lesli Katon je likovao u sebi. Vratio je revolver u opasač. Bolje se stvari nisu mogle razvijati. Sigurno se neće naći niko koji će podići zvezdu s poda.

Sada je bio apsolutni gospodar u Isleti.

Džefri Korda je još uvek stajao kraj Džordžijanaca. Kada je šerif završio sa svojom pričom, okrenuo se i uzeo sa šanka flašu viskija.

— Kada sam ranije nosio svoju

robu, to jest vozio kroz Teksas, jedva sam mogao da sakupim novac za kola a o konjima ni govora. Morao sam, dakle, da uprežem volove. Često se govori da su volovi glupe životinje. Danas, međutim, mislim drugačije. Oni uvek znaju svoj put. Čak i kada smo prolazili kroz Arizonu, preko uzanih staza Grand Kanjona, nijedan od tih volova ni slučajno nije otvorenih očiju sleteo u provaliju. Upravo tim volovima sam hteo da nazdravim, Dok.

— Uzmite zvezdu sa poda, šerife, a mene postavite za svoga pomoćnika. Dva čoveka je ipak bolje nego nijedan.

Na ovu Mekdonaldovu ponudu Rasel odmahnu glavom.

— Mislite na volove, koji su vukli Kordina kola, mister Grin? Predugo sam bio kauboj u Isleti.

— Grom i pakao, jeste li svi poludeli? Ovde se kod vas u gradu ubijaju ljudi na najpodmukliji način, a rančevi se spaljuju, deca ranjavaju, pale brodovi sa namirnicama, a vi sve znate i puštate da se neko iza toga krije. Ako ste suviše kukavni da uzmete zvezdu, uzeću je ja. Pošao je zveckajući mamuzama kroz lokal i zastao pred stolom, pod kojim je ležala zvezda.

Lesli Katon je izvukao kolt iz opasača. Pucanj odjeknu lokalom, a metak odbaci srebrnu zvezdu u najdalji ugao.

— Šerifa bira gradski savet, mister Grin — odjeknuo je hladan razbojnikov glas. — Vi ćete biti poslednji koji će u ovom gradu postati šerif.

— Ovo je prevršilo meru, revolverašu. Malo pre ste vi mene izazi-

vali na dvoboj, sada ja izazivam vas. Svejedno mi je koliko ste brzi i precizni. Uvek ću naći dovoljno vremena da i vama saspem olovo među rebra.

— U redu, sredimo odmah tu stvar.

Bivši šerif izađe iz saluna povijenih ramena. Neočekivano se pored njega stvori doktor Barton.

— Šta se sada opet zbiva?

— Grin je izazvao Katona na dvoboj.

Barton ništa nije rekao, nego je uleteo kao pobesneo u lokal, gotovo naletевši na revolveraša. Kako je taj stari lekar došao uopšte na ideju da revolverašu izvuče oružje iz futrole, kasnije ni sam nije znao.

Tek iznenada se ubojno oružje našlo u njegovim rukama. Uperio je kolt u razbojnikove grudi.

— Ako neko ovde bude pucao, onda to samo mogu biti ja, revolveraš! Ja pod svoje stare dane imam previše posla i bez toga, a i na našem groblju jedva još ima mesta. Sada me slušaj, daću ti savet: gubi se iz grada i nikada se više ovde nemoj pojaviti.

Katon je samo za trenutak bio gotovo paralizovan od iznenađenja, no kada je sreo pogled ovog starca, znao je da neće pucati. Nije se čak setio ni da otkoči oružje.

— To nije igračka, starče, daj mi tu stvarčicu ovamo ili...

Bartona ništa nije moglo da pokoleba.

— Ovde ja određujem, gubi se!

Rasel je stajao na vratima i sve video. Ne, ovo se ne sme dogoditi. Barton nije dorastao da se nosi sa razbojnikom. No, pre nego što je uspeo da upozori svoga prijatelja, Katon ispruži ruku, istrže lekaru oružje a onda ga drškom žestoko tresnu po glavi. Sve se dogodilo tako munjevito, da niko nije mogao da ga spreči.

Stari lekar ležao je sada onesvešten na podu. Rasel u tom trenutku, gurnu krilo pomičnih vrata. Kolt mu je bio otkočen.

— Poteži razbojniče!

Pucnji su pali gotovo istovremeno. Šerif je za delić sekunde kasnije povukao obarač. Podigao je ruke u vis kao davljenik a onda pljoštimize tresnuo o pod. Madok je odahnuo sa olakšanjem. Znao je da je šerif jedini pravi protivnik Lesli Katona.

izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTEKA
PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU

Atmosfera je bila napregnuta do pucanja. Vladala je grobna tišina. Prekinuo je metalni glas čoveka iz Džordžije.

— Ruke u vis, Katon!

Razbojnik se okrenuo samo delimično prema Holideju, ali naravno nije podigao ruke u vis, niti je bacio oružje.

— U redu, Holidej, odmah ćemo rasčistiti stvari. Jedan od nas dvojice je ovde suvišan. Vi ste odavno na spisku.

Slavni kockar nije još imao oružje u rukama, za razliku od Katona, čiji je kolt bio već otkočen. Iznenađeno, pre nego što se revolveraš potpuno okrenuo, oba niklovana revolvera su bila tu i bljuvala vatru.

Razbojnikov revolver polete kroz vazduh, a onda s treskom udari u vrata. Katon kriknu i pritište desnu ruku na grudi. Lice mu je bilo izobličeno od gneva. Prišao je dva koraka prema Holideju teturajući se. U mestu ga je ukopao kao sečivo oštar glas čuvenog kockara:

— Ostanite gde ste, Katon!

— Da, ostaću da stojim Holidej, ovoga puta, no ako mi još jednom preprečite put, potegnuću kolt pre vas.

— To ćemo videti — uzvratio je Holidej kratko i kleknuo kraj Rase-la.

Lesli Katon je odlučio da napusti salun. Za njim su krenuli vlasnik konjušnice Madok i rančer Mekdonald Grin.

Metak je pogodio šerifa u desno rame. Rasel je otvorio oči a kada je ugledao Holideja pokrenuo je usne.

— Da me niste dotakli prstom! Ne treba mi vaša pomoć.

Zvučalo je tako odbojno i uvredljivo da Džordžijanac odmah ustade. Šta mu je trebalo da se u sve ovo umeša? Ljut na samog sebe, krenuo je u sobu. Trgovac Korda ga uhvati ra rukav.

— Eno tamo leži još jedan, Dok — reče pokazujući na lekara Barton-a. — Molim vas' pobrinite se za njega, jer je jedini lekar u gradu i kako cenim biće još veoma potreban.

Barton je bio bez svesti, a niz slepoočnicu tekao mu je tanak mlaz krvi.

— Šta je sa mnom? — upitao je lekar tiho, pošto se osvestio. — Tako nešto da mi se dogodi, baš sam mator budala!

*
* *

Napolju na glavnoj ulici odvijala se drama. Lesli Katon i Madok nisu zakoračili ni na vrata konjušnice, kada iza sebe začuše glas rančera Grina.

— Stojte, Katon!

— Nemam oružja — uzvratio je revolveraš.

— Neka vam Madok da svoj kolt — uzvрати Grin. — Da sam pame-tan trebao sam da vas ustrelim kao šugavog psa, a ne izazivam na dvoboj.

Madok je stajao nedaleko od revolveraša i oprezno ispod oka bacao pogled na Grina.

— Nemojte ga ubiti, Katon, mislite na dolare koje treba da nam plate.

Revolverski meci odjeknuše glavnom ulicom Islete. Rančer je pao u

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
 AVANTURE
 LEGENDARNOG
 ŠERIFA
 VAJAT ERPA
 ★

prašinu, revolveraš ga je pogodio u rame. Da je imao svoj kolt, u rukama, Mekdonald ne bi preživeo ovaj dvoboj.

— To je tek bio početak, mister Grin — govorio je revolveraš rančeru. — Uzmite levom rukom kolt...

Pucnji su privukli ljude iz saluna, među njima je bio i Holidej.

Al Bovard je hitao preko ulice. Čuo je poslednje reči koje je razbojnik uputio rančeru.

— Ne, ne, nemojte to! Prokleti banditi!

Bilo je to poslednje što je grado-načelnik i vlasnik saluna „Srebrni potok” rekao toga dana.

Katon je izgubio svaku kontrolu. Sam đavo zna šta se odigralo u njegovom zločinačkom mozgu. Podigao je kolt i upravio cev na krčmara. Bovard je samo osetio snažan udarac u grudi, kao da ga je pastuv udario kopitom. Sručio se kao prazna vreća u prašinu. Druga žrtva je već bila tu.

Još jedan čovek je potegao oružje: Dok Holidej. U prvom trenutku to se dogodilo bez određene namere. Bio je to samo refleksni pokret. Leslie Katon je primetio revolversku cev kako svetluca.

U glavnoj ulici Islete počeo je tada dvoboj kakav građani još nisu videli.

Madok je sve vreme stajao na kapiji svoje kuće. I ako je prošlo svega nekoliko minuta, znao je da je izgubljen ako odmah nešto ne preduzme. Osećao je da Katonov brod tone i hteo je da ga napusti kao pacov. Mislio je na silan novac kojeg je Katon smestio u njegovoj

kući. Ležao je skriven u drvenom sanduku.

Ko uopšte zna za te dolare?

Niko osim njega. Sada može da bude vitez samo ako dobro postupi. Morao je da dejstvuje što je brže mogao. Oružje nije imao jer je svoj kolt dao Katonu. No, odmah, na domak ruke, iza vrata, stajala je kratka sačmarica, dokopao je i sa njom izašao na kapiju.

Lesli Katon je čuo škripu šarki, okrenuo je glavu i video Madoka. Još uvek nije znao šta njegov pomoćnik i saradnik smjera, ali je postao podozriv i netremice motrio na vrata.

Mekdonald Grin je bio sasvim svestan svoga položaja. Međutim, bio je neustrašiv i nipošto nije mogao da podnese da posmatra šta se zbiva ne učestvujući u tome. U trenutku kada razbojnik nije očekivao napad, neočekivano se bacio na njega. Lesli Katon je svim silama pokušavao da se oslobodi ruke koja ga je kao gvozdenu klješta stezala za vrat, ali mu nije uspelo.

Zamahnuo je revolverom i cev zakači žestoko rančera po glavi. Mek Grin je osetio užasan bol ali se nije onesvestio.

Dok Holidej nije mogao da se umeša, jer je bilo suviše opasno. Pri ovakvom gušanju, mogao je da pogodi rančera.

U tom trenutku Madok uperi pušku.

— Bacite svoj kolt, Katona, ustanite i podignite ruke — vikao je.

Katon je bez premišljanja povukao obarač. Usijano olovo, koje je pogodilo Judu iz Islete, bilo je ispa-

ljeno iz njegovog sopstvenog kolta. Sručio se na zemlju, naslonivši se leđima na kapiju. Život se u njemu gasio.

U glavnoj ulici Islete vladala je grobna tišina. Vetař koji je duvao iz pravca Rio de Grande, uskovitlao je sitnu prašinu.

Ljudi iz saluna „Srebrni potok”, najednom su se uspravili. Nisu više obraćali pažnju na ubistveno oružje razbojnika. Sve oči su bile uperene na kapiju konjušnice i u mrtvog čoveka koji ih je sve izdao.

Džordžijanac je zakoračio da pođe na drugu stranu ulice, ali ga razbojnik zaustavi.

— Ni koraka dalje, Holidej, ili će te ležati kao i on.

Slavni kockar ga je u ovom trenutku mogao ubiti. Uostalom, bio je jedini u gradu koji je dorastao Katonu.

Međutim, Džordžijanac kao da nije znao za strah, ili bolje rečeno, kao da je precizirao ili izazivao smrt. Gledao je revolveraša pravo u oči i išao dalje. Lesli Katon spusti kolt tako da je sada cev bila uperena u rančerovu glavu.

— Na vaš najmanji pokret, Dok Holidej, ovaj čovek će imati rupu u glavi. Onda je zaklonio nadlanicom čelo i pogledao prema suncu, pa nastavio: — Slušaj, Holidej, povešću ovog čoveka, živeće tačno onoliko dugo koliko mi treba da napustim ovo proketo mesto.

Rekavši to uhvatio je rančera za jaku i podigao ga, ali se Mekdonald Grin otrgao. Bacio se na razbojnika kao divlja zver.

— Pucajte, Holidej, ne obazirite se na mene.

Razbojnik ga je nemilosrdno udario po ranjenom ramenu, tako da Grin kriknu od bola.

— Sada ćemo krenuti obojica, amigo. Tvoj ranč se može prodati i tamo preko u Arizoni.

Dakle, dotle je stigao! Leslie Katon je odustao od toga da ostane u Isletu. Nije više mogao da ostane, a niko nije bio u stanju da ga zadrži. Vodio je sobom vrednog taoca.

Lesli Katon veza rančeru ruke na leđa, ranu mu, naravno, nije previo. Pre nego što je otišao, doviknuo je slavlom kockaru:

— Hej, Holidej, nemojte se dosađivati ovde u Isletu, možda ćemo se još jednom videti. Ovoga puta sam

bio brži, Dok, malo je nedostajalo, pa da mi pokvarite sve poslove. Budale su mi donele dosta novaca.

Dok je ovo govorio stari lekar Barton je izašao iz saluna.

— Da li je Bovard mrtav? — upitao je pokazujući na nepomično telo vlasnika saluna.

— Ranjen je — uzvratilo Holidej. — Međutim rančeru je potrebna vaša pomoć. Ako ne bude previjen, iskrvariće.

Dok Holidej je pratio svaki razbojnikov pokret. Međutim, Katon nije učinio nikakvu nepromišljenost. Netremice je motrio na kockara.

— Još nešto, Holidej! — vikao je preko ulice. — Možete me pratiti koliko god želite, no jedno nemojte smesti s uma, ako vas ugledam i iz daleka, Grin će biti mrtav.

Džefri Korda je mahao stisnutom pesnicom i govorio prisutnima:

— Zar je ovo moguće? Stojimo ovde, zdravih ruku sa oružjem u opasaka, i dozvoljavamo da nas ovaj lupež vuče za nos. Pred svima nama je priznao da pripada bandi koja je podmetnula požare, a mi se ne usuđujemo da ga dokopamo i rastrgnemo u hiljadu komada.

Ubica Leslie Katon se samo grohotom smejaao...

Visoko gore u planinama Gvadalupe, na graničnom prelazu između Novog Meksika i Arizone i poslednja snaga iz rančera Mekdonalda bližila se kraju. Ceo put je za njega predstavljalo jahanje kroz pakao. Kako je znao i umeo, vezao je sebi ranu, no sada dalje više nije mogao. Leslie Katon, koji je išao za njim, video je kako se ranjenik zanosi u sedlu i

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

grčevito drži za vrh. Međutim, nije vredelo. Izgubio je ravnotežu i pao na zemlju.

Razbojnik je zaustavio svoga konja i sjahao. Ne obazirući se na ranjenika, pripalio je cigaretu.

— Ja ću vas u svakom slučaju voditi sobom, budite sigurni. Ako treba, vezaću vas za konja. Vaši prijatelji su odustali, niko nas ne sledi.

— Šta očekujete od toga što me vučete sobom, Katon? — pitao je Mek Grin.

— Prodaću vašu zemlju i naplatiti je — uzvрати razbojnik.

Uskoro su čuli topot kopita. Rančer se ukoči.

— Ništa ne brinite, kravaru, sve će biti u redu. Ako ste se nadali da je to Dok Holidej i onaj šljam iz Islete, moram vas razočarati, to su moji ljudi.

Doista, bilo je to dvanaest razbojnika, zločinaca koji su uneli nemir i nesreću u ovu pokrajinu.

Rančer Mek Grin je bio svakako razočaran. Međutim, ni vođa ove razbojničke bande Lesli Katon, nije imao razloga da bude srećan zbog ovog susreta. Njegovi ljudi postali su nestrpljivi, a i podozrivi. Hteli su pošto poto da saznaju šta je sa Benetom članom bande, kojeg je Dok Holidej ranio, a Lesli Katon dokrajčio. Vođa ih je uveravao da je morao da učutka Beneta da ne bi „propevao u zatvoru”.

Budući da je Benet bio jedan od najsurovijih i najtvrdokornijih razbojnika u bandi, nijedan od razbojnika nije ovo objašnjenje prihvatio.

— Benet je bio jedan od najžešćih momaka među nama — rekao je razbojnik Vels koji je predvodio grupu. — Sigurno ne bi „propevao”. Trebalo je da pustite da ga zatvore, mi bismo ga izvukli iz buvare.

Sa Lesli Katonom još niko od njegovih ljudi tako nije razgovarao do ovog trenutka. Bio je van sebe od besa. Izvukao je kolt i upeorio ga na Velsa.

— Cenim da ste siti života, Vels. Ja sam još uvek gazda, i neću dozvoliti da mi bilo ko i šta naređuje. Jašite nazad i pazite da nam neko nije za leđima.

Vels se na ovo okrenuo jahačima.

— Čuli ste, momci, treba da se vratimo.

Jedan od razbojnika se drznu da protivreći.

— Prvo hoćemo dolare, gazda!

— Šta hoćete, novac? Nećete dobiti ni probušeni cent, jeste li razumeli? Ima li još ko šta da kaže?

Imao je da kaže Vels, vođa grupe.

— Mene možete ustreliti, vašim prokletim koltom, gazda, no zapamtite, samo mene. Ostali će vas izbušiti kao sito pre nego što po drugi put povučete obarač.

— Prestanite s pričom! — vikao je Katon. Svi smo u istom sosu. — Dok Holidej mi je za petama. Znae dobro da nisam kukavica, ali vam tvrdim da je to najopasniji čovek koga sam ikada sreo. On predstavlja opasnost za sve nas, no dok nam je rančer talac ne može nam se ništa desiti.

— On nije za nama — javio se jedan od razbojnika, čije je lice bilo

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

**AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA**

unakaženo ogromnim crvenim ožiljkom.

— Ti si poslednji koji ovde imaš nešto da kažeš, Džek — brecnu se Katon gnevno. — Jahaćemo u Bizbi i tamo rančerovo imanje pretvoriti u novac. Podelićemo pare, a posle svako neka čini što mu je volja.

— Ol rajt, gazda, jahaćemo s vama — javio se zločinac s ožiljkom, — no ni jedan neće ostati ovde da sačeka Holideja. I ako ja u tu priču o poteri ne verujem.

Lesli Katon je odahnuo sa olakšanjem.

— U redu, jašimo onda zajedno. Pokazao je na rančera. Vežite ga za konja, ne može više da se drži u sedlu.

*
* *

Već puna dva dana jahali su za razbojnicima: kockar Holidej i trgovac i kapetan broda Džefri Korda.

— Prevalili smo vraški dug put — primeti kapetan.

— Mislim da je veći deo ostao za nama — uzvрати mu Holidej. Jednom sam bio već u ovom kraju. Severno od Santa Kruza se nalazi Bizbi. Ako se ne varam, tamo ćemo se sresti s bandom.

Posle ovog kratkog razgovora, ponovo su ućutali. Posle izvesnog vremena Holidej zaustavi konja i pokaza prema udoljici. Daleko dole videli su se obrisi tipičnog grada drvnih sandučara, okruženog džinovskim kaktusima.

— To je Bizbi — rekao je kapetan. — Ako stignemo donde, na cilju smo.

*
* *

Grin je zatvorio oči. Krpa koju su mu strpali u usta i prljava marama, kojom su je pričvrstili, davili su ga. Razbojnici su ga tukli i udarali, da iz njega izvuku pismo za mesnu banku, ali on na to nije reagovao.

Najgore u svemu bilo je to što je rančer doista baš u banci Bizbija imao svoj konto. Sam đavo zna kako je Katon to iščeprkao.

Svog taoca odveli su u salun i zaključali u sobu. Na sva dalja mučenja ponavljao je jedno te isto:

— Od mene nećete dobiti ni cent.

Neko vreme su ga ostavili na miru, i otišli dole da se malo okrepe viskijem.

— Koliko još dugo treba da čekamo, Kon? — pitali su pripiti razbojnici Velsa. — Svi momci žele dalje. Nemamo volju da ostajemo ovde i sačekamo da nam onaj prokleti kockar pokvari poslove.

Vels pogleda Katona.

— Koliko još treba čekati? — pitao je zlurado, uživajući u tome što je vođa bande sateran u tesnac.

Otišli su da još jednom posete tvrdoglavog rančera.

— Uzalud čekate, momci, od mene vaš gazda, ništa neće dobiti.

Posle toga među razbojnicima nastala je užasna prepirka. Padale su teške reči, uzajamne uvrede i optužbe. Za to vreme Grin je napregnuto očekivao da će se nešto dogoditi, da će konačno potegnuti jedan na drugog oružje. Tome se nadao još pri susretu vođe sa svojom bandom.

— Sa svojom vikom nas ne možete više sluđivati, Katon — govorio je Vels. — Lovu na sunce, i pustite ljude da odu.

Zločinac pride stolu, na kome su mu ležale bisage. Dokopao je jednu torbu i bacio Velsu pred noge.

— Tako, a sada se gubite! Otimajte se o ove bedne papire, propijte ih i prokockajte!

— To vi znate bolje od nas — uzvрати mu Vels, uzimajući torbu. — Dok Holidej vas je u Isleti odrao do gole kože.

— Vi ste me, dakle, špijunirali? — vikao je Katon. — Ja sam zbog vas stavljao glavu u torbu a vi ste mi bili za petama i špijunirali me.

— Tu glavu, koju ste za nas stav-

ljali u torbu, još uvek imate na ramenima, a jedan od nas je mrtav. — Govoreći to otvorio je torbu i uzviknuo. — Ne mislite li valjda ovo ozbiljno? Pri tom je pokazao na dva svežnja novčanica. To treba da bude sve što posedujete? Ne, Katon, tu udicu neću progutati.

Vels pođe prema drugoj torbi na stolu.

— Sklanjaj te šape s torbe — preseče ga Katon.

Vođa grupe se okrete i vide uperenu cev revolvera.

— Nećete se usuditi da pucate — uzvratio je Vels, ali mu se po glasu osećalo da baš nije siguran.

— Do sada me niko nikada nije sprečio da pucam, Kon Vels.

U to se javi jedan razbojnik s vrata.

— Zabluda, gazda, Dok vas je sprečio.

Rančer od uzbuđenja gotovo nije disao.

Ponovo to ime! Katon više nije mogao da ga podnese.

— Prokletstvo, prestanite konačno s tim. U uzbuđenju za trenutak, nije više motrio na Velsa, što je ovaj iskoristio. Potegao je revolver i pucao. Metak se zario uz vrh leve Katonove čizme u drveni pod.

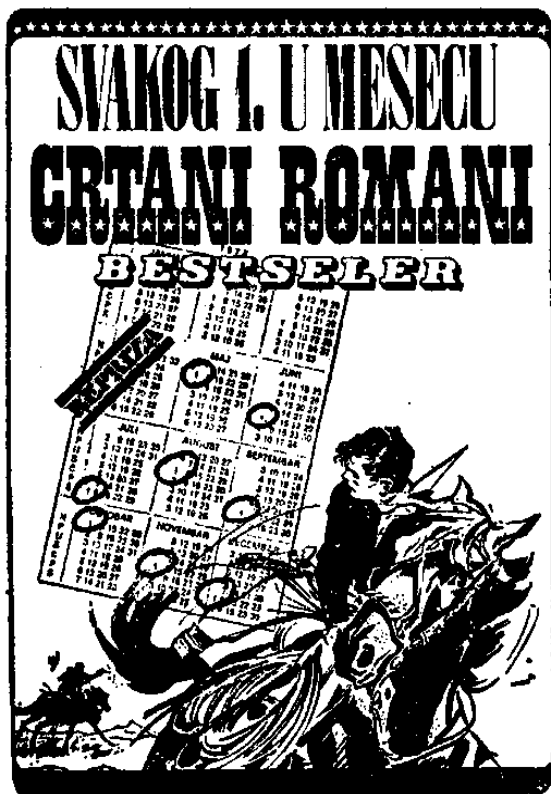
— Da se niste makli, Lesli Katon, opominjem vas!

Revolveraš je za trenutak bio kao paralizovan.

— Znači dotle je došlo?

— A zar ste vi mislili da ću dozvoliti da me ustrelite kao divljač?

Katon vrati revolver u futrolu. Nešto se u njemu slomilo. Gledao je kako Vels uzima drugu torbu sa sto-

la, i dobacuje dvojici razbojnika na vratima. Čutao je i kada je Vels doviknuo:

— Uzmite novac i podelite ga, a onda nestanite iz grada. Naći ćemo se u Taksonu.

— A šta je s tobom, Kon? — upitao je razbojnik koji je prihvatio torbu.

Vels uperenim koltom pokaza na rančera.

— Imam snjim da izmenjam još nekoliko reči.

Dva razbojnika na vratima se pogledaše. Za njih je Katon odigrao svoje; uvaženje i poštovanje imao samo gazda onaj, koji je jači i brži od njih. Prema tome, vođa im je bio Kon Vels. Izašli su poslušno, ne rekavši ni reč.

Lesli Katon je gledao za njima.

— To ćete mi platiti svi vi. Ovu rundu ste vi dobili, Kon, ali nije poslednja.

— Videćemo — zaključio Vels. — A sada skidajte opasač.

Katon nije imao kud. Kada je opasač tresnuo na pod, upitao je:

— Šta sada?

— Pritisnućemo malo rančera, a za to je dovoljno da samo jedan od nas dvojice ima revolver.

Krčmar je čuo pucanj i dojurio na sprat. Razbojnicima je njegov dolazak bio krajnje nepoželjan. Ipak značajno su se pogledali i razumeli. Odlučili su se da olakšaju nesrećnog starca za neki dolar. Pred uperenom cevi revolvera, drhtao je kao prut:

— Ja nemam novaca u kući izuzev nekoliko dolara u kasi.

Sva ova gužva sa krčmarom dobro je došlo Lesli Katonu. Brzo se sagao i izvadio svoj revolver iz opa-

sača, i još brže ga strpao u džep pantalona, a da to Vels nije primećio.

Katon se sada naoružao strpljenjem. Hteo je da sačeka svoj trenutak. Sve dok ima kolt na dohvatu ruke Vels ne može ništa. Brži je od njega.

— Šta sada? Da siđem dole i pogledam kasu?

— Možemo gazda — uzvрати Katon, dodajući: — Možeš se vratiti sa parama i jednom sačmaricom.

— Ol rajt. Vi ćete ostati ovde. Ali kako onda da se dokopamo krčmarevog novca?

— Treba prvo saznati gde je.

— Prepustite to meni — razmetao se Vels i prišao postelji na kojoj je krčmar sedeo.

*
* *

U sobi iznad saluna ponovo je postalo mirno. Mekdonald Grin je opet bio vezan, a krčmar je ležao onesvešćen i takođe vezan za postelji.

Još niko u gradu nije znao šta se dešava u salunu. Lokal je bio otvoren, svetlo upaljeno, a za šankom je stajao razbojnik Kon Vels i točio viski. Gosti su se naravno raspitivali o vlasniku lokala, ali su dobijali od razbojnika umirujući odgovor. Vels se predstavio kao brat koji je danas stigao u posetu, zapravo jedan od braće. Krčmar je sa drugim bratom otišao gore u stan.

— Porodične stvari — govorio je razbojnik i tajanstveno slegao ramenima.

Gosti su se time zadovoljili i nastavili da ispijaju viski za šankom.

EVA

ROMAN
VAŠ
ROMAN

SVAKOG 1.

EVA

S vremena na vreme je Lesli Katon takođe silazio mahao ljubazno gostima i popio po koji viski. Obojica razbojnika su ostala u Bizbiju, iako ni jednom od njih nije uspelo da postignu cilj. Međutim, nisu odustajali. Odlučili su da sačekaju sledeći dan. Možda i zbog toga što ni jedan nije hteo drugome da prepusti plen.

Njihovi oprobani metodi nisu dali rezultate. Ni rančer, a ni krčmar nisu popustili ni pod pretnjama ni pod batinama. Uostalom, krčmar više i nije mogao da nešto učini, posle Velsovog „razgovora” s njim.

Lesli Katon ničim do tada nije pokazao da se ponovo dočepao oružja. Vels nije primetio ni opasač, jer ga je njegov raniji gazda neupadljivo gurnuo pod postelju. Istini za volju nije imalo nekog naročitog značaja ko od njih dvojice sada nosi oružje. Konačno opet su se upregli u ista kola.

Nijedan od njih nije bio svestan ozbiljnosti situacije u kojoj se nalaze. Suviše su bili pohlepni i zavidljivi da bi trezveno posmatrali stvari.

Kasnije su se građani čudili kako su mogli da nasednu pričama ove dvojice razbojnika. Naknadno su se setili da krčmar nema uopšte rođaka i da su ga kao nahoće prezbiterijanci doneli u ovaj kraj. Uskoro mu je umro i poočim i ostavio u nasledstvo malo imanje, koje je krčmar prodao i kupio ovaj lokal.

Čak je i maršal u Bizbiju išao sa vlasnikom saluna Lupom u školu. Ipak te večeri se nije setio da je nahoće. Poverovao je kao i ostali u priču o porodičnim dogovorima.

Maršal Hamilton je bio visok, snažan čovek, koji je pod vrelim

suncem Arizone prerano ostario. Izabran je za maršala u Bizbiju pre mnogo godina, još dok je Arizona bila stecište razbojnika i desperadosa. Uskoro pošto je prihvatio zvezdu u gradu je zavladao mir. Tako je bilo sve dok Lesli Katon sa svojim ljudima nije došao u grad.

Maršal je stajao za šankom i pio viski u koji je dodao vode. On u stvari i nije dolazio u salun da bi pio nego da bi razgovarao sa ljudima. Nije imao porodice, sa kojom bi mogao da provodi večer.

Posmatrao je Kona Velsa kako puni čaše i naplaćuje novac, a kasnije pozeleo da samog sebe ošamari što nije počeo nešto da podozreva još odmah.

Razbojniku baš nije bilo preterano prijatno u koži kada je čovek sa zvezdom stupio u salun. Međutim, nije imao kud, morao je da igra svoju ulogu do kraja.

Sve je teklo dobro, dok se iznenađajuć iznad vrata saluna nije pojavilo lice jednog stranca, uzano, lepo i ozbiljno. Oči su mu bile ledenoplave, a pogled prodoran.

Pošto je osmotrio goste u salunu, stranac gurnu krila pomičnih vrata i gipkim koracima pride šanku.

— Dajte mi, molim vas, jedan brendi — obratio se Velsu.

Razbojnik natoči piće i široko se osmehujući dodade gostu čašu. Uostalom, otkud je mogao da zna ko pred njim stoji. Smatrao je Džordžijanca jednim od stanovnika Bizbija koji je svratio na piće.

U salunu je za stolom blizu šanka sedeo jedan gost i nožićem sekao suvo meso. Kada je ugledao novog gosta progutao je zalogaj i doviknuo:

— Baš dobro, možemo da odigramo jednu partiju, Dok Holidej!

Džordžijanac okrete glavu i pogleda čoveka. Imao je dobro pamćenje i odmah ga se setio. Video ga je u Tasonu u salunu „Santa Kruz”. Međutim, sa tim čovekom tada nije progovorio ni reč. Čovek je sa svoje strane, očigledno, bio ponosan zbog toga što je prepoznao Džordžijanca.

— Bio sam tada prisutan, Dok, sećate se na šta mislim, zar ne? Na borbu u glavnoj ulici, kod poštanske stanice.

Dok Holidej se naravno setio toga događaja, ma da ne baš rado. Klimnuo je glavom i ispio svoj brendi. Onda je primetio izraz na Velsovom licu. Gledao je Džordžijanca, kao što jagnje gleda razbesnelog vuka.

— Dok Holidej? — promućao je zbunjeno.

Džordžijanac je odmah ostao pozdriv. Velsa još do tada nikada nije video, ali mu je on na neki čudan, neobjašnjiv način ličnio na Lesli Katona.

Kon Vels dokopa sa police flašu viskija i napuni čašu. Ispio je žestoko piće na dušak, ne skidajući oči sa Holideja.

— Odmah se vraćam — promrmljao je nerazgovetno i potrčio uz stepenice.

— Šta li je sa ovim momkom? — iznenadi se maršal i odmahnu glavom. Čuvar zakona je takođe čuo Holidejevo ime, ali u ovom trenutku još nije znao šta da čini.

Doista, Kon Vels se posle nekoliko trenutaka vratio za šank potpuno pribran. Na prvom spratu, iznad saluna ostavio je potištenog Lesli Katona. Vels mu je javio da je Holidej stigao u salun. Vođa bande je prekorevao sebe, što nije ranije napustio grad.

— Ostanite dole i ponašajte se kao da se ništa nije dogodilo — naložio je Velsu. Trebalo mu je vremena, da razmisli šta sada da preduzme. Još uvek su se u njegovim rukama nalazili rančer i vlasnik saluna. Sve dok oni budu u njegovoj vlasti niko mu ništa ne može.

Pitanje je samo, koliko tako može da potraje? Katon je bio uveren da Holidej nije stigao sam. Možda su ostali članovi potere već opkolili lokal? Tu misao je odmah odgnao, jer čuveni kockar nije mogao znati da je on u salunu.

Rančer je čuo uzbuđene reči Kon Velsa i kada je ovaj napustio so-

**EVA ROMAN
JE VAŠA
NOVA LJUBAV
NE ZABORAVITE!
SVAKOG PRVOG NOVA
SVESKA**

bu, prsnuo je u smeh. Katon mu pride i grubo skide maramu sa usta.

— Brzo će vam proći volja za smehom! — vikao je besno. A onda se trgao, svestan da ne sme da bude toliko glasan. Nastavio je šapatom: — Vi verovatno verujete, da se vaš položaj izmenio. Koješta! Isleta ili Bizbi, nema značaja, vi ste u mojoj vlasti i ostaćete sve dok se moji zahtevi ne ispune.

— Mislim da Dok Holidej ne deli vaše mišljenje — uzvratil Grin hladno.

Revolveraš je već zamahnuo pesnicom da udari svoga zarobljenika, kada u tom trenutku Vels po drugi put uđe u sobu.

— Već počinje da nam gori pod nogama — rekao je s vrata. Odjednom je Katon ponovo postao gazda. Vels je prevideo opasač i kolt i nastavio da govori. — Holidej stoji sa maršalom i razgovara s njim.

— Šta razgovaraju? — pitao je revolveraš.

— Nisam mogao da razumem; govorio šapatom.

Katon se ujede za usnu, a onda počeo da govori sebi u bradu:

— Pitaće ga da li je danas neki stranac dolazio u grad. Maršal će mu odgovoriti da su došla dvanaestorica.

— Moramo da nestanemo, gazda. Najbolje bi bilo da to bude odmah.

— Vi ste obična budala — preseče ga Katon. — Treba samo da napustimo ovu kuću i da nam oni budu za petama. Dok su nam ova dvojica momaka u rukama, sigurni smo.

Kon Vels udari pesnicom u okvir vrata.

— Uvek sam ja taj koji vadim kestenje iz vatre.

— Prokletstvo, ja ne mogu da siđem — rekao je Katon. — On me poznaje, i odmah će mi staviti revolver pod nos, čim me ugleda.

— A šta bi bilo da ja sada odem dole, a maršal mi stavi kolt pod nos?

— Ja sam još uvek ovde. Uveravam vas da bi maršal vratio svoj kolt u futrolu, ako bih mu ja rekao nekoliko ugodnih reči. Idite sada, ne smete ih tako dugo ostaviti same.

*
* *

Dok Holidej je još uvek stajao sa maršalom kada se Vels vratio sa sprata. U međuvremenu je saznao da je više jahača došlo u grad. Čuo je takođe i neobičnu priču o braći vlasnika saluna.

Džordžijancu je sve bilo jasno, izuzev jednog: gde je rančer? Niko od građana nije primetio ranjenika.

Kada je Vels ponovo stao za šank, Džordžijanac naruči još jedan brendi. Primetio je kako flaša podrhtava u razbojnikovoj ruci.

— Zar se mi nismo već videli? — upita kockar, osmehujući se.

Vels proguta pljuvačku i ispod oka pogleda maršala, pa tek onda odgovori:

— Ne znam gde smo mogli da se vidimo?

Džordžijanac pređe kažiprstom preko usana, osmehujući se i dalje neodređeno.

— Učinilo mi se da je to bilo u blizini Islete.

Razbojnik oseti kako ga podilazi jeza.

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

— Ja nikada nisam bio u Isleti mister.

Zvučao je kao zakletva.

— Ni ja nisam pomenuo grad — nastavi Holidej ležerno, — pomenuo sam okolinu Islete.

— Šta vi u stvari hoćete od mene? — brecnu se razbojnik. — Možete da napustite lokal ako vam se moje lice ne sviđa.

Kon Vels se osećao sateranim u tesnac. Najradije bi izašao na sporedan ulaz i nestao iz grada. Prekorevao je samog sebe što nije sa ostalima napustio Bizbi.

— Vi ste, dakle, krčmarev brat — buškao je i dalje Džordžijanac. — Smem se kladiti, da se vlasnik saluna napio od sreće zbog ponovnog viđenja sa rođacima, i sada leži u postelji.

Vels se ponašao kao da nije ni reč shvatio. Marljivo je počeo da pere čaše.

Maršal Hamilton nije znao šta da misli o ovom čudnom razgovoru. Čovek za kojeg je jedan od gostiju tvrdio da je Dok Holidej, pitao ga je da li poznaje mršavog čoveka za šankom. Isto tako se raspitivao da li su danas stigli neki jahači u grad. Ali šta sve to treba da znači? Stalno neki stranci navraćaju u Bizbi.

— Poznajete li toga čoveka? — raspitivao je čuvar zakona Holideja, pokazujući na razbojnikova leđa.

— Još ga ne poznajem, maršale — izjavi slavni kockar. — Primam opkladu u flašu brendija da ćemo se nas dvojica bliže upoznati, i to uskoro.

Kon Vels je razbijao glavu šta da čini, kako da nađe izlaz. Okrenuo se prema šanku s nedužnim izrazom lica.

— Idem da vidim šta je s krčmarem. Rekao je da će možda da siđe.

— Odlična ideja — složi se Holidej. — Idem i ja s vama, rado bih govorio s njim.

Vels je stajao neodlučan, ne znajući šta da čini. Ako Holidej sada krene sa njim, sve je izgubljeno.

— Prokletstvo, šta se ovde dešava, šta je sa Lupom?

Kon Vels izađe iza šanka i stade ispred maršala.

— Sa krčmarem nije ništa, maršale, ima porodični razgovor sa svojim bratom, to je sve. Uopšte ne znam zbog čega se ovde stalno nešto njuška.

Pri tom pokaza glavom na Holideja.

— Ko to njuška? — pitao je Holidej, praveći se nevešto?

— Vi, Dok Holidej — ljutnu se razbojnik, a onda se ponovo obrati čuvaru zakona: — Zna li vi uopšte ko je ovaj čovek? Zar nikada niste čuli za ozloglašenog kockara i revolveraša Doka Holideja?

Džordžijanac se u trenutku stvorio kraj Velsa.

— Još jednu reč, amigo, pa ćete upoznati toga ozloglašenog revolveraša. — U Holidejevim rukama zasvetlucaše dva niklovana revolvera. — Sada je dosta, razbojniče — rekao je Holidej tiho. — Sada ćemo zajedno gore do vašeg brata. Ako se ne varam, on se zove Lesli Katon, ista ona osoba, koja se proslavila u Isleti kao revolveraš.

— Grom i pakao, možda će mi konačno neko objasniti šta sve ovo znači. Sklonite svoje koltove, mister Holidej. Ako ovde neko bude

pucao, biću to ja — naredio je maršal.

Holidej bez otpora vrati oružje u futrolu.

— Idite gore, maršale, pa ćete saznati šta se ovde zbiva. Samo nemojte zaboraviti da prethodno izvučete kolt, mislim pre nego što počnete razgovor sa tobožnjim bratom ovog lupeža.

Vels je stajao kao progonjena zver, oči su mu opasno sevale. Krišom je pogledao prema sporednim vratima koja su vodila u dvorište i slobodu. Razbojnik je počeo da beži kao pomahnitao. Pucao je u trku. Jedan od metaka pogodi maršala u nogu. Hamilton je povukao obarač i razbojnik Kon Vels nije stigao do izlaza, sručio se bezglasno ispred vrata.

— Ranjeni ste u nogu — upozori maršala Holidej.

Hamilton tek sada počeo da oseća bol.

— Možete li još da hodate, maršale? — pitao je kockar Hamiltona. — Morali bismo gore, pre nego što bude još mrtvih u vašem gradu.

Hamilton je pokušao da se osloni na ranjenu nogu, ali osećao je sada žestok bol, jer se rana hladila. Oklevao je, a dragoceni minuti su proticali.

*
* *

Razbojnik Lesli Katon je čuo pucnje. Mogao je da pretpostavi šta se dole zbilo. Mora da dejstvuje i to

CRTANI ROMANI

BESTSELLER

IZBOR NAJBOLJIH VESTERN STRIPOVA

svakog prvog u meseću

kod vašeg prodavca novina

bez odlaganja. Nije mu padalo na pamet da pritrči Velsu u pomoć, želeo je samo da izađe iz ove sobe, iz ove kuće, iz ovog grada. Međutim, sam nije smeo da krene, morao je povesti bar rančera.

Rančer Grim je takođe čuo pucnje i ispod oka motrio na razbojnika.

Lesli Katon odveze rančera i gurnu ga iz sobe. Grim se s mukom držao na nogama. Revolveraš ga je vukao kroz mračni hodnik do stepenica koje vode u dvorište. Stigli su u dvorište a da ih niko nije primetio.

Lesli Katon nasloni cev revolvera na rančerova leđa.

— Ako samo šušnete, pucam!

Zastali su na kapiji. Katon je oprezno otškrinuo i video puteljak koji je vodio na uzvišicu, na kojoj se nalazilo mesno groblje.

— Kuda smerate? — pitao je rančer razbojnika.

— Napustićemo grad i jahati sve dotle dok Holidej ne odustane od potere.

— To neće biti dug put. Mene možete da vučete još najviše sto jardi kroz noć, a onda ćete morati da me nosite.

•
•

U međuvremenu su našli vlasnika saluna Lupa.

— Do sto đavola! — uzviknu maršal, videći vezanog čoveka.

— Da, to sam ja — promućao je Lup. — Vraški vam je dugo trebalo da me potražite.

— Šta se dogodilo? — raspitivao se Hamilton.

— Ti lupeži su hteli da se dokopaju moga novca. Razbojnici su to najgoreg kova. Rančer Grim je sa njima, maršale. Vi poznajete toga čoveka, on je bogati rančer, njegovi pašnjaci su preko u Novom Meksiku, u blizini Islete. Nekoliko puta je navraćao kod nas u grad, kada je terao stoku u Takson.

— Gde je sada? — prekide ga Džordžijanac.

Razbojnik ga je poveo sobom. Grim se s mukom drži na nogama.

Hamilton se spustio na stolicu i pogledao ranu.

— Dobro ste prošli — zaključio je Holidej — ali bi bilo bolje da se ne penjete na konja.

— A ko da krene u poteru? — promrsio je maršal. — Prokleta zamešateljstvo. Još uvek ne znam o čemu se radi.

— Razbojnici su u Isleti i okolini napravili užas. Radi se o Lesli Katonu i njegovoj bandi.

— Šta vi imate s tim? — pitao je maršal.

U međuvremenu im se pridružio trgovac i kapetan broda Džef Korda.

— On je stavio svoju kožu na kocku zbog drugih. Spasao je mnogim ljudima život. Da se u Isleti nije umešao, na mesnom groblju bi bilo mnogo više nego dve sveže humke.

— Ako se budemo još dugo ovde prepirali, Katon će daleko odmaći.

— To je moja briga! — uzvratio je maršal.

— Onda, ostajemo ovde — rekao je Holidej i obema rukama se naslonio na šank.

SVAKOG 1. U MESECU CRTANI ROMANI

BESTSELLER

— Dajte nam po jedno piće — rekao je krčmaru, koji je opet stajao za svojim šankom.

Korda je zamišljeno okretao čašu u ruci.

— Mi smo ceo ovaj put uzalud prevalili, Dok. Ovaj veličanstveni maršal izgleda sebi može da dozvoli, da jedan revolveraš i razbojnik uhvati maglu. Dobro, neka radi šta hoće. Što se nas dvojice tiče, naš put je okončan, Dok, zar ne?

— Tako izgleda — uzvratil kockar muklo.

Ispred saluna odjeknu topot kopita nekoliko konja. Odmah zatim, neko odškrinu vrata.

— Spremni smo, maršale! — doviknula je grupa jahača.

Hamilton ustade ječeći i priđe Holideju:

— Mi jašimo.

Kockar se nije ni osvrnuo.

— Šta je sada, zar nećete s nama?

Korda pogleda Džordžijanca značajno.

— Zar ne bi bilo bolje da i mi krenemo?

Umešao se krčmar:

— Napustili su kuću sporednim stepenicama, što znači da nemaju konja. Njihove životinje su vezane ispred kuće.

— Nisu mogli daleko da stignu — zaključil Korda. — Ne treba zaboraviti da je rančer teško ranjen.

— Kuda vodi put iz vašeg dvorišta?

— Jedan put vodi na glavnu ulicu, a jedan na mesno groblje.

Džordžijanac ispi još jedan bren-di i spusti dolar na šank.

— Za slučaj da se ne vratim.

Groblje u Bizbiju je osim humki, imalo i jedno stablo. Bolje rečeno,

to stablo, koje služi za vešanje zločinaca, nalazilo se u sredini. Bilo je bez lišća, osušeno. Ispod njega se deo je gotovo presamičen rančer Mekdonald Grin, iz Islete. Nije mogao dalje.

Katon je stajao leđima naslonjen na drvo i posmatrao grad.

Ranjenik je već bio u groznici.

— Jeste li još tu? — pitao je tiho.

— Ne govorite tako glasno, inače ću vam razbiti glavu! — prosikta Katon. — Neko dolazi! Da se niste makli!

Lesli Katon je još uvek stajao naslonjen na drvo sa revolverom u ruci.

— Za petama su mi! Prokletstvo, kako znaju da smo ovde? No, neka samo dođu, napuniću ih olovom!

— Nestanite, konačno — rekao je rančer. — Nemate ništa od toga ako još nekog budete ubili.

*
* *

Mesec nad humkama bio je bleđi svedok drame, koja je pronela mračnu slavu malog grada Bizbija po celom Zapadu.

— Nemojte se kretati kao živa meta — upozorio je Holidej trgovca Kordu. — Lezite!

Rekavši to povukao je Kordu iza jedne humke.

— Tamo gore se nešto kreće — prošapta trgovac — gore kod drveća.

Dok Holidej je to odavno primećio.

Revolveraš Lesli Katon je povukao rančera prema zemlji, taj pokret je bio primećen. Sada su ležali,

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

jedan kraj drugo, zločinac i njegov zarobljenik.

— Ja ću govoriti s njim — šaputao je Grin jedva razumljivo. Bio je uveren da je to Holidej došao.

Katon oseti da mu ruke drhte.

— Šta hoćete da mu kažete? Možda da ležimo ovde i da dođe po nas?

— Reći ću mu da vas pusti da odete.

— Treba da vam poverujem? Pa to je budalaština! Ništa od toga! Ja ću ustreliti kockara.

Dok Holidej se u međuvremenu šunjaao između humki, a Korda ostao iza njega. Holidej mu je naložio da puca u pravcu drveta ako nešto primeti. U stvari to uopšte nije bilo potrebno, samo je hteo da starog čoveka ne izlaže opasnosti. Holidej se već opasno približio drvetu, kada je Katon čuo šum i skočio. Odmah je počeo da puca i kao izbezumljen trčao prema kapiji.

Gotovo je utrčao u naručje trgovca Korde. Stari čovek je takođe skočio na noge, videći razbojnika kako trči prema njemu. Hteo je da puca, ali je u uzbuđenju zaboravio da otkoči oružje.

Možda bi Džordžijanac odustao da ustreli Katona da se ovaj nije bacio na starog trgovca. Video je kako revolveraš upravlja cev svoga kolta na Kordinu glavu. Izboru nije bilo.

— Katon! — povikao je prodornim glasom.

Revolveraš se naglo okrete u pravcu novog protivnika. Video ga je kako stoji uspravan. Zagrmеше pucnji jedan za drugim. Leslie Katon se sruči na zemlju. Nijedan od metaka nije ga promašio.

*
* *

Nekoliko dana kasnije, u mesnim novinama Bizbija pisalo je:

„Dok Holidej, poznati zubni lekar iz Bostona, je na groblju našeg gra-

da ustrelio jednog čoveka. Naše novine su i ranije pisale o ovom ozloglašenom revolverašu...”

Džordžijanac je napustio Bizbi istoga dana kada se drama odigrala. Srdačno se pozdravio sa stariim trgovcem i odjahao ka severu, prema Grand kanjonu.

K R A J

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

KUPIDON

DOK HOLIDEJ

osveta
se
odlaže

SVAKOG 1. U MESECU

1. decembar 1972.